

หนังสือ

ยอห์น & โรม

The Third Edition of
John and Romans
Thai King James Version
in an Attempt to Provide the
Pure Word of God
for the Thai People

การพิมพ์ครั้งที่สามที่แปลจากภาษาเดิม
โดยใช้ฉบับคิงเจมส์ประกอบในการแปล
เพื่อมุ่งหวังให้คนไทยได้พระวจนะของพระเจ้าที่สมบูรณ์

จัดพิมพ์ครั้งที่สามในปี ค.ศ. 2026

คำนำ

พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่พระเจ้าได้ทรงดลใจให้คนของพระองค์เขียนขึ้น โดยพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นผู้ควบคุมในการเขียน ดังนั้นพระคัมภีร์จึงได้เปิดเผยความจริงของพระเจ้า การเริ่มต้นของบรรดาสรรพสิ่งทั้งมวล ความผิดบาปของมนุษย์และการคืนดีกันกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์

พระคัมภีร์ยังได้เปิดเผยถึงการที่มนุษย์จะหลุดพ้นจากความผิดบาปได้อย่างไร ทั้งเป็นกุญแจนำไปถึงสวรรค์และหลุดพ้นจากบึงไฟนรกเป็นนิรันดร์

ถ้าท่านเคยเป็นผู้ที่แสวงหาการหลุดพ้นจนเหนื่อยและท้อใจ พระคัมภีร์จะนำท่านไปสู่ที่พักพิงและสันติสุขในใจ ทำให้ท่านหายเหนื่อยเป็นสุข เพียงแต่ท่านอ่านด้วยความถ่อมใจและยอมรับเอาความจริง อาณาจักรสวรรค์ก็มาถึงท่านแล้ว

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านยอห์น

บทที่ 1

1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า

2 พระองค์นั้นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นก็กับพระเจ้า

3 สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นมาจากพระองค์ และโดยปราศจากพระองค์ไม่มีสิ่งใดเลยได้ถูกสร้างขึ้นมาจากสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น

4 ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งหลาย

5 และความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างนั้นไม่

6 มีชายคนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า ผู้ซึ่งมีชื่อว่า ยอห์น

7 ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อมนุษย์ทุกคนจะได้เชื่อโดยทางท่าน

8 ท่านไม่ได้เป็นความสว่างนั้น

แต่ถูกส่งมาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น

9 ความสว่างนั้นเป็นความสว่างแท้จริง ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก

10 พระองค์ทรงอยู่ในโลก และโลกได้ถูกสร้างขึ้นมาจากพระองค์ และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่

11 พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เอง และพวกของพระองค์เองนั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่

12 แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์

13 ผู้ซึ่งได้บังเกิดมา ไม่ใช่จากเลือด หรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า

14 และพระวาเทได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่

ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง

15 ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์ และร้องโดยกล่าวว่า “นี่แหละคือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า”

16 และพวกเราทุกคนได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์แล้ว และเป็นพระคุณซ้อนพระคุณ

17 เพราะว่าพระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้โดยทางโมเสส แต่พระคุณและความจริงได้มาโดยทางพระเยซูคริสต์

18 ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว

19 และนี่เป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและคนเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด”

20 และท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นพระคริสต์”

21 และเขาทั้งหลายได้ถามท่านว่า “แล้วอะไรล่ะ ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” และท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิได้เป็น” “ท่านเป็นผู้พยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ” และท่านตอบว่า “ไม่ได้เป็น”

22 แล้วคนเหล่านั้นจึงกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านเป็นผู้ใดเล่า เพื่อพวกเราจะให้คำตอบแก่คนเหล่านั้นที่ส่งพวกเรามา ท่านกล่าวว่าอะไรเรื่องตัวท่านเอง”

23 ท่านกล่าวว่า “เราเป็นเสียงของผู้หนึ่งที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้”

24 และพวกเขาที่ได้ถูกส่งมานั้นเป็นของพวกฟาริสี

25 และเขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่าน และกล่าวแก่ท่านว่า “ทำไมท่านจึงให้บัพติศมาเล่า ถ้าท่านมิได้เป็นพระคริสต์ผู้หนึ่ง หรือเอลียาห์ หรือผู้พยากรณ์ผู้หนึ่ง”

26 ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์ผู้

หนึ่งซึ่งยืนอยู่ในท่ามกลางพวก
ท่าน ผู้ซึ่งพวกท่านไม่รู้จัก

27 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จ
มาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่
กว่าข้าพเจ้า ผู้ซึ่งสายรัดรองเท้า
ของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่สม-
ควรที่จะแก้”

28 สิ่งเหล่านี้ได้ถูกกระทำ
ในเบธาบาราฟากแม่น้ำจอร์แดน
ข้างโน้น ที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพ-
ติศมาอยู่

29 วันต่อมา ยอห์นเห็นพระเยซู
กำลังเสด็จมาหาท่าน และกล่าว
ว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระ
เจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไป
เสีย

30 พระองค์นี้แหละเป็นผู้ที่ข้าพ
เจ้าได้กล่าวว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้า
จะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่า
ข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรง
ดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’

31 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้รู้จักพระ
องค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็น
ที่ประจักษ์แก่คนอิสราเอล ฉะ-
นั้นข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมา
ด้วยน้ำ”

32 และยอห์นเป็นพยาน โดย
กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระ
วิญญานเสด็จลงมาจกสวรรค์

เหมือนนกเขา และพระวิญญาน
นั้นทรงสถิตอยู่บนพระองค์

33 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้รู้จักพระ
องค์ แต่พระองค์ผู้ได้ทรงส่งข้าพ
เจ้ามาเพื่อให้บัพติศมาด้วยน้ำ
พระองค์นั้นเองได้ตรัสกับข้าพ
เจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าจะเห็นพระวิญ-
ญานเสด็จลงมาและสถิตอยู่บน
ผู้ใด ผู้นั้นเองเป็นผู้ซึ่งให้บัพ-
ติศมาด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์’

34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว
และได้เป็นพยานว่า พระองค์
นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระ
เจ้า”

35 อีกครั้งในวันต่อมา ยอห์น
กำลังยืนอยู่กับสาวกสองคนของ
ท่าน

36 และเมื่อมองดูพระเยซูขณะ
ที่พระองค์ดำเนินอยู่ ท่านกล่าว
ว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระ
เจ้า”

37 และสาวกสองคนนั้นได้ยิน
ท่านกล่าวเช่นนั้น และเขาทั้งสอง
ได้ติดตามพระเยซูไป

38 แล้วพระเยซูทรงเหลียวหลัง
และทอดพระเนตรเห็นพวกเขา
ตามมา และตรัสกับพวกเขาว่า
“พวกท่านหาอะไร” เขาทั้งสอง
ทูลพระองค์ว่า “รับบี” (ซึ่งแปล

ว่า อาจารย์) “ท่านอาศัยอยู่ที่ไหน”

39 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จงมาและดูเถิด” พวกเขาก็มา และเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยอยู่ และพักอยู่กับพระองค์วันนั้น เพราะเวลานั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว

40 คนหนึ่งในสองคนนั้นซึ่งได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร

41 อันดรูว์ได้ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และกล่าวแก่เขาว่า “พวกเราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปลว่า พระคริสต์

42 และอันดรูว์ได้พาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเขาแล้ว พระองค์ก็ตรัสว่า “ท่านคือซีโมนบุตรชายของโยนาห์ ท่านจะถูกเรียกว่าเศฟาส” ซึ่งแปลว่า หินก้อนหนึ่ง

43 วันต่อมา พระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และทรงพบฟีลิป และตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามา”

44 บัดนี้ ฟีลิปมาจากเบธไซदानครของอันดรูว์และเปโตร

45 ฟีลิปไปหานาธานาเอล และ

กล่าวแก่เขาว่า “พวกเราได้พบพระองค์ ผู้ซึ่งโมเสสได้เขียนถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกผู้พยากรณ์ได้เขียนถึง คือพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ บุตรชายของโยเซฟ”

46 และนาธานาเอลกล่าวแก่เขาว่า “สิ่งดีอันใดจะออกมาจากนาซาเร็ธได้หรือ” ฟีลิปกล่าวแก่เขาว่า “จงมาและดูเถิด”

47 พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลกำลังมาหาพระองค์ และตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า “ดูเถิด คนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอุปาย”

48 นาธานาเอลทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์จากที่ไหน” พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “ก่อนที่ฟีลิปเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราได้เห็นท่าน”

49 นาธานาเอลตอบและทูลพระองค์ว่า “รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล”

50 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “เพราะเราได้กล่าวแก่ท่านว่า เราได้เห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่าน

จะได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่ใหญ่กว่า
สิ่งเหล่านี้อีก”

51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า
“แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้ง
หลายว่า ภายหลังท่านทั้งหลาย
จะเห็นท้องฟ้าเปิดออก และ
เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้น
และลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์”

บทที่ 2

1 และในวันที่สามมีงานสมรส
ในหมู่บ้านคานาแห่งแคว้นกาลิลี
และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่
นั้น

2 และทั้งพระเยซูและพวกสาวก
ของพระองค์ได้รับเชิญไปในงาน
สมรสนั้น

3 และเมื่อพวกเขาขาดน้ำองุ่น
แล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระ
องค์ว่า “พวกเขาไม่มีน้ำองุ่น”

4 พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิง
เอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องอะไรกับ
ท่านเล่า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่
มาถึง”

5 มารดาของพระองค์ก็กล่าวแก่
พวกคนใช้ว่า “สิ่งใดก็ตามที่ท่าน
จะกล่าวแก่พวกเขา จงทำสิ่งนั้น
เถิด”

6 และมีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหก
ใบ ตามธรรมเนียมแห่งการชำระ

ของพวกยิว จุน้ำใบละสี่หรือห้า
ถัง

7 พระเยซูตรัสกับพวกเขา
ว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด”
และพวกเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็ม
เสมอปาก

8 และพระองค์ตรัสกับพวกเขา
ว่า “บัดนี้จงตักน้ำ และเอาไปให้
เจ้าภาพเถิด” และพวกเขาก็เอา
ไปให้

9 เมื่อเจ้าภาพได้ชิมน้ำที่ถูกทำ
ให้เป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่ทราบ
ว่าน้ำองุ่นนั้นมาจากไหน (แต่
พวกคนใช้ที่ตักน้ำนั้นทราบ) เจ้า
ภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา

10 และกล่าวแก่เขาว่า “ทุก
คนในตอนแรกเอาน้ำองุ่นอย่างดี
ออกมา และเมื่อคนทั้งหลายได้
ดื่มกันมากแล้ว จึงเอาน้ำองุ่นที่
ด้อยกว่าออกมา แต่ท่านเก็บน้ำ
องุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้”

11 การเริ่มต้นแห่งการอัศจรรย์
ทั้งหลายนี้ พระเยซูได้ทรงกระทำ
ในบ้านคานาแห่งแคว้นกาลิลี
และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของ
พระองค์ และพวกสาวกของพระ
องค์ก็ได้เชื่อในพระองค์

12 หลังจากนั้นพระองค์ก็เสด็จลง
ไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ตัวพระ

องค์ และมารดาของพระองค์ และพวกน้องชายของพระองค์ และพวกสาวกของพระองค์ และเขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน 13 และเทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

14 และในพระวิหารทรงพบคนเหล่านั้นที่ขายบรรดาวัวตัวผู้ และพวกแกะ และนกเขาทั้งหลาย และบรรดาคนรับแลกเงินกำลังนั่งอยู่

15 และเมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกเส้นเล็กหลายเส้นทำเป็นแล้ พระองค์ก็ทรงไล่บรรดาคนเหล่านั้นออกไปจากพระวิหาร และพวกแกะ และบรรดาวัวตัวผู้ และทรงเทเงินของบรรดาคนรับแลกเงินออก และคว้าโต๊ะเหล่านั้น

16 และตรัสแก่บรรดาคนที่ขายนกเขาทั้งหลายว่า “จงเอาสิ่งของเหล่านี้ไปเสียจากที่นี่ อย่าทำพระนิเวศน์ของพระบิดาเราให้เป็นเรือนแห่งการค้าขาย”

17 และพวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่ามีเขียนไว้แล้วว่า ‘ความรื้อร่นในเรื่องพระนิเวศน์ของพระองค์ได้ท่วมทับ

ข้าพระองค์’

18 แล้วพวกยิวจึงตอบและทูลพระองค์ว่า “ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้พวกเราเห็น โดยเห็นว่าท่านได้กระทำสิ่งเหล่านี้แล้ว”

19 พระเยซูได้ทรงตอบและตรัสแก่พวกเขาว่า “ทำลายวิหารนี้เสีย และภายในสามวันเราจะยกวิหารนี้ขึ้นมาใหม่”

20 แล้วพวกยิวจึงทูลว่า “พระวิหารนี้ใช้เวลาก่อสร้างถึงสี่สิบลหกปี และท่านจะยกพระวิหารนี้ขึ้นมาใหม่ในสามวันหรือ”

21 แต่พระองค์ตรัสถึงพระวิหารแห่งพระกายของพระองค์

22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้ไว้แก่พวกเขาแล้ว และพวกเขา ก็เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสซึ่งพระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น

23 บัดนี้เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกา นั้น ในวันเลี้ยง มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ทรงกระ-

ทำ

24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน

25 และไม่ทรงต้องการให้ผู้ใดเป็นพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบแล้วว่าสิ่งใดอยู่ในมนุษย์

บทที่ 3

1 มีชายคนหนึ่งเ็นพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัส เป็นขุนนางของพวกยิว

2 ชายคนเดียวกันนี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืน และทูลพระองค์ว่า “รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นอาจารย์ที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดสามารถกระทำการอัศจรรย์เหล่านี้ที่ท่านกระทำนั้นได้ ถ้าพระเจ้าไม่ทรงสถิตอยู่กับเขา”

3 พระเยซูทรงตอบและตรัสแก่เขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้”

4 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “ผู้หนึ่งผู้ใดจะบังเกิดใหม่ได้อย่างไรเมื่อเขาเป็นคนชราแล้ว ผู้นั้นจะเข้าไปในครรภ์มารดาของตน

ครั้งที่สองและบังเกิดได้หรือ”

5 พระเยซูตรัสตอบว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและจากพระวิญญาณ ผู้นั้นไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้

6 สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และสิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ

7 อย่าประหลาดใจที่เราากล่าวแก่ท่านว่า ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่

8 ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่สามารถบอกได้ว่าลมมาจากไหนและลมไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน”

9 นิโคเดมัสตอบและทูลพระองค์ว่า “สิ่งเหล่านี้จะเป็นไปอย่างไรได้”

10 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “ท่านเป็นอาจารย์ของคนที่อิสราเอล และยังไม่ทราบสิ่งเหล่านี้หรือ

11 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่พวกเราทราบและเป็นพยานถึงสิ่งที่พวกเราได้

เห็นแล้ว และพวกท่านไม่ยอม
รับคำพยานของพวกเรา

12 ถ้าเราบอกพวกท่านถึงสิ่ง
ต่าง ๆ ฝ้ายโลกแล้ว และพวก
ท่านไม่เชื่อ พวกท่านจะเชื่อได้
อย่างไร ถ้าเราบอกพวกท่านถึง
สิ่งต่าง ๆ ฝ้ายสวรรค์

13 และไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่
สวรรค์ นอกจากท่านที่ได้ลงมา
จากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ ผู้ซึ่ง
ทรงสถิตในสวรรค์นั้น

14 และโมเสสได้ยกชูขึ้นใน
ถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์
จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น

15 เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระ
องค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิต
นิรันดร์

16 เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก
ยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทาน
พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียว
ของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่
เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ
แต่มีชีวิตนิรันดร์

17 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงส่ง
พระบุตรของพระองค์เข้ามาใน
โลกเพื่อจะปรับโทษโลก แต่เพื่อ
ที่โลกจะรอดได้โดยทางพระบุตร
นั้น

18 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้อง

ถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูก
ปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้
เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่
บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า
19 และนี่คือการปรับโทษนั้น
คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลก
แล้ว และมนุษย์ได้รักความมืด
แทนที่จะรักความสว่าง เพราะ
การกระทำทั้งหลายของพวกเขา
ชั่วร้าย

20 เพราะทุกคนที่กระทำความ
ชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น
และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรง
ว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะ
ถูกตำหนิ

21 แต่ผู้ที่กระทำความจริงก็มาสู่
ความสว่างนั้น เพื่อการกระทำทั้ง
หลายของตนจะปรากฏว่า การ
กระทำเหล่านั้นถูกกระทำในพระ
เจ้า”

22 หลังจากสิ่งเหล่านี้ พระเยซู
ก็กับพวกสาวกของพระองค์ก็เข้า
มาในแผ่นดินยูเดีย และพระองค์
ประทับอยู่ที่นั่นกับพวกเขา และ
ให้บัพติศมา

23 และยอห์นก็กำลังให้บัพ-
ติศมาอยู่ในอายโนนใกล้หมู่บ้าน
สาลิมเหมือนกัน เพราะมีน้ำมาก
ที่นั่น และคนทั้งหลายก็มา และ

ได้รับบัพติศมา

24 เพราะยอห์นยังไม่ถูกขังไว้ในคุก

25 แล้วเกิดคำถามขึ้นมาระหว่างสาวกบางคนของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ

26 และพวกเขามาหายอห์นและกล่าวแก่เขาว่า “รับบี ท่านที่เคยอยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นเองให้บัพติศมา และทุกคนก็มาหาท่าน”

27 ยอห์นตอบและกล่าวว่า “มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากสิ่งนั้นถูกประทานแก่เขาจากสวรรค์”

28 ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ข้าพเจ้ามิได้เป็นพระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้ถูกส่งมานำหน้าพระองค์

29 ผู้ที่มีเจ้าสาวนั้นคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าว ซึ่งยืนและฟังเจ้าบ่าว ก็ปิติยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว

30 พระองค์จะต้องยิ่งใหญ่ขึ้น

แต่ข้าพเจ้าจะต้องด้อยลง”

31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือสิ่งสารพัด ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและกล่าวตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือสิ่งสารพัด

32 และสิ่งใดที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน พระองค์ก็ทรงเป็นพยานถึงสิ่งนั้น และไม่มีผู้ใดยอมรับคำพยานของพระองค์

33 ผู้ที่ได้ยอมรับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราของตนเองลงแล้วว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง

34 เพราะพระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงส่งมาแล้วนั้น ทรงกล่าวพระวจนะทั้งหลายของพระเจ้า เพราะพระเจ้าไม่ประทานพระวิญญูณอย่างจำกัดแก่พระองค์

35 พระบิดาทรงรักพระบุตร และได้ทรงมอบสิ่งสารพัดไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว

36 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ และผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา

บทที่ 4

1 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็น

เจ้าทรงทราบว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีและให้บัพติศมาพวกสาวกมากกว่ายอห์น

2 (ถึงแม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่พวกสาวกของพระองค์เป็นผู้ให้)

3 พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดีย และไปยังแคว้นกาลิลีอีก

4 และพระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย

5 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงนครหนึ่งของแคว้นสะมาเรีย ซึ่งมีชื่อว่า ลีคาร์ ใกล้ส่วนหนึ่งแห่งผืนดินที่ยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน

6 บัดนี้ บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น ฉะนั้นพระเยซู เมื่อทรงเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางของพระองค์ จึงมาประทับบนบ่อน้ำนั้น และขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง

7 มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาเพื่อตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง”

8 (ด้วยว่าพวกสาวกของพระองค์ไปยังนครเพื่อซื้ออาหาร)

9 แล้วหญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า “ทำไมท่าน ผู้เป็นยิว จึง

ขอน้ำดื่มจากดิฉัน ผู้ซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับชาวสะมาเรียเลย”

10 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับนางว่า “ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่กล่าวกับเจ้าว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ เจ้าก็คงจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นคงจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้าแล้ว”

11 ผู้หญิงคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีอะไรจะตักน้ำได้ และบ่อน้ำนี้ก็ลึก แล้วท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน

12 ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของพวกเราหรือ ผู้ซึ่งได้ให้บ่อน้ำนี้แก่พวกเรา และได้ดื่มจากบ่อนี้เอง และบุตรทั้งหลายของท่าน และฝูงสัตว์ของท่าน”

13 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับนางว่า “ผู้ใดก็ตามที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก

14 แต่ผู้ใดก็ตามที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้เขานั้นจะเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นเข้า

สู่ชีวิตนิรันดร์”

15 ผู้หญิงคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนี้ให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีก และจะไม่ต้องมาตักที่นี่”

16 พระเยซูตรัสกับนางว่า “จงไป เรียกสามีของเจ้า และมาที่นี่เถิด”

17 ผู้หญิงคนนั้นตอบและทูลว่า “ดิฉันไม่มีสามีค่ะ” พระเยซูตรัสกับนางว่า “เจ้าพูดถูกแล้วว่า ‘ดิฉันไม่มีสามี’

18 เพราะเจ้ามีสามีมาห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า ในสิ่งนี้เจ้าพูดจริง”

19 ผู้หญิงคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันรับรู้ว่าท่านเป็นผู้พยากรณ์ผู้หนึ่ง

20 บรรพบุรุษของพวกเราได้นมัสการในภูเขานี้ แต่พวกท่านกล่าวว่า ในกรุงเยรูซาเล็มคือสถานที่ที่คนทั้งหลายควรจะนมัสการ”

21 พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย จงเชื่อเราเถิด เวลาใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อพวกเจ้าจะไม่นมัสการพระบิดาในภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม

22 พวกเจ้าไม่รู้ว่าพวกเจ้านมัส-

การอะไร พวกเรารู้ว่าพวกเรานมัสการอะไร เพราะว่าความรอดเป็นมาจากพวกยิว

23 แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อบรรดาผู้ที่นมัสการอย่างแท้จริง จะนมัสการพระบิดาในจิตวิญญาณ และในความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นที่จะนมัสการพระองค์

24 พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และคนทั้งหลายที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการพระองค์ในจิตวิญญาณและในความจริง”

25 ผู้หญิงคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ดิฉันทราบว่าคุณเมสสิยาห์จะเสด็จมา ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า พระคริสต์ เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงบอกพวกเราถึงสิ่งสารพัด”

26 พระเยซูตรัสกับนางว่า “เราที่กล่าวกับเจ้าเป็นท่านผู้นั้น”

27 และขณะนั้นพวกสาวกของพระองค์ก็มาถึง และประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิงคนนั้น แต่ไม่มีใครกล่าวว่า “พระองค์ทรงแสวงหาอะไร” หรือ “ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง”

28 แล้วผู้หญิงคนนั้นจึงละทิ้งหม้อน้ำของนางไว้ และไปตามทางของนางเข้าไปในนคร และกล่าวแก่พวกผู้ชายว่า

29 “จงมา ดูท่านผู้หนึ่ง ซึ่งได้บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉันได้เคยกระทำ ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์มิใช่หรือ”

30 แล้วคนทั้งหลายจึงออกไปจากนคร และมายังพระองค์

31 ในขณะที่เดียวกัน พวกสาวกของพระองค์ทูลเชิญพระองค์ โดยทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด”

32 แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก”

33 เหตุฉะนั้นพวกสาวกจึงถามกันว่า “มีผู้ใดเอาสิ่งใด ๆ มาถวายพระองค์ให้รับประทานแล้วหรือ”

34 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา และเพื่อทำให้งานของพระองค์สำเร็จ

35 ท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘ยังมีอีกสี่เดือน และจึงจะถึงฤดูเกี่ยวข้าว’ มิใช่หรือ ดูเถิด เรากล่าว

แก่ท่านทั้งหลายว่า จงเงยหน้าของพวกท่านขึ้น และดูทุ่งนาทั้งหลายเถิด เพราะว่าทุ่งนาเหล่านั้นก็ขาวแล้ว พร้อมสำหรับการเกี่ยวข้าว

36 และคนที่เกี่ยวได้รับค่าจ้างทั้งหลาย และสำสมพิชผลต่าง ๆ ไร่สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทุกคนที่หว่านและคนที่เกี่ยวจะได้ปีติยินดีด้วยกัน

37 และในสิ่งนี้ถ้อยคำนั้นเป็นความจริงคือ ‘คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว’

38 เราส่งท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่พวกท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่น ๆ ได้ลงแรงทำ และพวกท่านได้เข้าส่วนในบรรดาการลงแรงของพวกเขา”

39 และหลายคนในพวกชาวสะมาเรียแห่งนครนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะถ้อยคำของหญิงผู้นั้น ซึ่งเป็นพยานว่า “ท่านได้บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉันได้เคยกระทำ”

40 ดังนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์แล้ว พวกเขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้พระองค์ประทับอยู่กับพวกเขา และพระองค์ประทับที่นั่นเป็นเวลาสองวัน

41 และอีกหลายคนได้เชื่อ เพราะคำตรัสของพระองค์เอง

42 และกล่าวแก่ผู้หญิงคนนั้นว่า “บัดนี้พวกเราเชื่อ ไม่ใช่เพราะถ้อยคำของเจ้า เพราะพวกเราได้ยินพระองค์เองแล้ว และทราบว่าเป็นแน่แท้คือพระคริสต์อย่างแท้จริง คือพระผู้ช่วยให้รอดของโลก”

43 บัดนี้หลังจากผ่านไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่น และเข้าไปยังแคว้นกาลิลี

44 เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า “ผู้พยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตนเอง”

45 ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามายังแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีเหล่านั้นได้ต้อนรับพระองค์ โดยได้เห็นสิ่งสารพัดที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ณ กรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลเลี้ยงนั้น เพราะเขาทั้งหลายได้ไปยังเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

46 ดังนั้นพระเยซูจึงเสด็จเข้ามายังบ้านคานาแห่งแคว้นกาลิลีอีก ที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำเป็นน้ำองุ่น และที่นั่นมีขุนนางคนหนึ่ง ผู้ซึ่งบุตรชายของท่านป่วยหนักที่เมืองคาเปอร์นาอุม

47 เมื่อท่านได้ยินว่าพระเยซูได้เสด็จออกมาจากแคว้นยูเดียเข้ามายังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปหาพระองค์ และทูลอ้อนวอนพระองค์ให้พระองค์เสด็จลงมา และรักษาบุตรชายของตนให้หาย เพราะบุตรชายนั้นจวนจะเสียชีวิตแล้ว

48 แล้วพระเยซูได้ตรัสกับท่านว่า “ถ้าพวกท่านไม่เห็นบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลาย พวกท่านก็จะไม่เชื่อ”

49 ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จลงมา ก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย”

50 พระเยซูตรัสกับท่านว่า “จงไปตามทางของท่านเถิด บุตรชายของท่านมีชีวิตอยู่” และท่านผู้นั้นก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสกับท่าน และท่านจึงไปตามทางของท่าน

51 และขณะที่ท่านกำลังลงไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบท่าน และบอกท่าน โดยกล่าวว่า “บุตรชายของท่านมีชีวิตอยู่”

52 แล้วท่านจึงถามพวกผู้รับใช้ถึงเวลาเมื่อบุตรเริ่มทุเลานั้น และพวกเขา กล่าวกับท่านว่า

“เมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง ไซ้ก็
ออกจากเขา”

53 ดังนั้นบิดาจึงทราบว่าเป็นชั่ว
โมงเดียวกันนั้น ซึ่งพระเยซูได้
ตรัสกับตนว่า “บุตรชายของท่าน
มีชีวิตอยู่” และท่านเองก็เชื่อ
และคร่ำเรื่อทั้งหมดของท่าน

54 นี่เป็นการอัศจรรย์ครั้งที่สอง
ที่พระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระ
องค์เสด็จออกมาจากแคว้นยูเดีย
เข้ามายังแคว้นกาลิลี

บทที่ 5

1 หลังจากนั้น มีเทศกาลเลี้ยง
ของพวกเขา และพระเยซูได้เสด็จ
ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

2 บัดนี้ที่กรุงเยรูซาเล็มข้างประตู
แกะมีสระอยู่สระหนึ่ง ซึ่งถูก
เรียกในภาษาฮีบรูว่า เบเธสดา
โดยมีศาลาห้าหลัง

3 ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็น
อันมากนอนอยู่ คือคนตาบอด
คนง่อย คนผอมแห้ง กำลังคอย
การกระเพื่อมของน้ำ

4 ด้วยว่ามีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลง
มาเป็นครั้งคราวในสระนั้น และ
กวนน้ำ แล้วผู้ใดก็ตามที่ก้าวลง
ไปในน้ำนั้นก่อนหลังจากการกระ
เพื่อมของน้ำนั้น ก็จะหายเป็น
ปกติจากโรคใดก็ตามที่เขาเป็น

อยู่นั้น

5 มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ซึ่งป่วย
มาเป็นเวลาสามสิบแปดปีแล้ว

6 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตร
เห็นคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบ
ว่า บัดนี้เขาเป็นอย่างนั้นนาน
แล้ว พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
“เจ้าปรารถนาจะหายเป็นปกติ
หรือ”

7 คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า
“ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่มีผู้ใด
เมื่อนำกำลังกระเพื่อมนั้น ที่จะ
เอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ แต่
ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังมา คนอื่นก็
ลงไปก่อนข้าพเจ้าแล้ว”

8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงลุก
ขึ้น ยกแคร่ของเจ้า และเดินไป
เถิด”

9 และในทันใดนั้น คนนั้นก็หาย
เป็นปกติ และยกแคร่ของเขา
และเดินไป และวันเดียวกันนั้น
เป็นวันสะบาโต

10 ฉะนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่
หายโรคนั้นว่า “วันนี้เป็นวัน
สะบาโต เป็นการผิดพระราช-
บัญญัติที่เจ้าแบกแคร่ของเจ้าไป
นั้น”

11 คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า
“ท่านที่ได้รักษาข้าพเจ้าให้เป็น

ปกติ ท่านผู้เดียวกันนั้นแหละได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้า และเดินไปเถิด’”

12 แล้วเขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า “ผู้ใดเล่าซึ่งได้กล่าวแก่เจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้า และเดินไปเถิด’”

13 และคนที่ได้รับการรักษาให้หายนั้นไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเองเสด็จกลับไปแล้ว มีคนเป็นอันมากอยู่ในสถานที่แห่งนั้น

14 ภายหลังพระเยซูทรงพบคนนั้นในพระวิหาร และได้ตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เจ้าหายเป็นปกติแล้ว อย่าทำบาปอีก เกรงว่าเหตุร้ายกว่านั้นจะมายังเจ้า”

15 ชายคนนั้นก็ได้ออกไป และบอกพวกยิวว่าเป็นพระเยซู ซึ่งได้รักษาเขาให้หายเป็นปกติ

16 และเพราะฉะนั้น พวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ในวันสะบาโต

17 แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “พระบิดาของเราก็กึ่งทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็กึ่งกระทำ”

18 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ล่วงกฎแห่งวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้ตรัสว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ด้วย อันเป็นการกระทำพระองค์เองให้เสมอกับพระเจ้า

19 แล้วพระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำการสิ่งใดตามใจเองไม่ได้ นอกจากสิ่งที่พระบุตรทรงเห็นพระบิดากระทำ เพราะสิ่งใดก็ตามที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งเหล่านี้พระบุตรก็ทรงกระทำด้วยเหมือนกัน

20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นสิ่งสารพัดที่พระองค์เองทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นบรรดางานที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ

21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วเป็นขึ้นมาและทรงทำให้พวกเขามีชีวิตฉันใด พระบุตรก็ทำให้ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนามีชีวิตฉันนั้น

22 เพราะว่าพระบิดาไม่ทรง

พิพากษาผู้ใด แต่ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตรแล้ว

23 เพื่อคนทั้งปวงจะถวายเกียรติแด่พระบุตร เหมือนกับที่พวกเขาถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ใดที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ซึ่งทรงส่งพระบุตรมาแล้ว

24 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามานั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว

25 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงของพระบุตรของพระเจ้า และคนเหล่านั้นที่ได้ยินจะมีชีวิต

26 เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองฉันนั้น

27 และได้ประทานสิทธิอำนาจแก่พระบุตรที่จะกระทำการพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรง

เป็นบุตรมนุษย์

28 อย่าประหลาดใจในสิ่งนี้เลย เพราะเวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว ซึ่งในเวลานั้นบรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพทั้งหลายจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์

29 และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้กระทำดีจะออกมาสู่การเป็นขึ้นมาแห่งชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้กระทำชั่วร้ายจะออกมาสู่การเป็นขึ้นมาแห่งพระอาชญา

30 เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจของตนเองไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเราไม่หาโอกาสที่จะทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรามา

31 ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่เป็นความจริง

32 มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเราทราบ คำพยานซึ่งพระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง

33 ท่านทั้งหลายได้ส่งไปถึงยอห์น และเขาก็ได้เป็นพยานถึง

ความจริง

34 แต่เราไม่รับคำพยานจากมนุษย์ แต่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รับความรอด

35 ยอห์นเคยเป็นโคมที่จุดอยู่และที่ส่องแสง และท่านทั้งหลายได้เต็มใจชั่วขณะหนึ่งที่จะปิด-ยิดตีในความสว่างของยอห์นนั้น

36 แต่เรามีคำพยานที่ยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น เพราะว่างานทั้งหลายซึ่งพระบิดาทรงมอบไว้แก่เราเพื่อที่จะทำให้สำเร็จ งานเหล่านั้นเองที่เรากำลังทำอยู่ ก็เป็นพยานถึงเราว่า พระบิดาได้ทรงส่งเรามา

37 และพระบิดาเอง ผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรามา นั้น ทรงเป็นพยานถึงเราแล้ว ท่านทั้งหลายไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ หรือเห็นรูปร่างของพระองค์ในเวลาใดเลย

38 และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์ดำรงอยู่ในตัวท่านทั้งหลาย เพราะว่าผู้ที่พระบิดาทรงส่งมาแล้วนั้น ท่านทั้งหลายไม่เชื่อพระองค์ผู้นั้น

39 จงคั่นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านทั้งหลายคิดว่าในพระคัมภีร์

นั้นท่านทั้งหลายมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นข้อความซึ่งเป็นพยานถึงเรา

40 และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต

41 เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์คนใด

42 แต่เรารู้จักท่านทั้งหลายว่าท่านทั้งหลายไม่มีความรักของพระเจ้าอยู่ในตัวท่านทั้งหลาย

43 เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายไม่รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น

44 ท่านทั้งหลายจะเชื่อได้อย่างไร ซึ่งได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และไม่แสวงหายศศักดิ์ที่มาจากพระเจ้าเท่านั้น

45 อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้หนึ่งฟ้องท่านทั้งหลายแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายวางใจอยู่

46 เพราะถ้าท่านทั้งหลายได้เชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็คงจะเชื่อเราไปแล้ว เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา

47 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อคำ

เขียนทั้งหลายของโมเสส ท่านทั้งหลายจะเชื่อบรรดาถ้อยคำของเราอย่างไรได้”

บทที่ 6

1 หลังจากสิ่งเหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี ซึ่งก็คือทะเลทิเบเรียส

2 และคนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำต่อคนทั้งหลายที่เป็นโรคภัย

3 และพระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขา และพระองค์ประทับที่นั่นพร้อมกับพวกสาวกของพระองค์

4 และเทศกาลปัสกา เทศกาลเลี้ยงของพวกยิว ใกล้จะถึงแล้ว

5 และเมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ของพระองค์ขึ้น และทอดพระเนตรเห็นคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟีลิปว่า “พวกเราจะซื้ออาหารจากที่ไหน เพื่อคนเหล่านี้จะได้รับประทาน”

6 และพระองค์ตรัสเช่นนี้เพื่อจะลองใจฟีลิป เพราะพระองค์เองทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด

7 ฟีลิปทูลตอบพระองค์ว่า “ขนมปังมูลค่าสองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอสำหรับพวกเขา เพื่อพวกเขาทุกคนจะได้กินคนละเล็กคนละน้อย”

8 คนหนึ่งของพวกสาวกของพระองค์ คืออันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตร ทูลพระองค์ว่า

9 “มีเด็กชายคนหนึ่งอยู่ที่นี้ ซึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรในท่ามกลางคนมากอย่างนี้”

10 และพระเยซูตรัสว่า “จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด” บัดนี้มีหญ้ามากในสถานที่แห่งนั้น ดังนั้นคนเหล่านั้นจึงนั่งลง จำนวนคนได้ประมาณห้าพันคน

11 และพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังเหล่านั้น และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์ก็ทรงแจกจ่ายแก่พวกสาวก และพวกสาวกแก่คนเหล่านั้นที่นั่งอยู่ และให้ปลาเช่นกันมากเท่าที่พวกเขาปรารถนา

12 เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้ว พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียน

ไป”

13 เหตุฉะนั้น พวกเขาจึงเก็บเศษอาหารเหล่านั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็มด้วยเศษขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อน ซึ่งเหลืออยู่และเกินจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น

14 และคนเหล่านั้น เมื่อพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำ กล่าวว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นผู้พยากรณ์ผู้นั้นที่จะทรงเข้ามาในโลก”

15 เหตุฉะนั้นเมื่อพระเยซูทรงรับรู้ว่าเขาทั้งหลายตั้งใจจะมาและจับพระองค์โดยใช้กำลังเพื่อที่ จะตั้งพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขากึ่งแต่ลำพัง

16 และเมื่อถึงเวลาเย็นแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปทะเล

17 และลงเรือลำหนึ่ง และข้ามทะเลไปทางเมืองคาเปอร์นาอุม และบัดนี้มีมืดแล้ว และพระเยซูยังไม่ได้เสด็จมายังพวกเขา

18 และทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะเหตุมีลมแรงที่พัดผ่านมา

19 ดังนั้นเมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหรือ

หกกิโลเมตร พวกเขาได้เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเล และกำลังเข้ามาใกล้เรือลำนั้น และพวกเขาก็ตกใจกลัว

20 แต่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “นี่คือเราเอง อย่ากลัวเลย”

21 แล้วพวกเขาจึงรับพระองค์ลงเรือด้วยความเต็มใจ และในทันใดนั้น เรือนั้นก็ถึงฝั่งที่พวกเขาจะไปนั้น

22 วันต่อมา เมื่อประชาชนซึ่งอยู่ฝั่งข้างโน้นของทะเล เห็นว่าไม่มีเรือลำอื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่พวกสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น

23 (แต่มีเรือลำอื่นหลายลำมาจากทิเบเรียส ใกล้สถานที่ที่เขาทั้งหลายได้กินขนมปัง หลังจากท้องพระผู้เป็นเจ้าของเขาได้ทรงขอบพระคุณแล้ว)

24 เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูไม่ได้อยู่ที่นั่น พวกสาวกของพระองค์ก็ไม่อยู่เช่นกัน พวกเขาจึงลงเรือไป และมายังเมืองคาเปอร์นาอุม โดยตามหา

พระเยซู

25 และเมื่อพวกเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งข้างโน้นของทะเลแล้ว เขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า “รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร”

26 พระเยซูทรงตอบพวกเขาและตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรา มิใช่เพราะพวกท่านได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้น แต่เพราะพวกท่านได้กินขนมปังและอิม

27 อย่าทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสูญไป แต่เพื่ออาหารซึ่งคงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตรมนุษย์จะประทานให้แก่พวกท่าน เพราะว่าพระเจ้าพระบิดาทรงประทับตราพระองค์แล้ว”

28 แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า “พวกข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด เพื่อพวกข้าพเจ้าจะกระทำงานทั้งหลายของพระเจ้าได้”

29 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “นี่แหละเป็นงานของพระเจ้า คือที่ท่านทั้งหลายเชื่อในท่านผู้ที่พระองค์ได้ทรงส่งมานั้น”

30 เหตุฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงทูล

พระองค์ว่า “แล้วท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไร เพื่อพวกข้าพเจ้าจะเห็นและเชื่อท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง

31 บรรพบุรุษของพวกข้าพเจ้าได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์ได้ประทานอาหารจากฟ้าสวรรค์ให้เขาทั้งหลายกิน’”

32 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า โมเสสไม่ได้ให้อาหารจากฟ้าสวรรค์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย

33 เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านซึ่งลงมาจากสวรรค์และประทานชีวิตให้แก่โลก”

34 แล้วเขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนี้แก่พวกข้าพเจ้าเสมอไปเถิด”

35 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย

36 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านทั้งหลายได้เห็นเรา

แล้ว และไม่เชื่อ

37 สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย

38 เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่พระประสงค์ของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

39 และนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระบิดาผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรามา นั่น คือจากสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์ทรงมอบไว้กับเราแล้วนั้น เราจะไม่ให้พินาศสูญไปสักสิ่งเดียว แต่จะตั้งมันขึ้นมาอีกในวันสุดท้าย

40 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ได้ทรงส่งเรามา นั่น ที่จะให้ทุกคนซึ่งเห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรนั้น จะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

41 พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์ เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์”

42 และเขาทั้งหลายกล่าวว่า “คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟ มิใช่หรือ ผู้ซึ่งพ่อแม่ของเขาพวก

เราก็รู้จัก เหตุใดคนนี้จึงกล่าวว่า ‘เราได้ลงมาจากสวรรค์’”

43 ฉะนั้นพระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาเหล่านั้นว่า “อย่าบ่นกันในท่ามกลางพวกท่านเองเลย

44 ไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ซึ่งทรงส่งเรามาแล้วนั้น จะทรงชักนำเขามา และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย

45 มิใช่เขียนไว้แล้วในพวกผู้พยากรณ์ว่า ‘และพวกเขาทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า’ เหตุฉนั้นทุกคนที่ได้ยิน และได้เรียนรู้จากพระบิดาแล้ว ก็มาถึงเรา

46 ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา ยกเว้นท่านผู้ซึ่งมาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว

47 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์

48 เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น

49 บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร และสิ้นชีวิต

50 นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ เพื่อมนุษย์คนใดจะได้อินอาหารนั้น และไม่ตาย

51 เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่ง

ได้ลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกิน
อาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตอยู่ตลอด
ไป และอาหารที่เราจะให้นั้นคือ
เนื้อหนังของเรา ซึ่งเราจะให้เพื่อ
เป็นชีวิตของโลก”

52 ฉะนั้นพวกเขายิ่งทุ่มเถียงกัน
ในท่ามกลางพวกเขาเอง โดย
กล่าวว่า “ผู้นี้จะเอาเนื้อหนังของ
เขาให้พวกเรากินได้อย่างไร”

53 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวก
เขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่
ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านทั้งหลาย
ไม่กินเนื้อหนังของบุตรมนุษย์
และไม่ดื่มโลหิตของท่าน ท่าน
ทั้งหลายก็ไม่มีชีวิตในตัวพวก
ท่านเลย

54 ผู้ใดก็ตามที่กินเนื้อหนังของ
เรา และดื่มโลหิตของเรา ก็มี
ชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้น
เป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย

55 เพราะว่าเนื้อหนังของเราเป็น
อาหารแท้ และโลหิตของเราก็
เป็นของดื่มแท้

56 ผู้ที่กินเนื้อหนังของเรา และ
ดื่มโลหิตของเรา ก็ดำรงอยู่ใน
เรา และเราอยู่ในเขา

57 พระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่
ได้ทรงส่งเรามา และเราดำรง
ชีวิตอยู่โดยทางพระบิดานั้นฉัน

ใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิต
โดยทางเรานั้นฉัน

58 นี่แหละเป็นอาหารนั้นซึ่งได้
ลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับ
ที่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้
กินมานาและสิ้นชีวิต ผู้ที่กิน
อาหารนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป”

59 สิ่งเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสใน
ธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรง
สั่งสอนอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุม

60 ฉะนั้นหลายคนในพวกสาวก
ของพระองค์ เมื่อพวกเขาได้ยิน
สิ่งนี้ จึงกล่าวว่า “นี่เป็นถ้อยคำ
ที่ยากนัก ใครจะฟังถ้อยคำนี้ได้”

61 เมื่อพระเยซูทรงทราบภายใน
พระองค์เองว่า พวกสาวกของ
พระองค์บ่นถึงถ้อยคำนี้ พระ
องค์ได้ตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้อย
คำนี้ ทำให้ท่านทั้งหลายสะดุด
หรือ

62 และถ้าท่านทั้งหลายจะเห็น
บุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ซึ่ง
ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น จะเป็นอย่าง
ไร

63 จิตวิญญาณคือสิ่งที่ทำให้มี
ชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่ก่อเกิดประ
โยชน์อันใด บรรดาถ้อยคำที่เรา
กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น ถ้อย
คำเหล่านั้นเป็นจิตวิญญาณและ

เป็นชีวิต

64 แต่มีบางคนในพวกท่านที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูทรงทราบตั้งแต่แรกว่ามีผู้ใดบ้างที่ไม่เชื่อ และผู้ใดที่จะทรยศพระองค์

65 และพระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ‘ไม่มีผู้ใดจะสามารถมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราได้โปรดประทานสิ่งนั้นแก่ผู้นั้น’”

66 ตั้งแต่เวลานั้นมา หลายคนในพวกสาวกของพระองค์ก็กลับไป และไม่เดินกับพระองค์อีกต่อไป

67 แล้วพระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า “พวกท่านก็จะจากไปด้วยหรือ”

68 แล้วซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีบรรดาถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์

69 และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ผู้นั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

70 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า

“เราได้เลือกพวกท่านสิบสองคนแล้วมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย”

71 พระองค์ตรัสถึงยูดาส อิสคาริโอทบุตรชายของซีโมน เพราะเขาเป็นคนที่ทรยศพระองค์โดยเป็นคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น

บทที่ 7

1 หลังจากสิ่งเหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย

2 บัดนี้เทศกาลเลี้ยงการอยู่เพิงของพวกยิวใกล้จะถึงแล้ว

3 ฉะนั้นพวกน้อง ๆ ของพระองค์จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “จงออกจากที่นี่ และเข้าไปยังแคว้นยูเดียเถิด เพื่อพวกสาวกของพี่จะได้เห็นการงานทั้งหลายที่พี่กระทำด้วย

4 ด้วยว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดอย่างลับ ๆ และผู้นั้นเองก็พยายามที่จะเป็นที่รู้จักอย่างเปิดเผย ถ้าพี่กระทำสิ่งเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวพี่เองให้ปรากฏแก่โลกเถิด”

5 เพราะพวกน้อง ๆ ของพระองค์ก็มีได้เชื่อในพระองค์

เหมือนกัน

6 แล้วพระเยซูตรัสกับพวก
เขาว่า “เวลาของเรายังไม่มาถึง
แต่เวลาของพวกเจ้ามีอยู่พร้อม
เสมอ

7 โลกจะเกลียดชังพวกเจ้าไม่ได้
แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเรา
เป็นพยานถึงโลกว่า การงานทั้ง
หลายของโลกนั้นชั่วร้าย

8 พวกเจ้าจงขึ้นไปในเทศกาล
เลี้ยงนี้เถิด เรายังไม่ขึ้นไปใน
เทศกาลเลี้ยงนี้ เพราะว่าเวลา
ของเรายังไม่มาถึงเต็มที่”

9 เมื่อพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านี้
แก่พวกเขาแล้ว พระองค์ก็ยัง
ประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

10 แต่เมื่อพวกน้อง ๆ ของพระ
องค์ขึ้นไปแล้ว พระองค์จึงเสด็จ
ขึ้นไปยังเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย
ไม่ใช่แบบเปิดเผย แต่เหมือนกับ
ขึ้นไปอย่างลับ ๆ

11 แล้วพวกยิวจึงแสวงหาพระ
องค์ในเทศกาลเลี้ยงนั้น และ
กล่าวว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน”

12 และมีการบ่นพึมพำกันเป็น
อันมากในท่ามกลางประชาชน
เรื่องพระองค์ เพราะบางคน
กล่าวว่า “เขาเป็นคนดี” คน
อื่น ๆ กล่าวว่า “ไม่ใช่ แต่เขา

หลอกลวงประชาชน”

13 แต่ไม่มีผู้ใดพูดอย่างเปิดเผย
เรื่องพระองค์ เพราะกลัวพวกยิว

14 บัดนี้ประมาณกลางเทศกาล
เลี้ยงนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไป
เข้าในพระวิหารและทรงสั่งสอน

15 และพวกยิวประหลาดใจ
โดยกล่าวว่า “คนนี้รู้ข้อความ
เหล่านี้ได้อย่างไร เมื่อไม่เคย
เรียนเลย”

16 พระเยซูทรงตอบพวกเขา
และตรัสว่า “หลักคำสอนของเรา
ไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระ
องค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

17 ถ้าผู้ใดตั้งใจกระทำตามพระ
ประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะ
ทราบถึงหลักคำสอนนั้นว่า หลัก
คำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือ
ว่าเรากล่าวตามใจของเราเอง

18 ผู้ใดที่กล่าวตามใจของตน
เองย่อมแสวงหาสง่าราศีสำหรับ
ตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาสง่าราศี
สำหรับพระองค์ผู้ได้ทรงส่งตน
มา ผู้เดียวกันนั้นก็เป็นผู้ที่สัตย์
จริง และไม่มีการอธรรมอยู่ใน
ตัวเขาเลย

19 โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติ
แก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และยังไม่
มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระ

ราชบัญญัตินั้น ทำไมท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย”

20 คนเหล่านั้นตอบและกล่าวว่า “ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสที่จะฆ่าท่านเสีย”

21 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เราได้ทำการงานอันหนึ่งและพวกท่านทุกคนประหลาดใจ

22 เพราะฉะนั้นโมเสสได้ให้การเข้าสู่หน้ตแก่ท่านทั้งหลาย (มิใช่เพราะการเข้าสู่หน้ตมาจากโมเสส แต่มาจากพวกบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หน้ต

23 ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หน้ต เพื่อไม่ให้ผิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจึงโกรธกับเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายเป็นปกติทุกประการแล้วในวันสะบาโตหรือ

24 อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามการพิพากษาอันชอบธรรมเถิด”

25 แล้วบางคนของชาวกรุงเยรูซาเล็มกล่าวว่า “คนนี้มีไข้หรือผู้ที่พวกเขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย

26 แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญ และพวกเขาก็ไม่ได้ว่า

อะไรท่านเลย พวกขุนนางทราบแน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้

27 แต่พวกเราทราบว่าคนนีมาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดทราบเลยว่าพระองค์มาจากไหน”

28 แล้วพระเยซูทรงร้องในพระวิหารขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ โดยตรัสว่า “ท่านทั้งหลายทั้งรู้จักเรา และท่านทั้งหลายทราบว่าเรามาจากไหน และเรามีได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามาขึ้นทรงสัตย์จริงผู้ซึ่งท่านทั้งหลายไม่รู้จัก

29 แต่เรารู้จักพระองค์ เพราะเรามาจากพระองค์ และพระองค์ทรงส่งเรามาแล้ว”

30 แล้วเขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะเวลาของพระองค์ยังไม่มาถึง

31 และหลายคนในประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์ และกล่าวว่า “เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำการอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าการอัศจรรย์เหล่านี้ซึ่งผู้นี้ได้กระทำหรือ”

32 พวกฟาริสีได้ยินว่าประชาชน

บ่นพึมพำกันเรื่องต่าง ๆ เช่นนี้เกี่ยวกับพระองค์ และพวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ส่งเจ้าหน้าที่ทั้งหลายไปเพื่อที่จะจับพระองค์

33 แล้วพระเยชูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “อีกหน่อยหนึ่งเราจะอยู่กับท่านทั้งหลาย และจากนั้นเราจะไปหาพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

34 ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้น ท่านทั้งหลายจะมาที่นั่นไม่ได้”

35 แล้วพวกยิวจึงพูดกันในที่ท่ามกลางพวกเขาเองว่า “คนนี้จะไปไหน ที่พวกเราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่ถูกกระจัดกระจายไปอยู่ในท่ามกลางพวกคนต่างชาติ และสั่งสอนพวกคนต่างชาติหรือ

36 นี่เป็นถ้อยคำลักษณะใดกันที่เขากล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้น ท่านทั้งหลายจะมาที่นั่นไม่ได้’”

37 ในวันสุดท้าย วันใหญ่แห่งเทศกาลเลี้ยงนั้น พระเยชูทรงยืนและร้อง โดยตรัสว่า “ถ้าผู้ใด

กระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม

38 ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘จากภายในผู้นั้น บรรดาแม่น้ำแห่งน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมา’”

39 (แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เรื่องพระวิญญาณ ซึ่งคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานให้ เพราะพระเยชูยังมีได้รับสง่าราศี)

40 ฉะนั้นหลายคนในประชาชนเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินถ้อยคำนี้ จึงกล่าวว่า “แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นผู้พยากรณ์ผู้นั้น”

41 คนอื่น ๆ กล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์” แต่บางคนกล่าวว่า “พระคริสต์จะมาจากแคว้นกาลิลีหรือ

42 พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากนครเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น”

43 ดังนั้นจึงมีการแตกแยกกันในท่ามกลางประชาชนเพราะเหตุพระองค์

44 และบางคนในพวกเขาอยาก

จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย

45 แล้วพวกเจ้าหน้าที่จึงมาหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้น กล่าวกับพวกเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมพวกเจ้าไม่ได้นำเขามา”

46 เจ้าหน้าที่เหล่านั้นตอบว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนี้เลย”

47 แล้วพวกฟาริสีตอบพวกเขาว่า “พวกเจ้าถูกหลอกลวงไปด้วยแล้วหรือ

48 มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือในพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ

49 แต่ประชาชนนี้ผู้ที่ไม่รู้จักพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่งอยู่แล้ว”

50 นิโคเดมัสกล่าวแก่พวกเขาว่า (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น โดยเป็นคนหนึ่งในพวกเขา)

51 “พระราชบัญญัติของพวกเราตัดสินคนใด ก่อนที่มันฟังเขา และทราบว่าเขาทำอะไรหรือ”

52 เขาทั้งหลายตอบและกล่าวว่าแก่นิโคเดมัสว่า “ท่านมาจากแคว้นกาลิลีด้วยหรือ จึงค้นหาและดูเถิด เพราะว่าไม่มีผู้พยา-

กรณ์เกิดขึ้นมาจากแคว้นกาลิลีเลย”

53 และทุกคนไปยังบ้านของตน

บทที่ 8

1 พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ

2 และในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก และประชาชนทุกคนมาหาพระองค์ และพระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนพวกเขา

3 และพวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกจับฐานเล่นชู้มาหาพระองค์ และเมื่อพวกเขาได้ให้หญิงผู้นั้นอยู่ท่ามกลางแล้ว

4 พวกเขา ก็กล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ หญิงคนนี้ถูกจับฐานเล่นชู้ โดยถูกจับได้แบบคาหนังคาเขาเลย

5 บัดนี้โมเสสในพระราชบัญญัติได้สั่งพวกเราว่า คนเช่นนี้ควรถูกหินขว้าง แต่ท่านจะว่าอะไร”

6 พวกเขาพูดอย่างนี้ โดยทดลองพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้หาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลง และเขียนบนพื้นดินด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ เหมือนกับว่าพระองค์

ไม่ได้ยินพวกเขาเลย

7 ดังนั้นเมื่อพวกเขาทูลถามพระองค์ต่อไป พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านที่ปราศจากบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน”

8 และอีกครั้งพระองค์ทรงโน้มพระกายลงและเขียนบนพื้นดิน

9 และเขาทั้งหลายซึ่งได้ยินคำตรัสนั้น เมื่อถูกฟ้องใจโดยจิตสำนึกของตนเอง จึงออกไปทีละคน ๆ เริ่มจากคนแก่ที่สุดจนถึงคนสุดท้าย และเหลือพระเยซูผู้เดียว และหญิงนั้นที่ยืนอยู่ตรงกลาง

10 เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้วและมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใดเห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์จึงตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ผู้กล่าวหาเหล่านั้นของเจ้าอยู่ที่ไหน ไม่มีผู้ใดปรับโทษเจ้าแล้วหรือ”

11 นางนั้นทูลว่า “ไม่มีผู้ใดเลย พระองค์เจ้าข้า” และพระเยซูตรัสกับนางว่า “เราก็กไม่ปรับโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีกต่อไปเลย”

12 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้ง

หลายอีกครั้งหนึ่ง โดยตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต”

13 ฉะนั้นพวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่ เป็นความจริง”

14 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “ถึงแม้ว่าเราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง แต่คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและเราจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่สามารถบอกได้ว่าเรามาจากไหน และเราจะไปที่ไหน

15 ท่านทั้งหลายพิพากษาตามเนื้อหนัง เราไม่พิพากษาผู้ใด

16 และถ้าเราพิพากษา การพิพากษาของเราก็เป็นความจริง เพราะเราไม่อยู่โดยลำพัง แต่เราและพระบิดาผู้ได้ทรงส่งเรามา

17 มีเขียนไว้แล้วด้วยในพระราชบัญญัติของพวกท่านว่า ‘คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง’

18 เราเป็นผู้หนึ่งที่เป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง และพระบิดาผู้ได้ทรงส่งเรามานั้นก็ เป็นพยานให้

แก่เรา”

19 แล้วพวกเขาจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้จักเรา หรือพระบิดาของเรา ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย”

20 คำเหล่านี้พระเยซูตรัสในคลังเงิน ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร และไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย เพราะเวลาของพระองค์ยังไม่มาถึง

21 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอีกว่า “เราจะไปตามทางของเรา และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในบาปทั้งหลายของพวกท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่านทั้งหลายจะมาไม่ได้”

22 แล้วพวกเขายิ่งกล่าวว่า “เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขากล่าวว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่านทั้งหลายจะมาไม่ได้’”

23 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านทั้งหลายเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้

24 เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายจะตายในบาปทั้งหลายของพวกท่าน เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านทั้งหลายก็จะตายในบาปทั้งหลายของพวกท่าน”

25 แล้วพวกเขาจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านคือใครเล่า” และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “คือผู้เดียวกันนั้นที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกนั้น

26 เรามีหลายสิ่งที่จะกล่าวและที่จะพิพากษาเรื่องท่านทั้งหลาย แต่พระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้น ทรงสัตย์จริง และเรากล่าวแก่โลกสิ่งเหล่านั้นซึ่งเราได้ยินจากพระองค์แล้ว”

27 เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเรื่องพระบิดา

28 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านทั้งหลายก็จะรู้ว่าเราเป็นผู้นั้น และรู้ว่าเราไม่ทำสิ่งใดเลยตามใจของตัวเอง แต่พระบิดาของเราทรงสอนเราแล้ว อย่างไรก็ตาม เราก็กล่าวสิ่งเหล่านี้

29 และพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดาไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ยอมรับพระทัยพระองค์เสมอ”

30 ขณะที่พระองค์ตรัสคำเหล่านี้ คนหลายคนก็เชื่อในพระองค์

31 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวเหล่านั้นซึ่งเชื่อในพระองค์แล้วว่า “ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านทั้งหลายก็เป็นพวกสาวกของเราอย่างแท้จริง

32 และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท”

33 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า “เราเป็นเชื้อสายของอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสของผู้ใดเลย ท่านกล่าวได้อย่างไรว่า ‘ท่านทั้งหลายจะถูกทำให้เป็นไท’”

34 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่ทำบาปก็เป็นผู้รับใช้ของบาป

35 และผู้รับใช้นั้นไม่อาศัยอยู่ในครัวเรือนตลอดไป แต่พระบุตรต่างหากอาศัยอยู่ตลอดไป

36 เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรง

กระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านทั้งหลายก็จะเป็นไทจริง ๆ

37 เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีที่ในตัวท่านทั้งหลาย

38 เรากล่าวสิ่งซึ่งเราได้เห็นกับพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายทำสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายได้เห็นกับพ่อของท่านทั้งหลาย”

39 เขาทั้งหลายจึงตอบและทูลพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็นบรรพบุรุษของพวกเรา” พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นลูก ๆ ของอับราฮัมแล้ว ท่านทั้งหลายก็ควรทำการงานเหล่านั้นของอับราฮัม

40 แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่ได้บอกท่านทั้งหลายถึงความจริง ซึ่งเราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมไม่ได้กระทำแบบนี้เลย

41 ท่านทั้งหลายทำบรรณาการกระทำของพ่อของท่านทั้งหลาย” แล้วพวกเขาจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “พวกเราไม่ได้เกิดจากการล่วงประเวณี พวกเรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า”

42 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะรักเรา เพราะเราได้ออกมา และได้มาจากพระเจ้า และเราไม่ได้มาตามใจของเราเอง แต่พระองค์นั้นได้ทรงส่งเรามา

43 ทำไมท่านทั้งหลายจึงไม่เข้าใจคำพูดของเรา ก็เพราะท่านทั้งหลายไม่สามารถฟังคำของเราได้

44 ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านทั้งหลายคือพญามาร และบรรดาความปรารถนาของพ่อของท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะทำตาม มันเป็นฆาตกรตั้งแต่วัยแรกมา และไม่ได้ดำรงอยู่ในความจริง เพราะไม่มีความจริงอยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นมุสา และเป็นพ่อของการมุสา

45 และเพราะเราบอกความจริงกับท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็ไม่เชื่อเรา

46 ผู้ใดบ้างในพวกท่านชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเรากล่าวความจริง ทำไมท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรา

47 ผู้ที่มาจากพระเจ้าย่อม

ฟังบรรดาพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจึงไม่ฟังพระวจนะเหล่านั้น เพราะท่านทั้งหลายไม่ได้มาจากพระเจ้า”

48 แล้วพวกเขายิวจึงตอบและกล่าวว่า “พวกเราพูดถูกแล้วมิใช่หรือ ที่ว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิง”

49 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราไม่มีผีสิง แต่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายลบหลู่เกียรติเรา

50 และเราไม่แสวงหาสง่าราศีของเราเอง มีพระองค์ผู้หนึ่งที่ทรงแสวงหาและทรงพิพากษา

51 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำพูดของเรา ผู้นั้นจะไม่เห็นความตายเลย”

52 แล้วพวกเขายิวจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “บัดนี้พวกเราทราบแล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมตายไปแล้ว และพวกผู้พยากรณ์ด้วย และท่านกล่าวว่า ‘ถ้าผู้ใดรักษาคำพูดของเรา ผู้นั้นจะไม่ลิ้มรสแห่งความตายเลย’

53 ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเราซึ่งตายไปแล้วหรือ และพวกผู้พยากรณ์

นั้นก็ตายไปแล้ว ท่านตั้งตัวเอง
ว่าเป็นผู้ใดเล่า”

54 พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเรา
ให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติ
ของเราก็ไม่มีความหมาย พระ
บิดาของเราเป็นผู้ทรงให้เกียรติ
แก่เรานั้น ผู้ซึ่งท่านทั้งหลาย
กล่าวว่า พระองค์ทรงเป็นพระ
เจ้าของท่านทั้งหลาย

55 แต่ท่านทั้งหลายยังไม่รู้จัก
พระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์
และถ้าเราจะกล่าวว่า เราไม่รู้จัก
พระองค์ เราก็จะเป็นคนมุสา
เหมือนกับท่านทั้งหลาย แต่เรา
รู้จักพระองค์ และรักษาพระคำ-
รัสของพระองค์

56 อับราฮัมบรรพบุรุษของท่าน
ทั้งหลายปีติยินดีที่จะได้เห็นวัน
ของเรา และท่านก็ได้เห็นวันนั้น
แล้ว และมีความยินดี”

57 แล้วพวกยิวก็กล่าวแก่พระ
องค์ว่า “ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบบ
ปี และท่านเคยเห็นอับราฮัม
หรือ”

58 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า
“แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้ง
หลายว่า ก่อนอับราฮัมได้บังเกิด
มานั้น เราก็เป็นอยู่แล้ว”

59 แล้วคนเหล่านั้นจึงหยิบ

บรรดาก้อนหินขึ้นมาเพื่อจะขว้าง
ใส่พระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบ
พระองค์เอง และเสด็จออกไป
จากพระวิหาร โดยเสด็จผ่านทาง
กลางเขาเหล่านั้น และทรงผ่าน
ไปอย่างนั้น

บทที่ 9

1 และขณะที่พระเยซูเสด็จผ่าน
ไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตร
เห็นชายคนหนึ่งซึ่งตาบอดมาตั้ง
แต่เกิด

2 และพวกสาวกของพระองค์
ทูลถามพระองค์ โดยทูลว่า
“พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำ
บาป ชายคนนี้หรือบิดามารดา
ของเขา ที่เขาเกิดมาตาบอด”

3 พระเยซูตรัสตอบว่า “ชายคน
นี้ไม่ได้ทำบาป และบิดามารดา
ของเขาก็ไม่ได้ทำเหมือนกัน แต่
เพื่อบรรดาพระราชกิจของพระ
เจ้าจะปรากฏในตัวเขา

4 เราต้องกระทำบรรดาพระราช
กิจของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรา
มาขณะที่เป็นกลางวันอยู่ กลาง
คืนกำลังมาถึง เมื่อไม่มีผู้ใดทำ
งานได้

5 ตราบใดที่เราอยู่ในโลก เรา
เป็นความสว่างของโลก”

6 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว

พระองค์ก็ทรงบ้วนน้ำลายลงบนพื้นดิน และทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนและพระองค์ทรงทาตาทั้งสองของคนตาบอดด้วยโคลนนั้น

7 และตรัสกับเขาว่า “จงไป ล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด” (ซึ่งแปลว่า ถูกส่งไป) ฉะนั้นเขาจึงไปตามทางของเขา และล้างออกเสีย และมาโดยมองเห็นได้

8 เหตุฉะนั้นบรรดาเพื่อนบ้านและคนทั้งหลายซึ่งเคยเห็นชายคนนั้นมาก่อนว่าเขาเป็นคนตาบอด จึงกล่าวว่า “คนนี้มีไข้หรือที่เขานั่งและขอทาน”

9 บางคนกล่าวว่า “เป็นคนนั้นแหละ” คนอื่น ๆ กล่าวว่า “เขาคลายกับคนนั้น” แต่เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนนั้น”

10 ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่เขาว่า “ดวงตาของเจ้าถูกเปิดได้อย่างไร”

11 เขาตอบและกล่าวว่า “ชายคนหนึ่งที่ถูกเรียกว่า เยชู ได้ทำโคลนและทาตาทั้งสองของข้าพเจ้า และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงไปที่สระสิโลอัม และล้างออกเสีย’ และข้าพเจ้าก็ได้ไปและล้างออกเสีย และข้าพเจ้าได้รับการ

มองเห็น”

12 แล้วเขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่เขาว่า “ผู้นั้นอยู่ที่ไหน” คนนั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ”

13 เขาทั้งหลายได้พาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี

14 และเป็นวันสะบาโตเมื่อพระเยซูทรงทำโคลนนั้น และเปิดดวงตาของชายคนนั้น

15 แล้วพวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกด้วยว่า เขาได้รับการมองเห็นของเขาได้อย่างไร เขากล่าวแก่พวกเขาว่า “เขาเอาโคลนทาตาทั้งสองของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออก และมองเห็นได้”

16 เหตุฉะนั้นบางคนในพวกฟาริสีกล่าวว่า “ชายคนนี้ได้มาจากพระเจ้า เพราะเขาไม่รัก-ซาวันสะบาโต” คนอื่น ๆ กล่าวว่า “คนที่เป็นคนบาปจะทำบรรดาการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร” และมีการแตกแยกกันในท่ามกลางพวกเขา

17 พวกเขาได้กล่าวแก่คนตาบอดอีกว่า “เจ้ากล่าวว่าอะไรเรื่องคนนั้น ที่เขาได้เปิดตาของเจ้าแล้ว” ชายคนนั้นกล่าวว่า “ท่านเป็นผู้พยากรณ์”

18 แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อเรื่องเกี่ยว

กับชายคนนั้นว่า เขาเคยตาบอด และได้รับการมองเห็นของเขา จนกระทั่งพวกเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ได้รับการมองเห็นของเขานั้นมา

19 และพวกเขาถามเขาทั้งสอง โดยกล่าวว่า “ชายคนนี้เป็นบุตรชายของพวกเจ้าหรือ ผู้ที่พวกเจ้ากล่าวว่าตาบอดมาแต่กำเนิด แล้วบัดนี้เขามองเห็นได้อย่างไร”

20 บิดามารดาของชายคนนั้นตอบพวกเขาและกล่าวว่า “พวกเราทราบว่าคุณนี้เป็นบุตรชายของพวกเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด

21 แต่บัดนี้เขามองเห็นได้โดยวิธีใด พวกเราไม่ทราบ หรือใครได้เปิดตาของเขา พวกเราก็ไม่ทราบ เขาโตแล้ว จงถามเขาเถิด เขาจะพูดเพื่อตัวเอง”

22 คำเหล่านี้บิดามารดาของเขาได้กล่าวไว้ เพราะเขาทั้งสองกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวได้ตกลงกันไว้แล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ ผู้นั้นจะต้องถูกไล่ออกจากธรรมศาลา

23 เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงกล่าวว่า “เขาโตแล้ว จง

ถามเขาเถิด”

24 แล้วพวกเขาจึงเรียกคนที่เคยตาบอดนั้นมาอีก และกล่าวแก่เขาว่า “จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด พวกเราทราบว่าคุณนี้เป็นคนบาป”

25 เขาตอบและกล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นแล้ว”

26 แล้วพวกเขากล่าวแก่เขาอีกว่า “เขาได้ทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาเปิดตาของเจ้าได้อย่างไร”

27 ชายคนนั้นตอบพวกเขาว่า “ข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายไม่ได้ฟังทำไมท่านทั้งหลายจึงอยากได้ยินสิ่งนี้อีก ท่านทั้งหลายอยากจะเป็นพวกสาวกของท่านผู้นี้ด้วยหรือ”

28 แล้วพวกเขาจึงตำหนิชายคนนั้นและกล่าวว่า “แกเป็นสาวกของเขา แต่พวกเราเป็นพวกสาวกของโมเสส

29 พวกเรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส สำหรับคนนี้ พวกเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน”

30 ชายคนนั้นตอบและกล่าวแก่

พวกเขาว่า “เหตุใดที่นี่จึงมีสิ่งอันมหัศจรรย์ ที่พวกท่านไม่รู้ว่ ท่านผู้นี้มาจากไหน และถึงอย่างนั้นท่านผู้นี้ได้เปิดตาของข้าพเจ้าแล้ว

31 บัดนี้พวกเราทราบว่พระเจ้าไม่ทรงฟังคนบาปทั้งหลาย แต่ถ้าผู้ใดเป็นผู้มีศการพระเจ้า และกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น

32 ตั้งแต่ว่เริ่มโลกมาแล้ว ไม่เคยได้ยินว่ มีผู้ใดได้เปิดตาของคนทีตาบอดมาแต่กำเนิด

33 ถ้าท่านผู้นี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ท่านก็จะทำอะไรไม่ได้เลย”

34 พวกเขาตอบและกล่าวแก่คนนั้นว่ “แกเกิดมาในบาปทั้งหลายทั้งนั้น และแกจะมาสอนพวกเราหรือ” และเขาทั้งหลายได้ไล่คนนั้นออกไปเสีย

35 พระเยซูทรงได้ยินว่พวกเขาได้ไล่คนนั้นออกมาเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้น พระองค์ได้ตรัสกับเขาว่า “เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ”

36 ชายคนนั้นตอบและทูลว่ “ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ท่านเจ้า

ข้า เพื่อข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้”

37 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้ที่น่เองทีกำลังพูดอยู่กับเจ้า”

38 และเขาได้ทูลว่ “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ” และเขาก็มีศการพระองค์

39 และพระเยซูตรัสว่ “เพื่อการพิพากษาเราได้เข้ามาในโลกนี้แล้ว เพื่อคนทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นจะกลับมองเห็น และคนทั้งหลายซึ่งมองเห็นจะกลับตาบอด”

40 และบางคนในพวกฟาริสีซึ่งอยู่กับพระองค์ได้ยิบบรรดาค่าเหล่านี้ และกล่าวแก่พระองค์ว่ “พวกเราตาบอดด้วยหรือ”

41 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายตาบอด ท่านทั้งหลายก็จะมีบาป แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายกล่าวว่ ‘พวกเรามองเห็น’ เหตุฉนั้นบาปของท่านทั้งหลายจึงยังมีอยู่”

บทที่ 10

1 “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่ ผู้ที่ไม่เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้น ผู้นั้นเองเป็นขโมยและ

โจร

2 แต่ผู้ที่เข้าไปทางประตูก็เป็น
ผู้เลี้ยงของแกะนั้น

3 นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้
นั้น และแกะเหล่านั้นย่อมฟังเสียง
ของท่าน และท่านเรียกแกะเหล่านั้น
ของท่านเองตามชื่อ และนำ
พวกมันออกไป

4 และเมื่อท่านต้อนแกะทั้ง
หลายของท่านเองออกไปแล้ว
ท่านก็เดินนำหน้าพวกมันไป
และแกะเหล่านั้นก็ติดตามท่านไป
เพราะพวกมันรู้จักเสียงของท่าน

5 และพวกมันจะไม่ตามคน
แปลกหน้าไปเลย แต่จะหนีไป
จากเขา เพราะแกะเหล่านั้นไม่รู้
จักเสียงของพวกคนแปลกหน้า”

6 คำอุปมานี้พระเยซูได้ตรัสกับ
เขาทั้งหลาย แต่พวกเขาไม่เข้าใจ
สิ่งต่าง ๆ ซึ่งพระองค์ตรัสกับ
พวกเขาเลย

7 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวก
เขาอีกว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าว
แก่ท่านทั้งหลายว่า เราเป็นประตู
ของแกะเหล่านั้น

8 บรรดาผู้ที่เคยมาก่อนเรานั้น
เป็นพวกขโมยและพวกโจร แต่
แกะเหล่านั้นก็ไม่ได้ฟังพวกเขา

9 เราเป็นประตูนั้น ถ้าผู้ใดเข้า

ไปโดยทางเรา ผู้นั้นจะรอด และ
จะเข้าไปและออกมา และจะพบ
อาหารเลี้ยง

10 ขโมยนั้นไม่ได้มา เว้นแต่
เพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย
เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้
ชีวิต และเพื่อเขาทั้งหลายจะได้
ชีวิตอย่างครบบริบูรณ์มากขึ้น

11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดีนั้น ผู้เลี้ยง
ที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อ
แกะเหล่านั้น

12 แต่ผู้ที่เป็นผู้รับจ้าง และ
ไม่ได้เป็นผู้เลี้ยงแกะนั้น ผู้ซึ่งแกะ
ทั้งหลายไม่เป็นของเขาเอง พอ
เห็นสุนัขป่ากำลังมา และละทิ้ง
แกะทั้งหลายและหนีไป และ
สุนัขป่าก็จับแกะเหล่านั้น และทำ
ให้แกะทั้งหลายกระจัดกระจาย
ไป

13 ผู้รับจ้างนั้นหนีไปเพราะเขา
เป็นลูกจ้าง และไม่เป็นห่วงแกะ
เหล่านั้นเลย

14 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดีนั้น และ
รู้จักแกะทั้งหลายของเรา และเป็น
ที่รู้จักโดยแกะทั้งหลายของเรา

15 พระบิดาทรงรู้จักเราฉันใด
เรารู้จักพระบิดานั้น และ
เราสละชีวิตของเราเพื่อแกะเหล่านั้น

16 และแกะอื่น ๆ เราก็มี ซึ่งมี
ได้เป็นของคอกนี้ แกะเหล่านั้น
เราจะต้องพามาด้วย และแกะ
เหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา และ
จะมีฝูงเดียว และผู้เลี้ยงเพียงผู้
เดียว

17 เหตุฉะนั้นพระบิดาของเรา
จึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิต
ของเรา เพื่อเราจะรับชีวิตนั้นคืน
มาอีก

18 ไม่มีผู้ใดเอาชีวิตนั้นไปจาก
เรา แต่เราสละชีวิตนั้นด้วยใจ
สมัครของเราเอง เรามีอำนาจที่
จะสละชีวิตนั้น และเรามีอำนาจ
ที่จะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก พระ
บัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดา
ของเรา”

19 ฉะนั้นจึงมีการแตกแยก
กันอีกในท่ามกลางพวกยิวเพราะ
เหตุพระดำรัสเหล่านี้

20 และหลายคนในพวกเขา
กล่าวว่า “เขามีผีสิงและเป็นบ้า
ท่านทั้งหลายฟังเขาทำไม”

21 คนอื่น ๆ กล่าวว่า “คำเหล่านี้
ไม่เป็นบรรดาคำของผู้ที่มีผีสิง
ผีสามารถเปิดตาของคนตาบอด
ได้หรือ”

22 และที่กรุงเยรูซาเล็มมี
เทศกาลเลี้ยงแห่งการฉลองพระ

วิหาร และเป็นฤดูหนาว

23 และพระเยซูดำเนินอยู่ใน
พระวิหารในเฉลียงของซาโล-
มอน

24 แล้วพวกยิวก็มาห้อมล้อม
พระองค์ไว้ และกล่าวแก่พระ
องค์ว่า “จะทำให้พวกเราสงสัย
นานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระ
คริสต์ก็จงบอกพวกเราให้ชัดเจน
เถิด”

25 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า
“เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว
และท่านทั้งหลายไม่เชื่อ บรรดา
การงานที่เราได้กระทำในพระ
นามพระบิดาของเรา การงาน
เหล่านั้นก็เป็นพยานให้แก่เรา

26 แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ
เพราะท่านทั้งหลายมิได้เป็นแกะ
ทั้งหลายของเรา ตามที่เราได้
กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว

27 แกะทั้งหลายของเราย่อมฟัง
เสียงของเรา และเรารู้จักแกะ
เหล่านั้น และแกะเหล่านั้นตาม
เรา

28 และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่
แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้น
จะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใด
ถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของ
เราได้

29 พระบิดาของเรา ผู้ซึ่งได้ประทานแกะเหล่านั้นให้แก่เรา ทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งสารพัด และไม่มีผู้ใดสามารถถอนแกะเหล่านั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้

30 เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

31 แล้วพวกยิวจึงหยิบบรรดาก้อนหินขึ้นมาอีกเพื่อจะขว้างพระองค์

32 พระเยซูได้ตรัสตอบพวกเขาว่า “การงานที่ดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายเห็น เพราะอันไหนเล่าในการงานเหล่านั้นท่านทั้งหลายจึงจะเอาหินขว้างเรา”

33 พวกยิวได้ตอบพระองค์ โดยกล่าวว่า “เพราะการงานที่ดี พวกเราจะไม่เอาหินขว้างท่าน แต่เพราะการหมิ่นประมาท และเพราะว่าท่าน ซึ่งเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ตั้งตัวเองเป็นพระเจ้า”

34 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “มีเขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติของท่านทั้งหลายมิใช่หรือว่า ‘เราได้กล่าวไว้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นพวกพระ’

35 ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นพวกพระ ซึ่งพระวามะของพระเจ้าได้มาถึงพวกเขา และพระคัมภีร์ไม่อาจถูกทำลายได้

36 ท่านทั้งหลายกล่าวถึงท่านผู้นั้น ผู้ซึ่งพระบิดาทรงแยกตั้งไว้แล้ว และได้ทรงส่งเข้ามาในโลกว่า ‘ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเราได้กล่าวว่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ

37 ถ้าเราไม่กระทำพระราชกิจทั้งหลายของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อเราเลย

38 แต่ถ้าเรากระทำแล้ว ถึงแม้ว่าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรา ก็จงเชื่อพระราชกิจเหล่านั้นเถิด เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ทราบและเชื่อว่า พระบิดาทรงสถิตอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา”

39 เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์อีกครั้ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือของพวกเขาไปได้

40 และเสด็จไปพักแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก เข้าไปในสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาตอนแรกนั้น และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น

41 และหลายคนได้หันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า “ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใด ๆ เลย แต่สิ่งสารพัดที่ยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้ก็เป็นความจริง”

42 และมีคนหลายคนได้เชื่อในพระองค์ที่นั่น

บทที่ 11

1 บัดนี้มีชายคนหนึ่งกำลังป่วยอยู่ชื่อ ลาซารัส แห่งหมู่บ้านเบธานี เป็นเมืองของมารีย์และมารธาพี่สาวของเธอนั้น

2 (มารีย์ผู้นี้คือผู้ซึ่งชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยน้ำมันหอมและเช็ดพระบาทของพระองค์ด้วยผมของเธอ ผู้ซึ่งน้องชายของเธอคือ ลาซารัส กำลังป่วยอยู่)

3 ฉะนั้นพี่สาวทั้งสองของลาซารัสจึงส่งคนไปยังพระองค์ โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ผู้ซึ่งพระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่”

4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็ตรัสว่า “ความเจ็บป่วยนี้จะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับสง่าราศีเพราะโรค

นั้น”

5 บัดนี้พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอ และลาซารัส

6 ฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงได้ยินแล้วว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่เป็นเวลาสองวันในสถานที่เดิมที่พระองค์ทรงอยู่นั้น

7 แล้วหลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ให้พวกเราเข้าไปในแคว้นยูเดียอีกเถิด”

8 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็ว ๆ นี้พวกยิวได้หาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ และพระองค์จะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ”

9 พระเยซูตรัสตอบว่า “ในวันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวัน เขาก็ไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้

10 แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืน เขาก็สะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา”

11 พระองค์ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้ และหลังจากนั้นพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เพื่อนของพวกเราคือ ลาซารัส หลับอยู่ แต่เราไป

เพื่อเราจะปลุกเขาให้ตื่นจากการหลับ”

12 แล้วพวกสาวกของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่ เขาก็จะสบายดี”

13 แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกเขาคิดว่าพระองค์ได้ตรัสถึงการพักผ่อนในการหลับ

14 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอย่างตรงไปตรงมาว่า “ลาซารัสตายแล้ว

15 และเรายินดีเพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ แต่อย่างไรก็ตามให้พวกเราไปหาเขากันเถิด”

16 แล้วโธมัส ซึ่งถูกเรียกว่า ดิดูมัส จึงกล่าวแก่เหล่าเพื่อนสาวกของเขาว่า “ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อพวกเราจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์”

17 แล้วเมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงพระองค์ทรงพบว่า ลาซารัสได้นอนอยู่ในอุโมงค์ฝังศพเป็นเวลาสี่วันแล้ว

18 บัดนี้หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร

19 และหลายคนในพวกยิวได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอทั้งสองเรื่องน้องชายของพวกเธอ

20 แล้วมารธา ทันทันที่เธอได้ยินว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปและพบพระองค์ แต่มารีย์ยังนั่งอยู่ในบ้าน

21 แล้วมารธาจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ได้อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย

22 แต่ข้าพระองค์ทราบว่ามีกระทั้งเดี๋ยวนี้ สิ่งใดก็ตามที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะโปรดประทานสิ่งนั้นแก่พระองค์”

23 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “น้องชายของเจ้าจะเป็นขึ้นมาอีก”

24 มารธาทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะเป็นขึ้นมาอีกในการเป็นขึ้นมาในวันสุดท้ายนั้น”

25 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เราเป็นการเป็นขึ้นมาและชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายไปแล้ว แต่เขาก็จะมีชีวิต

26 และผู้ใดก็ตามที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่อ

สิ่งนี้ใหม่”

27 มารธาทูลพระองค์ว่า “เชื่อพระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ผู้ซึ่งจะเสด็จเข้ามาในโลก”

28 และเมื่อเธอทูลอย่างนั้นแล้ว เธอก็ไปตามทางของเธอ และเรียกมารีย์น้องสาวของเธออย่างลับ ๆ โดยกล่าวว่า “พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า”

29 ทันทันทีที่มารีย์ได้ยินอย่างนั้นแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้น และมาเฝ้าพระองค์

30 บัดนี้พระเยซูยังไม่เสด็จเข้ามาในเมืองนั้น แต่ประทับอยู่ ณ สถานที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น

31 แล้วพวกยิวซึ่งอยู่กับมารีย์ในบ้าน และกำลังปลอบโยนเธออยู่ เมื่อพวกเขาเห็นมารีย์ว่า เธอรีบลุกขึ้นและออกไป จึงตามเธอไป โดยกล่าวว่า “เธอกำลังไปยังอุโมงค์เพื่อจะร้องไห้ที่นั่น”

32 แล้วเมื่อมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว เธอก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์ โดยทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ได้

อยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย”

33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวซึ่งมากับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญในจิตวิญญาณและทรงเป็นทุกข์

34 และตรัสว่า “พวกเจ้าเอาเขาไปไว้ที่ไหน” พวกเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาและดูเถิด”

35 พระเยซูทรงร้องไห้

36 แล้วพวกยิวจึงกล่าวว่า “ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร”

37 และบางคนในพวกเขาได้กล่าวว่า “ท่านผู้นี้ ผู้ซึ่งได้เปิดตาของคนตาบอดแล้ว สามารถทำให้แม้แต่คนที่ไม่ตายก็ได้มีชีวิตหรือ”

38 เหตุฉนั้นพระเยซูซึ่งทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยในตัวพระองค์เองอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ และมีหินก้อนหนึ่งวางปิดปากไว้

39 พระเยซูตรัสว่า “พวกเจ้าจงเอาหินก้อนนั้นออกไปเสีย” มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ป่านนี้เขามีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขา

ตายมาเป็นเวลาสี่วันแล้ว”

40 พระเยซูตรัสกับเธอบว่า “เรากล่าวแก่เจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า”

41 แล้วพวกเขาจึงเอาหินก้อนนั้นออกไปเสียจากสถานที่ซึ่งผู้ตายถูกวางอยู่นั้น และพระเยซูทรงเจยพระพักตร์ของพระองค์ขึ้น และตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้โปรดฟังข้าพระองค์

42 และข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่เพราะเห็นแก่ผู้คนเหล่านี้ซึ่งยืนอยู่ที่นี้ ข้าพระองค์จึงกล่าวอย่างนั้น เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ได้ทรงส่งข้าพระองค์มา”

43 และเมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ได้ร้องด้วยพระสุรเสียงอันดัง ตรัสว่า “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด”

44 และผู้ตายนั้นก็ออกมา มือและเท้าถูกพันไว้ด้วยผ้าพันศพ และใบหน้าของเขาได้ถูกพันไว้ด้วยผ้าเช็ดหน้า พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงแก้ผ้าพันจาก

เขา และปล่อยเขาไปเถิด”

45 แล้วหลายคนในพวกยิวซึ่งมาหามารีย์ และได้เห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเยซูทรงกระทำ ก็เชื่อในพระองค์

46 แต่บางคนในพวกเขาไปตามทางของตนยังพวกฟาริสี และเล่าให้คนเหล่านั้นฟังว่า พระเยซูได้ทรงกระทำสิ่งใดบ้าง

47 แล้วพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภา และกล่าวว่า “พวกเราจะทำอะไรดี เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ

48 ถ้าพวกเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ ทุกคนจะเชื่อในเขา และพวกโรมก็จะมาและริบเอาทั้งที่และชนชาติของพวกเราไป”

49 และคนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาส ผู้เป็นมหาปุโรหิตในปีเดียวกันนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย

50 และไม่พิจารณาว่า สิ่งนี้เป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ที่จะให้คน ๆ หนึ่งตายเสียเพื่อประชาชน และเพื่อชนชาติทั้งหมดไม่ต้องพินาศ”

51 และเขามิได้กล่าวอย่างนั้น

ตามใจชอบ แต่โดยเป็นมหา-
ปุโรหิตในปีนั้น เขาพยากรณ์ว่า
พระเยซูจะสิ้นพระชนม์เพื่อชน-
ชาตินั้น

52 และมีใช้เพื่อชนชาตินั้นอย่าง
เดียว แต่เพื่อพระองค์จะรวบรวม
ลูกทั้งหลายของพระเจ้าที่
กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็น
พวกเดียวกันด้วย

53 แล้วตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา
เขาทั้งหลายก็ปรึกษากันเพื่อที่จะ
ฆ่าพระองค์เสีย

54 เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่ดำ-
เนินอย่างเปิดเผยในท่ามกลาง
พวกยิวอีก แต่เสด็จออกจาก
ที่นั่นไปยังชนบทที่อยู่ใกล้ถิ่น-
ทุรกันดาร เข้าไปในนครแห่ง
หนึ่งที่ถูกเรียกว่า เอฟราอิม และ
ทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวก
ของพระองค์

55 และเทศกาลปัสกาของพวกเขา
ยิวก็ใกล้จะถึงแล้ว และหลายคน
ได้ออกจากชนบทนั้นขึ้นไปยัง
กรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัส-
กา เพื่อจะชำระตัวเอง

56 แล้วเขาทั้งหลายแสวงหาพระ
เยซู และกล่าวกันในท่ามกลาง
พวกเขาเอง ขณะที่เขาทั้งหลาย
ยืนอยู่ในพระวิหารว่า “ท่านทั้ง

หลายคิดเห็นอะไร ว่าพระองค์
จะไม่เสด็จมายังเทศกาลเลี้ยงนี้
หรือ”

57 บัดนี้ทั้งพวกปุโรหิตใหญ่
และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า
ถ้าผู้ใดทราบว่าจะอยู่ที่
ไหน ผู้นั้นควรแจ้งให้ทราบ เพื่อ
พวกเขาจะได้ไปจับพระองค์

บทที่ 12

1 จากนั้นหกวันก่อนเทศกาล
ปัสกา พระเยซูเสด็จมายังหมู่
บ้านเบธานี ที่ซึ่งลาซารัสซึ่งเคย
ตายนั้นอยู่ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรง
ให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว

2 ที่นั่นเขาทั้งหลายได้จัดอาหาร
เย็นแก่พระองค์ และมารธา
ก็ปรนนิบัติอยู่ แต่ลาซารัสก็เป็น
คนหนึ่งเอนกายลงที่
โต๊ะกับพระองค์

3 แล้วมารีย์จึงเอาน้ำมันหอม
นาระดาบริสุทธิ์ หนักประมาณ
ครึ่งกิโลกรัม มีราคาแพงมาก
และชโลมพระบาทของพระเยซู
และเช็ดพระบาทของพระองค์
ด้วยผมของเธอ และบ้านก็อบ-
อวลไปด้วยกลิ่นของน้ำมันนั้น

4 แล้วคนหนึ่งเอนกายของ
พระองค์ คือยูดาสิสคาริโอท
บุตรชายของซีโมน ผู้ซึ่งจะทรยศ

พระองค์ กล่าวว่า

5 “ทำไมไม่เอาน้ำมันหอมนี้ไปขายเป็นเงินสามร้อยเดนาเรียน และแจกให้แก่คนยากจนเล่า”

6 เขากล่าวอย่างนี้ มิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนยากจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และมียามนั้น และได้ถือสิ่งที่ถูกใส่ไว้ในยามนั้น

7 แล้วพระเยซูจึงตรัสว่า “ปล่อยเธอไปเถิด เธอรักษาสິงนี้ไว้เพื่อแสดงถึงวันแห่งการฝังศพของเรา

8 เพราะว่าท่านทั้งหลายมีคนยากจนอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอ แต่ท่านทั้งหลายไม่มีเราเสมอไป”

9 ฉะนั้นหลายคนในพวกยิวจึงทราบว่พระองค์ประทับอยู่ที่นั่น และพวกเขาไม่ไ้เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่เพื่อพวกเขาจะได้เห็นลาซารัสด้วย ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้เป็นขึ้นมาจากตาย

10 แต่พวกปุโรหิตใหญ่ได้ปรึกษากันว่าพวกเขาอาจจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย

11 ด้วยว่าเพราะเหตุลาซารัสหลายคนในพวกยิวได้ออกไป และเชื่อในพระเยซู

12 วันต่อมาคนเป็นอันมากที่ได้มายังเทศกาลเลี้ยงนั้น เมื่อพวกเขาได้ยินว่า พระเยซูกำลังเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม

13 ได้ถือใบ้ทั้งหลายของบรรดาดันอินทผลั้ม และออกไปเพื่อต้อนรับพระองค์ และร้องว่า “โฮซันนา ขอให้พระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ทรงรับพระพร”

14 และพระเยซู เมื่อพระองค์ได้ทรงพบลูกลาตัวหนึ่ง จึงทรงนั่งบนลูกลานั้น ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า

15 ‘อย่ากลัวเลย ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอกำลังเสด็จมา โดยทรงนั่งบนลูกลาตัวหนึ่ง’

16 ที่แรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ แต่เมื่อพระเยซูทรงรับส่งาราศีแล้ว พวกเขาก็ระลึกได้ว่า สิ่งเหล่านี้ได้ถูกเขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ และว่าคนทั้งหลายได้กระทำสิ่งเหล่านี้ถวายพระองค์

17 เหตุฉนั้นประชาชนที่ได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจาก

อุโมงค์ฝังศพของเขา และทรงให้เขาเป็นขึ้นมาจากความตาย จึงเป็นพยานในสิ่งเหล่านี้

18 เพราะเหตุนี้ประชาชนจึงมาพบพระองค์ด้วย เพราะพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์นี้

19 ฉะนั้นพวกฟาริสีจึงกล่าวในท่ามกลางพวกเขาเองว่า “พวกท่านรับรู้ไหมว่า พวกท่านไม่ได้ทำอะไรให้ดีขึ้นมาเลย ดูเถิด โลกตามเขาไปแล้ว”

20 และมีพวกกรีกบางคนในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ขึ้นมาเพื่อนมัสการที่เทศกาลเลี้ยงนี้

21 ฉะนั้นพวกเดียวกันนั้นจึงมาหาฟิลิป ซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาแห่งแคว้นกาลิลี และอ้อนวอนท่านว่า “ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากเห็นพระเยซู”

22 ฟิลิปมาและบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟิลิปไปทูลพระเยซูอีกที

23 และพระเยซูทรงตอบพวกเขา โดยตรัสว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี

24 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าเมล็ดข้าวสาลีเมล็ดหนึ่งไม่ตกลงไปในดินและ

ตายไป มันก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเมล็ดข้าวสาลีนั้นตาย มันก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก

25 ผู้ใดที่รักชีวิตของตนจะเสียชีวิตนั้น และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้ถึงชีวิตนิรันดร์

26 ถ้าผู้ใดรับใช้เรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้รับใช้ของเราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดรับใช้เรา พระบิดาของเราก็จะทรงให้เกียรติผู้นั้น

27 บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์ และเราจะกล่าวว่าจะไรดี ‘ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเวลานี้’ อย่างนั้นหรือ แต่เพราะความประสงค์นี้เองเราจึงได้มาถึงเวลานี้

28 ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับสง่าราศี” แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ โดยตรัสว่า “เราได้ให้นามนั้นรับสง่าราศีแล้ว และจะให้นามนั้นรับสง่าราศีอีก”

29 ฉะนั้นประชาชนที่ยืนอยู่ที่นั่น และได้ยินเสียงนั้น จึงกล่าวว่า เป็นฟ้าร้อง คนอื่น ๆ กล่าวว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์”

30 พระเยซูทรงตอบและตรัสว่า “เสียงนี้ไม่ได้มาเพราะเหตุเรา แต่เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลาย

31 บัดนี้เป็นเวลาแห่งการพิพากษาโลกนี้ บัดนี้ผู้ครองแห่งโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย

32 และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว ก็จักชักชวนทุกคนให้มาหาเรา”

33 พระองค์ตรัสเช่นนี้เพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร

34 ประชาชนได้ตอบพระองค์ว่า “พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ และท่านกล่าวได้อย่างไรว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ ผู้ใดเล่าเป็นบุตรมนุษย์นี้”

35 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “อีกหน่อยหนึ่งความสว่างนั้นจะอยู่กับท่านทั้งหลาย จงเดินไปเถิด ขณะที่ความสว่างนั้นยังอยู่กับพวกท่าน เกรงว่าความมืดจะตามมาทันพวกท่าน ด้วยว่าผู้ที่เดินอยู่ในความมืดก็มิรู้ว่าตนไปทางไหน

36 ขณะที่ท่านทั้งหลายมีความสว่าง จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นบรร-

ดาถูกแห่งความสว่าง” พระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้ และเสด็จจากไป และได้ช้อนพระองค์เองให้พ้นจากพวกเขา

37 แต่ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์

38 เพื่อถ้อยคำของอิสยาห์ผู้พยากรณ์จะถูกทำให้สำเร็จจริง ซึ่งท่านได้กล่าวไว้ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อรายงานของเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ถูกสำแดงแก่ผู้ใด’

39 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า

40 ‘พระองค์ได้ทรงปิดตาของพวกเขา และทำใจของพวกเขาให้แข็งกระด้างไป เพื่อพวกเขาจะได้มองไม่เห็นด้วยตาของพวกเขา หรือเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย’

41 อิสยาห์ได้กล่าวสิ่งเหล่านี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์

42 แต่อย่างไรก็ตาม ในท่ามกลางพวกขุนนางก็มีหลายคน

เชื่อในพระองค์ด้วย แต่เพราะเหตุพวกฟาริสี พวกเขาจึงไม่กล่าวยอมรับพระองค์ เกรงว่าพวกเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา

43 เพราะว่าเขาทั้งหลายรักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า

44 พระเยซูทรงร้องและตรัสว่า “ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ไม่ได้เชื่อในเรา แต่เชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

45 และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

46 เราเข้ามาเป็นความสว่างในโลกแล้ว เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในเราจะมีได้อาศัยอยู่ในความมืด

47 และถ้าผู้ใดได้ยินบรรดาถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเราได้มามีชีวิตเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อจะช่วยโลกให้รอด

48 ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำทั้งหลายของเรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย

49 เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่พระบิดาผู้ซึ่งได้ทรง

ส่งเรามา พระองค์นั้นได้ทรงให้คำบัญชาแก่เราว่า เราควรจะทำอะไร และว่าเราควรจะทำอะไร

50 และเราทราบว่าคุณบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งใดก็ตามที่เราพูดนั้น พระบิดาได้ตรัสกับเราอย่างไร เราก็พูดอย่างนั้น”

บทที่ 13

1 บัดนี้ก่อนงานเลี้ยงแห่งเทศกาลปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า เวลาของพระองค์มาถึงแล้ว ที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา โดยได้ทรงรักพวกของพระองค์เองซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุดปลาย

2 และเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ตลบใจยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์

3 พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งสารพัดให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และไปหาพระเจ้า

4 พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น และทรง

ถอดเสื้อผ้าของพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัว และทรงคาดเอวพระองค์ไว้

5 หลังจากที่พระองค์ทรงเทน้ำลงในชามอ่าง และทรงตั้งต้นล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดเท้าของพวกเขาด้วยผ้าเช็ดตัวที่พระองค์ทรงคาดเอวไว้

6 แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ”

7 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ ท่านยังไม่ทราบ แต่ภายหลังท่านจะทราบ”

8 เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์ล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้เด็ดขาด” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านก็ไม่มีส่วนในเรา”

9 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่มีมือของข้าพระองค์และศีรษะของข้าพระองค์ด้วย”

10 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องถูกชำระยกเว้นที่จะล้างเท้าของเขาเท่า

นั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว และพวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน”

11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่าใครจะทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน”

12 ดังนั้นหลังจากพระองค์ทรงล้างเท้าของพวกเขาแล้ว และทรงหยิบเสื้อผ้าของพระองค์ และเอนพระกายลงอีก พระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายทราบสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านทั้งหลายหรือ

13 ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า และพวกท่านเรียกถูกต้องแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น

14 ฉะนั้นถ้าเรา ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของพวกท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย

15 เพราะว่าเราได้ให้แบบอย่างแก่พวกท่านแล้ว เพื่อพวกท่านจะได้ทำเหมือนที่เราได้กระทำแก่พวกท่านแล้ว

16 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้รับใช้ก็ไม่ใหญ่กว่า

นายของตน และผู้ที่ถูกส่งไปก็ไม่ใหญ่กว่าผู้ที่ได้ส่งเขาไป

17 ถ้าท่านทั้งหลายทราบสิ่งเหล่านี้แล้ว พวกท่านก็เป็นสุข ถ้าพวกท่านทำสิ่งเหล่านี้

18 เราไม่ได้กล่าวถึงพวกท่านทุกคน เราทราบว่าเราได้เลือกผู้ใดแล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกสันเท้าของเขาต่อผู้ใด’

19 บัดนี้เรบอกท่านทั้งหลายก่อนที่สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เพื่อที่ว่าเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้นแล้ว พวกท่านก็จะเชื่อว่าเราคือผู้ใด

20 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่รับผู้ใดก็ตามที่เราส่งไป ก็รับเรา และผู้ใดที่รับเรา ก็รับพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา”

21 เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระวิญญูณ และเป็นพยาน และตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”

22 แล้วพวกสาวกจึงมองหน้ากัน โดยสงสัยว่าพระองค์ตรัสถึงผู้ใด

23 บัดนี้มีคนหนึ่งในพวกสาวกของพระองค์ได้เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู ผู้ที่พระเยซูทรงรัก

24 ฉะนั้นซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขา เพื่อที่เขาจะทูลถามว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด

25 ผู้ที่เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซูในขณะนั้นจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือผู้ใด”

26 พระเยซูตรัสตอบว่า “คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาชิ้นอาหารยื่นให้เมื่อเราจุ่มชิ้นอาหารนั้นแล้ว” และเมื่อพระองค์ได้ทรงเอาชิ้นอาหารนั้นจุ่มแล้ว พระองค์ก็ทรงยื่นชิ้นอาหารนั้นให้แก่ยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน

27 และหลังจากทรงยื่นชิ้นอาหารนั้นแล้ว ชาตาก็เข้าสิงในเขา แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สิ่งที่ท่านจะทำ จงทำเร็ว ๆ เถิด”

28 บัดนี้ไม่มีผู้ใดที่โตะทราบว่าจะพระองค์ตรัสเช่นนี้แก่เขาเพื่อจุดประสงค์อะไร

29 ด้วยว่าบางคนในพวกเขาคิดว่า เพราะยูดาสมียามนั้น พระ

เยซูจึงได้ตรัสบอกเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งเหล่านั้นที่พวกเราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น” หรือว่าเขาควรจะให้บางสิ่งแก่คนยากจน

30 แล้วเมื่อเขาได้รับอาหารขึ้นนั้นแล้ว เขาก็ออกไปทันที และเป็นเวลากลางคืน

31 เพราะฉะนั้นเมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า “บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับสง่าราศีแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับสง่าราศีในบุตรมนุษย์

32 ถ้าพระเจ้าทรงได้รับสง่าราศีในบุตรมนุษย์ พระเจ้าก็จะประทานให้บุตรมนุษย์รับสง่าราศีในพระองค์เองด้วย และจะทรงให้บุตรมนุษย์รับสง่าราศีทันที

33 ลูกเล็ก ๆ ทั้งหมดเอ๋ย อีกหน่อยหนึ่งเรายังอยู่กับท่านทั้งหลาย พวกท่านจะแสวงหาเราและตามที่เรากล่าวแก่พวกยิวแล้วว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่านทั้งหลายจะมาไม่ได้’ บัดนี้เราจึงกล่าวเช่นนั้นแก่ท่านทั้งหลาย

34 เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่ท่านทั้งหลายคือ ให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เรารักท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านทั้ง

หลายจงรักซึ่งกันและกันด้วยอย่างนั้น

35 โดยสิ่งนี้คนทั้งปวงจะทราบของท่านทั้งหลายเป็นสาวกของเรา ถ้าพวกท่านมีความรักต่อกันและกัน”

36 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป”

37 เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ทำไมข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตของข้าพระองค์เพื่อเห็นแก่พระองค์”

38 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเห็นแก่เราหรือ แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ไก่จะไม่ขัน จนกว่าท่านได้ปฏิเสธเราถึงสามครั้งแล้ว”

บทที่ 14

1 “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านทั้งหลายเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย

2 ในพระนิเวศน์ของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่เป็น

อย่างนั้น เราคงได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว เราไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย

3 และถ้าเราไปและจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลายแล้ว เราจะกลับมาอีก และรับท่านทั้งหลายมายังตัวเราเอง เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

4 และท่านทั้งหลายรู้ว่าเราไปที่ไหน และท่านทั้งหลายก็รู้จักทางนั้น”

5 โธมัสทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะเสด็จไปที่ไหน และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร”

6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา

7 ถ้าท่านทั้งหลายได้รู้จักเราแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะได้รู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไป ท่านทั้งหลายก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์แล้ว”

8 ฟิลิปทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น และข้า

พระองค์ทั้งหลายจะพอใจ”

9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ฟิลิปเอ๋ย ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดาแล้ว และท่านกล่าวได้อย่างไรว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น’

10 ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำทั้งหลายที่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจตัวเอง แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเรา พระองค์ทรงกระทำกรณเหล่านั้น

11 จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นจงเชื่อเราเพราะเห็นแก่กรณเหล่านั้นเถิด

12 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเรา กรณเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำกรณทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา

13 และสิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อที่พระบิดาจะ

ทรงได้รับสง่าราศีในพระบุตร

14 ถ้าท่านทั้งหลายจะขอสั่งใด
ในนามของเรา เราก็จะกระทำสิ่ง
นั้น

15 ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จง
รักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา

16 และเราจะทูลขอพระบิดา
และพระองค์จะประทานผู้ปลอบ
ประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน
ทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะได้สถิต
อยู่กับท่านทั้งหลายตลอดไป

17 คือพระวิญญาณแห่งความ
จริง ผู้ซึ่งโลกไม่สามารถรับได้
เพราะว่าโลกมองไม่เห็นพระองค์
และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้ง
หลายรู้จักพระองค์ เพราะพระ
องค์ทรงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย
และจะประทับอยู่ในท่านทั้ง
หลาย

18 เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลาย
ไว้ให้ปราศจากการปลอบประ
โลมใจ เราจะมาหาท่านทั้งหลาย

19 แต่อีกหน่อยหนึ่ง และโลกก็
มองไม่เห็นเราอีกต่อไปแล้ว แต่
ท่านทั้งหลายเห็นเรา เพราะว่า
เรามีชีวิต ท่านทั้งหลายก็จะมี
ชีวิตด้วย

20 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า
เราอยู่ในพระบิดาของเรา และ

ท่านทั้งหลายอยู่ในเรา และเรา
อยู่ในท่านทั้งหลาย

21 ผู้ใดที่มีบัญญัติทั้งหลายของ
เราและรักษาบัญญัติเหล่านั้นไว้
ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และ
ผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเรา
จะทรงรักเขา และเราจะรักเขา
และจะสำแดงตัวเราเองให้ปรา
กฏแก่เขา”

22 ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูล
พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า
เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระ
องค์เองให้ปรากฏแก่ข้าพระองค์
ทั้งหลาย และไม่ใช่แก่โลก”

23 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับ
เขาว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะ
รักษาคำทั้งหลายของเรา และ
พระบิดาของเราจะทรงรักเขา
และเราทั้งสองจะมาหาเขา และ
เราทั้งสองจะกระทำที่สถิตของเราทั้ง
สองอยู่กับเขา

24 ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษา
บรรดาถ้อยคำของเรา และคำ
ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินนั้นก็ไม่ใช่
ของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ได้
ทรงส่งเรามา

25 เราได้กล่าวสิ่งเหล่านี้แก่ท่าน
ทั้งหลาย เมื่อเรายังอยู่กับท่าน
ทั้งหลาย

26 แต่ผู้ปลอมประโลมใจนั้น ซึ่งเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายสิ่งสารพัด และจะนำสิ่งสารพัดมาสู่ความทรงจำของท่านทั้งหลาย คือสิ่งใดก็ตามที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว

27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่านทั้งหลาย เราให้แก่ท่านทั้งหลายไม่เหมือนที่โลกให้อะไรให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย และอย่าให้ใจของท่านทั้งหลายกลัว

28 ท่านทั้งหลายได้ยินแล้วว่าเราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายอย่างไร นั่นคือ ‘เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก’ ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านทั้งหลายก็จะปีติยินดี เพราะเราได้กล่าวว่า ‘เราจะไปหาพระบิดา’ ด้วยว่าพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา

29 และบัดนี้เราบอกท่านทั้งหลายแล้วก่อนที่สิ่งนั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อ

30 ต่อไปนี้เราจะไม่สนทนากับ

ท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองแห่งโลกนี้จะมา และจะจับเราไว้ไม่ได้

31 แต่เพื่อโลกจะทราบที่เรารักพระบิดา และพระบิดาได้ทรงให้คำบัญชาแก่เราอย่างไร เราก็กระทำอย่างนั้น จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปจากที่นี่กันเถิด”

บทที่ 15

1 “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา

2 กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงเอาไปเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดกิ่งนั้น เพื่อให้มันออกผลมากขึ้น

3 บัดนี้ท่านทั้งหลายก็สะอาดแล้วโดยทางคำนั้นซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว

4 จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่านทั้งหลาย กิ่งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากกิ่งนั้นเข้าสนิทอยู่ในเถาฉันใด ท่านทั้งหลายก็เกิดผลเองไม่ได้อีกต่อไปฉันนั้น นอกจากท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา

5 เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นบรรดากิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้

นั้นเองก็เกิดผลมาก เพราะแยกจากเราแล้ว ท่านทั้งหลายทำสิ่งใดไม่ได้เลย

6 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่งและเหี่ยวแห้งไป และผู้คนที่รวบรวมกิ่งเหล่านั้นไว้ และทิ้งพวกมันไว้ในไฟ และพวกมันก็ถูกเผาเสีย

7 ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และบรรดาคำของเราฝังอยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนา และสิ่งนั้นจะถูกกระทำแก่ท่านทั้งหลาย

8 ในสิ่งนี้พระบิดาของเราทรงได้รับสง่าราศี คือที่ท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ดังนั้นท่านทั้งหลายก็จะเป็นพวกสาวกของเรา

9 พระบิดาทรงรักเราแล้วฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายแล้วฉันนั้น ท่านทั้งหลายจงเข้าสนิทอยู่ต่อไปในความรักของเรา

10 ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบรรดาบัญญัติของเรา ท่านทั้งหลายก็จะเข้าสนิทอยู่ในความรักของเรา เหมือนที่เรารักษาบรรดาพระบัญญัติของพระบิดาของเราแล้ว และเข้าสนิทอยู่ในความรักของ

พระองค์

11 สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อความปิติยินดีของเราจะดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และเพื่อความปิติยินดีของท่านทั้งหลายจะเต็มเปี่ยม

12 นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนที่เรารักท่านทั้งหลายแล้ว

13 ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือที่ผู้หนึ่งจะสละชีวิตของตนเพื่อเหล่ามิตรสหายของตน

14 ท่านทั้งหลายเป็นมิตรสหายของเรา ถ้าท่านทั้งหลายกระทำสิ่งใดก็ตามที่เราสั่งท่านทั้งหลาย

15 ต่อจากนี้เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าพวกผู้รับใช้อีก เพราะผู้รับใช้ไม่รู้นายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านทั้งหลายแล้วว่ามิตรสหาย เพราะว่าสิ่งสารพัดที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราแจ้งแก่ท่านทั้งหลายแล้ว

16 ท่านทั้งหลายมิได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะไปและเกิดผล

และเพื่อผลของท่านทั้งหลายจะ
อยู่ถาวร เพื่อว่าสิ่งใดก็ตามที่
ท่านทั้งหลายทูลขอจากพระบิดา
ในนามของเรา พระองค์จะประ-

ทานสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย
17 สิ่งเหล่านี้เราบัญชาท่านทั้ง
หลาย ท่านทั้งหลายจงรักซึ่งกัน
และกัน

18 ถ้าโลกเกลียดชังท่านทั้ง
หลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้
เกลียดชังเราก่อนที่โลกได้เกลียด
ชังท่านทั้งหลาย

19 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก
โลกก็คงจะรักผู้ซึ่งเป็นของโลก
เอง แต่เพราะท่านทั้งหลายไม่ใช่
ของโลก แต่เราได้เลือกท่านทั้ง

หลายออกจากโลกแล้ว เหตุฉะนั้น

โลกจึงเกลียดชังท่านทั้งหลาย

20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าว
แก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ผู้รับใช้
ก็ไม่ใหญ่กว่านายของตน’ ถ้า
พวกเขาข่มเหงเราแล้ว พวกเขาก็
จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้า
พวกเขารักษาถ้อยคำของเราแล้ว
พวกเขาก็จะรักษาถ้อยคำของ
ท่านทั้งหลายด้วย

21 แต่สิ่งสารพัดเหล่านี้พวก
เขาจะกระทำแก่ท่านทั้งหลายก็
เพราะเห็นแก่นามของเรา เพราะ

พวกเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ได้ทรง
ส่งเรามา

22 ถ้าเราไม่ได้มาและกล่าวแก่
พวกเขาแล้ว พวกเขาก็คงจะไม่มี
บาปแล้ว แต่บัดนี้พวกเขาไม่มี
ฉากบังหน้าสำหรับบาปของพวกเขา

23 ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชัง
พระบิดาของเราด้วย

24 ถ้าเรามีได้กระทำการงาน
เหล่านั้นในท่ามกลางพวกเขาซึ่ง
ไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาก็
คงไม่มีบาปแล้ว แต่บัดนี้พวก
เขาทั้งได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัว
เราและพระบิดาของเรา

25 แต่สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่
เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของ
พวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า ‘พวกเขา
ได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ’

26 แต่เมื่อผู้ปลอบประโลมใจ
เสด็จมาแล้ว ผู้ที่เราจะส่งมาหา
ท่านทั้งหลายจากพระบิดา คือ
พระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่ง
ทรงมาจากพระบิดา พระองค์นั้น
จะทรงเป็นพยานถึงเรา

27 และท่านทั้งหลายก็จะ
เป็นพยานด้วย เพราะว่าท่าน
ทั้งหลายอยู่กับเรามาตั้งแต่แรก
แล้ว”

บทที่ 16

1 “สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่สะดุด

2 พวกเขาจะไล่ท่านทั้งหลายเสียจากบรรดาธรรมศาลา ไซ้แล้ว จะถึงเวลาที่ผู้ใดก็ตามที่ฆ่าท่านทั้งหลายเสียจะคิดว่าเขารับใช้พระเจ้า

3 และสิ่งเหล่านี้พวกเขาจะกระทำแก่ท่านทั้งหลาย เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา

4 แต่สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อว่าเมื่อเวลานั้นจะมาถึง ท่านทั้งหลายจะระลึกว่าเราได้บอกท่านทั้งหลายเรื่องสิ่งเหล่านี้แล้ว และสิ่งเหล่านี้เรามิได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าขณะนั้นเรายังอยู่กับท่านทั้งหลาย

5 แต่บัดนี้เราจะไปตามทางของเราสู่พระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา และไม่มีใครในท่านทั้งหลายถามเราว่า ‘พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน’

6 แต่เพราะเรากล่าวสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว ใจของท่านทั้งหลายจึงเต็มไปด้วยความทุกข์

โศก

7 แต่อย่างไรก็ตามเรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย เป็นประโยชน์สำหรับท่านทั้งหลายที่เราจะจากไป เพราะถ้าเราไม่จากไป ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมายังท่านทั้งหลาย แต่ถ้าเราจากไปแล้ว เราก็จะส่งพระองค์มายังท่านทั้งหลาย

8 และเมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงดำเนินโลกเรื่องบาป และเรื่องความชอบธรรม และเรื่องการพิพากษา

9 เรื่องบาปนั้น เพราะพวกเขาไม่เชื่อในเรา

10 เรื่องความชอบธรรมนั้น เพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายก็ไม่เห็นเรามากต่อไป

11 เรื่องการพิพากษานั้น เพราะผู้ครองแห่งโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

12 เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยังไม่สามารถรับสิ่งเหล่านั้นได้

13 แต่เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริง เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงนำท่านทั้งหลาย

ไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่สิ่งใดก็ตามที่พระองค์จะทรงได้ยิน พระองค์จะตรัสสิ่งนั้น และพระองค์จะทรงแสดงให้เห็นท่านทั้งหลายทราบถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะมา

14 พระองค์จะทรงให้เราได้รับสง่าราศี เพราะว่าพระองค์จะทรงรับสิ่งที่เป็นของเรา และจะแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย

15 สิ่งสารพัดที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวว่า พระวิญญาณจะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรานั้น และจะแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย

16 อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเรา และอีกครั้ง อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา”

17 แล้วบางคนในพวกสาวกของพระองค์จึงพูดกันในท่ามกลางพวกเขาเองว่า “ที่พระองค์ตรัสกับพวกเราว่า ‘อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเรา และอีกครั้ง อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะเห็นเรา’ และ ‘เพราะเราไปถึงพระบิดา’ หมายถึง

ความว่าอะไร”

18 ฉะนั้นพวกเขาจึงกล่าวว่า “นี่หมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า ‘อีกหน่อยหนึ่ง’ เราไม่ทราบ ว่า สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร”

19 บัดนี้พระเยซูทรงทราบว่า พวกเขาอยากทูลถามพระองค์ และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายถามกันอยู่ในท่ามกลางท่านทั้งหลายเองหรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่กล่าวว่า ‘อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเรา และอีกครั้ง อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะเห็นเรา’

20 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะปิติยินดี และท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านทั้งหลายจะกลับกลายเป็นความปิติยินดี

21 ผู้หญิงคนหนึ่ง เมื่อนางเจ็บครรภ์กำลังจะคลอดบุตร ก็มี ความทุกข์โศก เพราะเวลาของนางมาถึงแล้ว แต่ทันทีที่นางคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกรถึงความเจ็บปวดนั้นอีกต่อไป

เพราะมีความปีติยินดีที่คนหนึ่ง
เกิดเข้ามาในโลกแล้ว

22 และบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงมี
ความทุกข์โศก แต่เราจะเห็น
ท่านทั้งหลายอีก และใจของท่าน
ทั้งหลายจะปีติยินดี และความ
ปีติยินดีของท่านทั้งหลายนั้น ไม่มี
ผู้ใดเอาไปจากท่านทั้งหลาย

23 และในวันนั้นท่านทั้งหลาย
จะไม่ถามเราถึงสิ่งใดเลย แท้จริง
แล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า
สิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายจะ
ขอจากพระบิดาในนามของเรา
พระองค์จะประทานสิ่งนั้นให้แก่
ท่านทั้งหลาย

24 จนกระทั่งบัดนี้ ท่านทั้งหลาย
ยังไม่ได้ขอสักสิ่งใดในนามของเรา
จงขอเถิด และท่านทั้งหลายจะ
ได้รับ เพื่อความปีติยินดีของ
ท่านทั้งหลายจะเต็มเปี่ยม

25 สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้ง
หลายแล้วเป็นคำอุปมาต่าง ๆ
แต่จะถึงเวลา เมื่อเราจะไม่กล่าว
แก่ท่านทั้งหลายเป็นคำอุปมา
ต่าง ๆ อีกต่อไป แต่เราจะแสดง
แก่ท่านทั้งหลายเรื่องพระบิดา
อย่างแจ่มแจ้ง

26 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะทูล
ขอในนามของเรา และเราไม่

กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เรา
จะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่านทั้ง
หลาย

27 เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรง
รักท่านทั้งหลาย เพราะท่านทั้ง
หลายรักเราแล้ว และเชื่อแล้วว่า
เราได้ออกมาจากพระเจ้า

28 เราได้ออกมาจากพระบิดา
และได้เข้ามาในโลกแล้ว อีกครั้ง
เราจะจากโลกนี้ไป และจะไปถึง
พระบิดา”

29 พวกสาวกของพระองค์ทูล
พระองค์ว่า “ดูเถิด บัดนี้พระ
องค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว และ
ไม่ตรัสเป็นคำอุปมาเลย

30 บัดนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายแน
ใจว่า พระองค์ทรงทราบสิ่งสาร
พัด และไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูล
ถามพระองค์ โดยสิ่งนี้ข้าพระ
องค์ทั้งหลายจึงเชื่อว่าพระองค์
ได้ทรงออกมาจากพระเจ้า”

31 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า
“บัดนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ

32 ดูเถิด เวลานั้นจะมาถึง ใช
แล้ว บัดนี้ก็มาถึงแล้ว ที่ท่าน
ทั้งหลายจะถูกกระจัดกระจายไป
ทุกคนไปยังที่ของตนเอง และจะ
ทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว และกระนั้น
เราก็ไม่อยู่แต่ผู้เดียว เพราะพระ

บิดาทรงอยู่กับเรา
33 สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อท่านทั้งหลายจะมีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยากแต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว”

บทที่ 17

1 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ และทรงเงยพระพักตร์ของพระองค์ขึ้นดูฟ้าสวรรค์ และตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า เวลานั้นมาถึงแล้ว ขอโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับสง่าราศี เพื่อพระบุตรของพระองค์จะได้ถวายสง่าราศีแก่พระองค์ด้วย

2 พระองค์ได้โปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้นฉันใด เพื่อพระบุตรจะประทานชีวิตนิรันดร์แก่ทุกคนที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรแล้วฉันนั้น

3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ ที่พวกเขาจะรู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พระองค์ได้ทรงส่งมา

4 ข้าพระองค์ถวายสง่าราศีแก่พระองค์แล้วบนแผ่นดินโลก ข้าพระองค์กระทำพระราชกิจซึ่ง

พระองค์ได้ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว

5 และบัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดให้ข้าพระองค์ได้รับสง่าราศีกับพระองค์เอง ด้วยสง่าราศีซึ่งข้าพระองค์ได้มีกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้ได้บังเกิดขึ้นมา

6 ข้าพระองค์สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนเหล่านั้นแล้ว ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่ ข้าพระองค์จากมนุษย์โลก คนเหล่านั้นได้เป็นของพระองค์ และพระองค์ได้ประทานพวกเขาให้แก่ข้าพระองค์ และพวกเขารักษาพระดำรัสของพระองค์แล้ว

7 บัดนี้พวกเขาทราบแล้วว่า สิ่งสารพัดใด ๆ ก็ตามที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้วนั้น ล้วนมาจากพระองค์

8 เพราะว่าข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้นแก่พวกเขาแล้ว และพวกเขารับพระดำรัสเหล่านั้นไว้ และทราบอย่างแน่นอนแล้วว่า ข้าพระองค์ได้ออกมาจากพระองค์ และพวกเขาเชื่อแล้วว่า พระองค์ได้ทรงส่งข้าพระองค์มา

9 ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้ว เพราะว่าพวกเขาเป็นของพระองค์

10 และสิ่งสารพัดซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ได้รับสง่าราศีในสิ่งเหล่านั้น

11 และบัดนี้ข้าพระองค์ไม่อยู่ในโลกอีกต่อไป แต่คนเหล่านั้นยังอยู่ในโลก และข้าพระองค์จะมาหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์โปรดพิทักษ์รักษาคนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้วโดยพระนามของพระองค์เอง เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างพระองค์กับข้าพระองค์

12 ขณะที่ข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลก ข้าพระองค์ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์พิทักษ์รักษาไว้แล้ว และไม่มีผู้ใดในพวก

เขาเสียไป ยกเว้นลูกของความพินาศ เพื่อขอพระคัมภีร์นั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริง

13 และบัดนี้ข้าพระองค์มาหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อพวกเขาจะให้ความปิติยินดีของข้าพระองค์สำเร็จจริงในพวกเขาเอง

14 ข้าพระองค์มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่พวกเขาแล้ว และโลกได้เกลียดชังพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก

15 ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลก แต่ขอพระองค์ทรงพิทักษ์รักษาพวกเขาไว้จากความชั่วร้าย

16 พวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก

17 ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวาระของพระองค์เป็นความจริง

18 พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลกแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกแล้วฉันนั้น

19 และเพราะเห็นแก่พวกเขา ข้าพระองค์จึงแยกตัวของข้าพระองค์ไว้ เพื่อพวกเขาจะรับการทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงด้วย

20 และข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นพวกเดียว แต่เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งจะเชื่อในข้าพระองค์โดยทางถ้อยคำของพวกเขาด้วย

21 เพื่อพวกเขาทุกคนจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างที่เราทั้งสามพระองค์คือพระบิดาทรงอยู่ในข้าพระองค์ และข้าพระองค์อยู่ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในเราทั้งสาม เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาแล้ว

22 และสง่าราศีซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็มอบให้แก่พวกเขาแล้ว เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างที่เราทั้งสามเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น

23 ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะทราบว่าคุณพระองค์

ทรงส่งข้าพระองค์มาแล้ว และทรงรักพวกเขาแล้ว เหมือนอย่างที่คุณพระองค์ทรงรักข้าพระองค์แล้ว

24 พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้น ผู้ซึ่งพระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์แล้ว อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อพวกเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงวางรากฐานของโลก

25 โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์แล้ว และคนเหล่านี้ทราบแล้วว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาแล้ว

26 และข้าพระองค์ประกาศพระนามของพระองค์แก่พวกเขาแล้ว และจะประกาศพระนามของพระองค์นั้น เพื่อความรักซึ่งพระองค์ทรงรักข้าพระองค์แล้วนั้นจะอยู่ในพวกเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในพวกเขา”

บทที่ 18

1 เมื่อพระเยซูได้ตรัสบรรดาค่าเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็เสด็จออก

ไปกับพวกสาวกของพระองค์
ข้ามลำธารขิดโรน ซึ่งมีสวนแห่ง
หนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวน
นั้นกับพวกสาวกของพระองค์

2 และยูดาสด้วย ผู้ซึ่งทรยศพระ
องค์ ก็รู้จักสถานที่นั้น เพราะ
ว่าพระเยซูเคยไปพบกันที่นั่น
บ่อย ๆ กับพวกสาวกของพระ
องค์

3 แล้วยูดาส เมื่อได้รับพวก
พลทหารกับเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย
จากพวกปุโรหิตใหญ่และพวก
ฟาริสีแล้ว ก็มายังที่นั่นพร้อม
ด้วยโคมทั้งหลาย และพวกคบ
เพลิง และเครื่องอาวุธต่าง ๆ

4 ฉะนั้นพระเยซู โดยทรงทราบ
ทุกสิ่งที่จะมายังพระองค์ จึง
เสด็จออกไป และตรัสกับพวก
เขาว่า “ท่านทั้งหลายแสวงหา
ใคร”

5 พวกเขาตอบพระองค์ว่า “เยซู
แห่งนาซาเร็ธ” พระเยซูตรัสกับ
พวกเขาว่า “เราเป็นผู้นั้นแหละ”
และยูดาสด้วย ผู้ซึ่งได้ทรยศพระ
องค์ ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้น

6 แล้วทันทีที่พระองค์ได้ตรัสกับ
พวกเขาว่า “เราเป็นผู้นั้นแหละ”
พวกเขาก็ถอยหลังและล้มลงสู่
พื้นดิน

7 แล้วพระองค์จึงตรัสถามพวก
เขาอีกว่า “ท่านทั้งหลายแสวงหา
ใคร” และพวกเขาบอกว่า “เยซู
แห่งนาซาเร็ธ”

8 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอก
ท่านทั้งหลายแล้วว่าเราเป็นผู้นั้น
เหตุฉะนั้นถ้าท่านทั้งหลายแสวง
หาเรา จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตาม
ทางของพวกเขาเถิด”

9 เพื่อพระดำรัสนั้นจะสำเร็จ ซึ่ง
พระเยซูตรัสไว้แล้วว่า “คนเหล่านี
นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่
ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์มิได้
เสียไปสักคนเดียว”

10 แล้วซีโมนเปโตร ซึ่งมีดาบ
อยู่เล่มหนึ่ง จึงชักมันออกและ
ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโร
หิต และตัดหูข้างขวาของเขา
ออก ผู้รับใช้คนนั้นชื่อ มัลคัส

11 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับ
เปโตรว่า “จงเอาดาบของท่านใส่
ฝักเสีย ถ้วยซึ่งพระบิดาของเรา
ประทานแก่เราแล้วนั้น เราจะไม่
ดื่มจากถ้วยนั้นหรือ”

12 และพวกพลทหารกับนาย
ทหารและเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของ
พวกยิวจึงจับพระเยซู และมัด
พระองค์ไว้

13 และพาพระองค์ไปหาอันนาส

ก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตา
ของคายาฟาส ผู้ซึ่งเป็นมหา
ปุโรหิตในปีเดียวกันนั้น

14 บัดนี้คายาฟาสเป็นผู้ซึ่งให้คำ
แนะนำแก่พวกยิวว่า เป็นการดีที่
จะให้คน ๆ หนึ่งตายเสียเพื่อ
ประชาชน

15 และซีโมนเปโตรได้ติดตาม
พระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่ง
ก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้น
เป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และ
ได้เข้าไปกับพระเยซูในคฤหาสน์
ของมหาปุโรหิต

16 แต่เปโตรยืนอยู่ที่ประตูข้าง
นอก แล้วสาวกอีกคนหนึ่งนั้น
ผู้ซึ่งเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต
จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่
เฝ้าประตู และพาเปโตรเข้ามา

17 แล้วผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูก็
กล่าวแก่เปโตรว่า “ท่านเป็นคน
หนึ่งในพวกสาวกของชายคนนั้น
ด้วยไม่ใช่หรือ” เขากล่าวว่า “ข้า
ไม่เป็น”

18 และพวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่
ทั้งหลายก็ยืนอยู่ที่นั่น ผู้ซึ่ง
ได้ก่อกองไฟด้วยถ่านหลายก้อน
เพราะอากาศหนาว และพวกเขา
ก็ผิงไฟ และเปโตรก็ยืนอยู่กับ
พวกเขา และผิงไฟ

19 แล้วมหาปุโรหิตจึงถามพระ
เยซูถึงพวกสาวกของพระองค์
และถึงหลักคำสอนของพระองค์

20 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า
“เราได้กล่าวอย่างเปิดเผยแก่
โลก เราได้สั่งสอนเสมอในธรรม
ศาลาและในพระวิหาร ที่ซึ่งพวก
ยิวชุมนุมกันเสมอ และเราไม่ได้
กล่าวสิ่งใดอย่างลับ ๆ เลย

21 ท่านถามเราทำไม จงถามคน
เหล่านั้นซึ่งได้ฟังเราว่า เราได้พูด
อะไรกับพวกเขา ดูเถิด พวกเขา
ทราบที่เราได้กล่าวอะไร”

22 และเมื่อพระองค์ตรัสดังนั้น
แล้ว คนหนึ่งในพวกเจ้าหน้าที่ซึ่ง
ยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วย
ฝ่ามือของเขา โดยกล่าวว่า “เจ้า
ตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ”

23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้า
เราพูดสิ่งชั่วร้าย จงเป็นพยานถึง
สิ่งชั่วร้ายนั้น แต่ถ้าพูดถูก ท่าน
ตบเราทำไม”

24 บัดนี้อันนาสได้ส่งพระองค์
ซึ่งถูกมัดอยู่ไปยังคายาฟาสผู้
เป็นมหาปุโรหิต

25 และซีโมนเปโตรยืนและ
ผิงไฟอยู่ ฉะนั้นคนเหล่านั้นจึง
กล่าวแก่เขาว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่ง
ในพวกสาวกของเขาด้วยไม่ใช่

หรือ” เปโตรปฏิเสธเรื่องนั้น และกล่าวว่า “ข้าไม่เป็น”

26 คนหนึ่งในพวกผู้รับใช้ของ มหาปุโรหิต ซึ่งเป็นญาติของคน นั้นผู้ซึ่งหูของเขาถูกเปโตรตัด ออก กล่าวว่า “ข้าได้เห็นเจ้ากับ ท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ”

27 แล้วเปโตรปฏิเสธอีกครั้ง หนึ่ง และในทันใดนั้นไก่อก็ขึ้น

28 แล้วพวกเขาจึงพาพระเยซู ออกไปจากคยาฟาสไปยังศาล ปรีโทเรียม และเป็นเวลาเช้าตรู่ และพวกเขาเองไม่ได้เข้าไปใน ศาลปรีโทเรียม เกรงว่าพวกเขา จะถูกทำให้เป็นมลทิน แต่เพื่อ พวกเขาจะได้กินปังสกาได้

29 แล้วปีลาตจึงออกมาหาเขา เหล่านั้น และกล่าวว่า “พวกท่าน มีข้อกล่าวหาอะไรต่อชายคนนี้”

30 พวกเขาตอบและกล่าวแก่ ท่านว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวก ข้าพเจ้าก็คงไม่มอบเขาไว้กับ ท่าน”

31 แล้วปีลาตจึงกล่าวแก่พวก เขาว่า “พวกท่านจงพาเขาไป และพิพากษาเขาตามกฎหมาย ของพวกท่านเถิด” ฉะนั้นพวก ยิวจึงกล่าวแก่ท่านว่า “การที่ พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคน

ใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎ- หมาย”

32 เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะ สำเร็จ ซึ่งพระองค์ได้ตรัส โดย บอกเป็นนัยว่าพระองค์จะทรง ลั่นพระชนม์โดยความตายอะไร

33 แล้วปีลาตจึงเข้าไปในศาล ปรีโทเรียมอีก และเรียกพระเยซู มา และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว หรือ”

34 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “ท่านกล่าวสิ่งนี้จากตัวท่านเอง หรือ หรือคนอื่น ๆ ได้บอกท่าน ถึงเรื่องของเรา”

35 ปีลาตตอบว่า “เราเป็นยิว หรือ ชนชาติของท่านเองและ พวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้ กับเรา ท่านได้ทำอะไรบ้าง”

36 พระเยซูตรัสตอบว่า “อา- ณาจักรของเรามีได้เป็นของโลก นี้ ถ้าอาณาจักรของเราเป็นของ โลกนี้ เหล่าผู้รับใช้ของเราก็คง จะต่อสู้ เพื่อเราจะไม่ถูกมอบไว้ แก่พวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักร ของเรามีได้มาจากที่นี่”

37 ฉะนั้นปีลาตจึงกล่าวแก่พระ องค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็น กษัตริย์องค์หนึ่งหรือ” พระเยซู

ตรัสตอบว่า “ท่านกล่าวว่าเราเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง เพราะเหตุนี้เราจึงได้บังเกิดมา และด้วยเหตุนี้เราจึงได้เข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง ทุกคนที่อยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา”

38 ปีลาตกล่าวแก่พระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” และเมื่อท่านกล่าวเช่นนั้นแล้ว ท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และกล่าวแก่พวกเขาว่า “เราพบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในตัวเขาเลย

39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมว่า เราควรปล่อยคนหนึ่งให้แก่พวกท่านในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นพวกท่านประสงค์จะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่พวกท่านหรือ”

40 แล้วพวกเขาทุกคนจึงร้องอีก โดยกล่าวว่า “ไม่ใช่ชายคนนี้ แต่เป็นบาร์บัส” บัดนี้บาร์บัสนั้นเป็นโจร

บทที่ 19

1 ฉะนั้นปีลาตจึงเอาพระเยซูไป และโบยตีพระองค์

2 และพวกทหารได้ทอมงกุฏหนาม และสวมมงกุฏนั้นบนพระเศียรของพระองค์ และพวกเขา

สวมเสื้อคลุมสีม่วงให้พระองค์ 3 และกล่าวว่า “ขอทรงพระเจริญ กษัตริย์ของพวกยิว” และพวกเขาได้ตบพระองค์ด้วยมือของพวกเขา

4 ฉะนั้นปีลาตจึงออกไปอีก และกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า “ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะทราบ ว่า เราพบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในตัวเขาเลย”

5 แล้วพระเยซูจึงเสด็จออกมา โดยทรงมงกุฏหนามและเสื้อคลุมสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “จงดูชายคนนี้ซิ”

6 ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายก็ร้องออกมา โดยกล่าวว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขน ตรึงเขาเสียที่กางเขน” ปีลาตกล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงเอาเขาไป และตรึงเขาที่กางเขนเถิด เพราะเราพบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในตัวเขาเลย”

7 พวกยิวได้ตอบท่านว่า “พวกเราไม่มีกฎหมาย และตามกฎหมายของพวกเรานั้น เขาควรจะตาย เพราะว่าเขาได้ตั้งตัวเป็นพระ

บุตรของพระเจ้า”

8 ฉะนั้นเมื่อปีลาตได้ยินถ้อยคำนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น

9 และได้เข้าไปในศาลปริทอเรียมอีก และกล่าวแก่พระเยซูว่า “ท่านมาจากไหน” แต่พระเยซูมิได้ให้คำตอบใด ๆ แก่ท่าน

10 แล้วปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่ามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้”

11 พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากได้ประทานอำนาจนั้นให้แก่ท่านจากเบื้องบน เหตุฉะนั้นผู้ที่ได้มอบเราไว้แก่ท่านจึงมีบาปมากกว่า”

12 และตั้งแต่นั้นมาปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องออกมา โดยกล่าวว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ไป ท่านก็ไม่ใช้मितรของซีซาร์ ผู้ใดก็ตามที่ตั้งตัวเองเป็นกษัตริย์ก็กล่าวต่อสู้ซีซาร์”

13 เมื่อปีลาตได้ยินถ้อยคำนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา และนั่งลงในบัลลังก์พิพากษา ณ สถานที่ที่ถูกเรียกว่า ลานปูศิลา

แต่ในภาษาฮีบรูว่า กับบาธา

14 และวันนั้นเป็นวันเตรียมแห่งปีสกา และเวลาประมาณหกโมงเช้า และท่านกล่าวแก่พวกยิวว่า “ดูเถิด กษัตริย์ของท่านทั้งหลาย”

15 แต่พวกเขาร้องออกมาว่า “เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน” ปีลาตกล่าวแก่พวกเขาว่า “จะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ” พวกเขาปุโรหิตใหญ่ตอบว่า “พวกเราไม่มีกษัตริย์องค์ใดเว้นแต่ซีซาร์”

16 แล้วฉะนั้นปีลาตจึงมอบพระองค์ไว้กับพวกเขาเพื่อไปตรึงที่กางเขน และพวกเขาเอาตัวพระเยซู และนำพระองค์ไป

17 และพระองค์ซึ่งทรงแบกกางเขนของพระองค์ ก็เสด็จไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกเรียกว่า สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะอันหนึ่ง ซึ่งในภาษาฮีบรูถูกเรียกว่า กลโกธา

18 ณ ที่นั้น พวกเขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน กับคนอื่นอีกสองคนพร้อมกับพระองค์ คนละข้าง และพระเยซูทรงอยู่ตรงกลาง

19 และปีลาตก็เขียนคำประจาน

และติดคำ ประจານนั้นไว้บน
กางเขนนั้น และคำประจານนั้น
คือ “เยชูแห่งนาซาเร็ธ กษัตริย์
ของพวกยิว”

20 พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่าน
คำประจານนี้ เพราะสถานที่ที่
พระเยชูถูกตรึงนั้นอยู่ใกล้กับ
กรุง และคำประจານนั้นถูกเขียน
เป็นภาษาฮีบรู และภาษากรีก
และภาษาลาติน

21 แล้วพวกปุโรหิตใหญ่ของ
พวกยิวจึงกล่าวแก่ปีลาตว่า “ขอ
อย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวก
ยิว’ แต่ขอเขียนว่า ‘คนนี้ได้
กล่าวว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวก
ยิว’”

22 ปีลาตตอบว่า “เราเขียนอะไร
ไป เราก็อ่านไปแล้ว”

23 แล้วพวกทหาร เมื่อพวกเขา
ได้ตรึงพระเยชูไว้ที่กางเขนแล้ว
ก็เอาบรรดาเสื้อผ้าของพระองค์
และแบ่งออกเป็นสี่ส่วน ให้ทหาร
ทุกคนคนละส่วน และเอาเสื้อผ้า
ชั้นในของพระองค์ด้วย บัดนี้
เสื้อผ้าชั้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอ
ตั้งแต่บนตลอดล่าง

24 เหตุฉะนั้นพวกเขาจึงพูดกัน
ในท่ามกลางพวกเขาเองว่า “อย่า
ให้เราฉีกเสื้อนั้นแบ่งกันเลย

แต่ให้จับสลากกันสำหรับเสื้อนั้น
ว่า เสื้อนั้นจะเป็นของใคร” เพื่อ
ข้อพระคัมภีร์นั้นจะสำเร็จ ซึ่ง
กล่าวว่า ‘เขาทั้งหลายได้แบ่งปัน
เสื้อผ้าของข้าพระองค์ในท่าม-
กลางพวกเขา และสำหรับเสื้อ
ของข้าพระองค์นั้น พวกเขาได้
จับสลากกัน’ สิ่งเหล่านี้พวก
ทหารจึงได้กระทำ

25 บัดนี้มีคนยืนอยู่ข้างกางเขน
ของพระเยชูคือ มารดาของพระ
องค์ กับนางสาวของพระองค์
มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และ
มารีย์ชวามักดาลา

26 ฉะนั้นเมื่อพระเยชูทอดพระ
เนตรเห็นมารดาของพระองค์
และสาวกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ใกล้ ผู้
ซึ่งพระองค์ทรงรักนั้น พระองค์
จึงตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า
“หญิงเอ๋ย จงดูบุตรชายของท่าน
เถิด”

27 แล้วพระองค์ตรัสกับ
สาวกคนนั้นว่า “จงดูมารดาของ
ท่านเถิด” และตั้งแต่นั้นมา
สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ใน
บ้านของตน

28 หลังจากนั้นพระเยชู โดยทรง
ทราบ ว่า บัดนี้สิ่งสารพัดสำเร็จ
แล้ว เพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะ

สำเร็จจึงตรัสว่า “เรากระหายน้ำ”

29 บัดนี้มีภาชนะอันหนึ่งเต็มไปด้วยน้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น และพวกเขาเอาฟองน้ำอันหนึ่งชุบน้ำองุ่นเปรี้ยว และใส่ฟองน้ำนั้นที่ปลายไม้หุสบ และชุมันขึ้นไปยังพระโอษฐ์ของพระองค์

30 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูได้ทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ก็ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” และพระองค์ทรงก้มพระเศียรของพระองค์ลง และปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป

31 ฉะนั้นพวกเขยิว เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม เพื่อไม่ให้ศพเหล่านั้นค้างอยู่บนกางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่) จึงอ้อนวอนปีลาตให้ทูบขาของคนเหล่านั้นให้หัก และให้ศพเหล่านั้นถูกเอาไปเสีย

32 ดังนั้นพวกทหารจึงมา และทูบขาของคนแรก และของอีกคนนั้นซึ่งถูกตรึงที่กางเขนพร้อมกับพระองค์

33 แต่เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซู และเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาก็ไม่ได้ทูบขาของ

พระองค์

34 แต่คนหนึ่งเ็นพวกทหารแทงสี่ข้างของพระองค์ด้วยทวนอันหนึ่ง และทันใดนั้นโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมา

35 และคนที่เห็นสิ่งนั้นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาเป็นความจริง และเขาทราบว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ

36 เพราะสิ่งเหล่านี้ถูกกระทำเพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะสำเร็จซึ่งว่า ‘*พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักเลยสักซี่เดียว*’

37 และข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งซึ่งว่า ‘*เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง*’

38 และหลังจากนี้โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซู แต่อย่างลับ ๆ เพราะกลัวพวกยิว จึงอ้อนวอนปีลาตเพื่อที่เขาจะเอาพระศพของพระเยซูไป และปีลาตก็ยอมให้เขา ฉะนั้นโยเซฟจึงมา และรับพระศพของพระเยซูไป

39 และนิโคเดมัสก็มาเช่นกัน ผู้ซึ่งตอนแรกได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืน และนำเครื่องหอมผสมด้วยมดยอบกับกฤษ-

ณา นักประมาณสามสิบกว่า
กิโลกรัมมา

40 แล้วพวกเขาพาพระศพของ
พระเยซูไป และพันพระศพนั้น
ในผ้าป่านพร้อมกับเครื่องหอม
เหล่านั้น ตามธรรมเนียมฝังศพ
ของพวกเขา

41 บัดนี้ในสถานที่ซึ่งพระองค์
ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่ง
หนึ่ง และในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝัง
ศพใหม่ ซึ่งในนั้นยังไม่เคยวาง
ศพผู้ใดเลย

42 ฉะนั้นพวกเขาจึงวางพระเยซู
ไว้ที่นั่น เพราะเหตุวันเตรียมของ
พวกเขา เพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้

บทที่ 20

1 วันแรกของสัปดาห์มารีย์ชาว
มักดาลามาในเวลาเช้าตรู่ เมื่อ
ยังมีตออยู่ ถึงอุโมงค์ฝังศพ และ
เห็นก้อนหินนั้นถูกกลิ้งออกไป
จากปากอุโมงค์อยู่แล้ว

2 แล้วเธोजึงวิ่ง และมาหาซีโมน
เปโตร และมหาสาวกอีกคนนั้น
ผู้ที่พระเยซูทรงรัก และกล่าวแก่
เขาทั้งสองว่า “พวกเขาเอาองค์
พระผู้เป็นเจ้าของออกไปจากอุโมงค์
แล้ว และพวกเราไม่ทราบว่าพวก
เขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

3 ฉะนั้นเปโตรจึงออกไป กับ

สาวกอีกคนหนึ่งนั้น และมายัง
อุโมงค์

4 ดังนั้นเขาทั้งสองจึงวิ่งไปด้วย
กัน และสาวกอีกคนหนึ่งนั้นวิ่ง
เร็วกว่าเปโตร และมาถึงอุโมงค์
ก่อน

5 และเมื่อเขาก็้มลงและมองดู
ข้างใน ได้เห็นผ้าป่านเหล่านั้น
วางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน

6 แล้วซีโมนเปโตรติดตามเขามา
และเข้าไปในอุโมงค์ และได้เห็น
ผ้าป่านเหล่านั้นวางอยู่

7 และผ้าเช็ดหน้า ที่พันพระ
เศียรของพระองค์ ไม่ได้วางอยู่
กับผ้าป่านเหล่านั้น แต่ถูกพับ
เข้าด้วยกันไว้ที่หนึ่งต่างหาก

8 แล้วสาวกอีกคนหนึ่งนั้นจึงเข้า
ไปด้วย ผู้ซึ่งมาถึงอุโมงค์ก่อน
และเขาได้เห็นและเชื่อ

9 เพราะว่าขณะนั้นเขาทั้งสองยัง
ไม่รู้จักชื่อพระคัมภีร์ที่ว่า พระ
องค์จะต้องเป็นขึ้นมาจากความ
ตาย

10 แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยัง
บ้านของตนเองอีก

11 แต่มารีย์ยืนร้องให้อยู่นอก
อุโมงค์ และขณะที่เธอร้องให้
อยู่ เธอก็ก้มลงและมองดูข้างใน
อุโมงค์นั้น

12 และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์นั่งอยู่สวมเสื้อสีขาว องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และอีกองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท ณ ที่ซึ่งพระศพของพระเยซูเคยถูกวางไว้

13 และทูตทั้งสองกล่าวแก่เธอว่า “หญิงเอ๋ย ท่านร้องให้ทำไม” เธอกล่าวแก่ทูตทั้งสองว่า “เพราะพวกเขาได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าคุณเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

14 และเมื่อเธอกล่าวอย่างนั้นแล้ว เธอก็หันตัวกลับมา และเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ และไม่ทราบว่าพระองค์พระเยซู

15 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “หญิงเอ๋ย เจ้าร้องให้ทำไม เจ้าแสวงหาผู้ใด” เธอซึ่งคิดเอาเองว่าพระองค์เป็นคนทำสวน จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไปจากที่นี่ ขอบอกดิฉันเถิดว่า ท่านเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป”

16 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “มารีย์เอ๋ย” เธอจึงหันตัวมา และทูลพระองค์ว่า “รับโปนี่”

ซึ่งแปลว่า อาจารย์

17 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และกล่าวแก่พวกเขาว่า เราขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย”

18 มารีย์ชวามักดาลาจึงมาและบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้กับเธอ

19 แล้ววันเดียวกันนั้นเวลาค่ำ ซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อประตูเหล่านั้นปิดอยู่ในที่ซึ่งพวกสาวกชุมนุมกันอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จมาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

20 และเมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นพระหัตถ์ของพระองค์และสีข้างของพระองค์ แล้วพวกสาวกจึงมีความยินดี เมื่อพวกเขาเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

21 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอีกว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น”

22 และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด

23 บาปต่าง ๆ ของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายยกให้ บาปเหล่านั้นก็จะถูกยกเสียให้แก่คนเหล่านั้น และบาปของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายไม่ยกให้ บาปเหล่านั้นก็ยังอยู่กับผู้นั้น”

24 แต่โธมัส คนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ที่ถูกเรียกว่า ดิดูมัส ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา

25 ฉะนั้นสาวกคนอื่น ๆ ที่เหลือจึงกล่าวแก่โธมัสว่า “พวกเราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” แต่โธมัสกล่าวแก่เขาเหล่านั้นว่า “ถ้าข้าไม่ได้เห็นรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระองค์ และเอานิ้วของข้าแหยงเข้าไปในรอยตะปูนั้น และเอามือของข้าแหยงเข้าไปในซี่ข้างของพระองค์ ข้าจะไม่เชื่อ

เลย”

26 และหลังจากแปดวันแล้ว พวกเขาสาวกของพระองค์อยู่ข้างในอีก และโธมัสก็อยู่กับพวกเขา แล้วพระเยซูเสด็จมาเมื่อประตูเหล่านั้นปิดอยู่ และประทับยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

27 แล้วพระองค์ตรัสกับโธมัสว่า “จงยื่นนิ้วของท่านมาที่นี่ และดูมือของเรา และจงยื่นมือของท่านมาที่นี่ และแหยงเข้ามาในซี่ข้างของเรา และอย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด”

28 และโธมัสตอบและทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์”

29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “โธมัสเอ๋ย เพราะท่านเห็นเราแล้วท่านจึงเชื่อแล้ว คนทั้งหลายที่ไม่ได้เห็นเราและยังเชื่อแล้วก็ได้รับพร”

30 และแท้จริงมีหมายสำคัญอื่น ๆ อีกหลายประการที่พระเยซูได้ทรงกระทำต่อหน้าพวกเขาสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้ถูกเขียนไว้ในหนังสือนี้

31 แต่สิ่งเหล่านี้ได้ถูกเขียนไว้เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะมีชีวิตโดยทางพระนามของพระองค์

บทที่ 21

1 หลังจากสิ่งเหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้

2 คนเหล่านี้อยู่ด้วยกันคือซีโมนเปโตร และโรมัสที่ถูกเรียกว่า ดิตุมัส และนาธานาเอลชาวบ้านคานาในแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคน

3 ซีโมนเปโตรกล่าวแก่พวกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่เขาว่า “พวกเราจะไปกับเจ้าด้วย” เขาทั้งหลายก็ออกไป และลงเรือทันที แต่คืนนั้นพวกเขาจับอะไรไม่ได้เลย

4 แต่เมื่อรุ่งเช้ามาถึงแล้ว พระเยซูประทับยืนอยู่บนชายฝั่ง แต่พวกสาวกไม่ทราบว่ามันคือพระเยซู

5 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวก

เขาว่า “ลูก ๆ เอ๋ย เจ้าทั้งหลายมีอาหารบ้างหรือเปล่า” พวกเขาตอบพระองค์ว่า “ไม่มี”

6 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วเจ้าทั้งหลายจะพบปลาบ้าง” ฉะนั้นพวกเขาจึงทอดอวนลง และบัดนี้พวกเขาไม่สามารถลากอวนเข้ามาได้เพราะได้ปลาเป็นอันมาก

7 เหตุฉนั้นสาวกคนนั้น ผู้ที่พระเยซูทรงรักจึงกล่าวแก่เปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” บัดนี้เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หีบเสื้อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) และทิ้งตัวลงไปทะเล

8 และสาวกคนอื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็กลำหนึ่งมา (เพราะพวกเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก แต่เป็นเหมือนประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น) โดยลากอวนที่ติดปลาเหล่านั้นมา

9 แล้วทันทีที่พวกเขามาถึงฝั่งพวกเขาก็เห็นกองไฟกองหนึ่งที่ก่อด้วยถ่านหลายก้อนอยู่ที่นั่น และมีปลาวางอยู่บนนั้น และมี

ขนมปัง

10 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “จงเอาปลาซึ่งเจ้าทั้งหลายได้เมื่อกี้นี้มาบ้าง”

11 ซีโมนเปโตรได้ขึ้นไป และลากอวนมาถึงฝั่ง ซึ่งเต็มไปด้วยปลาตัวใหญ่ จำนวนหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมีจำนวนมากขนาดนั้น แต่อวนก็ไม่ขาด

12 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เชิญมาและรับประทานเถิด” และไม่มีใครในพวกสาวกกกล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือผู้ใด” โดยทราบอยู่ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

13 แล้วพระเยซูทรงมา และหยิบขนมปัง และแจกให้พวกเขากับปลาเช่นกัน

14 นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย

15 ดังนั้นเมื่อเขาทั้งหลายรับประทานเสร็จแล้ว พระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมน บุตรชายของโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ” เขาทูลพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระ

องค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าจะข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงลูกแกะทั้งหลายของเราเถิด”

16 พระองค์ตรัสกับเขาเป็นครั้งที่สองอีกว่า “ซีโมน บุตรชายของโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ” เขาทูลพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าจะข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะทั้งหลายของเราเถิด”

17 พระองค์ตรัสกับเขาเป็นครั้งที่สามว่า “ซีโมน บุตรชายของโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ” เปโตรก็เป็นทุกข์ใจเพราะพระองค์ตรัสกับเขาเป็นครั้งที่สามว่า “ท่านรักเราหรือ” และเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบสิ่งสารพัด พระองค์ทรงทราบว่าจะข้าพระองค์รักพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะทั้งหลายของเราเถิด

18 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ตอนที่ท่านยังหนุ่ม ท่านเคยคาดเอาเอง และเคยเดินไปไหน ๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านจะชราแล้ว ท่านจะ

เหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอาท่าน และพาท่านไปยังที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป”

19 พระองค์ตรัสสิ่งนี้ เพื่อบอกเป็นนัยว่า เขาจะถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าด้วยความตายอะไร และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด”

20 แล้วเปโตร เมื่อเหลียวหลังก็เห็นสาวกคนนั้น ผู้ที่ พระเยซูทรงรักตามมา ผู้ซึ่งได้เอนกายลงที่พระทรวงของพระองค์ด้วย เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และได้ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ซึ่งจะทรยศพระองค์คือผู้ใด”

21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้น จึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า และคนนี้จะทำอะไร”

22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้า

เราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด”

23 แล้วถ้อยคำนี้จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้องว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย แต่พระเยซูไม่ได้ตรัสแก่เขาว่า “สาวกคนนั้นจะไม่ตาย” แต่ตรัสว่า “ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า”

24 สาวกคนนี้แหละ ซึ่งเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ และได้เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทั้งหลายทราบว่าคุณพยานของเขาเป็นความจริง

25 และมีอีกหลายสิ่งเช่นกันซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ ซึ่งถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้ทั้งโลกเองก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือเหล่านั้นที่จะถูกเขียน เอเมน

จดหมายของอัครทูตเปาโล ถึงคริสเตียนในกรุงโรม

บทที่ 1

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูต โดยถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า (ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกผู้พยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์)

2 เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งได้บังเกิดจากเชื้อสายของดาวิดตามเนื้อหนัง

3 และทรงถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ ตามพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย

4 โดยพระองค์นั้นพวกเราได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครทูต เพื่อความเชื่อฟังต่อความเชื่อ นั้น ท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์

5 ในท่ามกลางประชาชาติเหล่า

นั้น พวกท่านก็เป็นผู้ที่ได้รับการทรงเรียกของพระเยซูคริสต์ด้วย

7 เรียน บรรดาผู้ที่อยู่ในกรุงโรม ที่รักของพระเจ้า ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นพวกวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด

8 ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เหตุด้วยท่านทั้งหลายทุกคน เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านถูกกล่าวถึงไปทั่วทั้งโลก

9 เพราะพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารับใช้ด้วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐของพระบุตรของพระองค์นั้น ว่าข้าพเจ้าได้เอ่ยถึงพวกท่านเสมอในการอธิษฐานทั้งหลายของข้าพเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน

10 โดยทูลขอว่า ถ้าบัดนี้หรือเวลาใดก็ตาม โดยอย่างหนึ่ง

อย่างใด ขอให้ข้าพเจ้ามีการเดินทางที่ประสบความสำเร็จในการมาหาพวกท่าน ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

11 เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะเห็นพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาให้แก่พวกท่านบ้าง เพื่อในที่สุดพวกท่านจะตั้งมั่นคง

12 คือเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับการปลอบประโลมใจด้วยกันกับพวกท่าน โดยความเชื่ออันเดียวกัน ทั้งของพวกท่านและข้าพเจ้า

13 บัดนี้ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกท่านขาดความรู้ ฟัน้องทั้งหลายว่าหลายครั้งข้าพเจ้าได้ตั้งใจว่าจะมาหาพวกท่าน (แต่ยังมีเหตุขัดข้องอยู่) เพื่อข้าพเจ้าจะเก็บเกี่ยวผลในท่ามกลางพวกท่านบ้างด้วย เช่นเดียวกับในท่ามกลางชนชาติอื่น ๆ

14 ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปา ทั้งคนมีสติปัญญาและคนขาดสติปัญญา

15 ดังนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าทำได้ ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านที่อยู่ที่กรุงโรมด้วย

16 ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความ

ละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อแก่พวกยิวก่อน และแก่พวกกรีกด้วย

17 เพราะว่าเป็นข่าวประเสริฐนั้น ความชอบธรรมของพระเจาก็ถูกเปิดเผยจากความเชื่อไปสู่ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’

18 เพราะว่าการพิโรธของพระเจ้าถูกเปิดเผยจากสวรรค์ต่อผู้บรรดาความอธรรม และความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ ผู้ที่ยึดกุมความจริงในความไม่ชอบธรรม

19 เพราะว่ามีสิ่งซึ่งสามารถทราบเกี่ยวกับพระเจ้านั้นก็ปรากฏในพวกเขา เพราะว่าพระเจ้าได้โปรดสำแดงมันแก่พวกเขาแล้ว

20 ด้วยว่าสิ่งทั้งหลายที่ไม่อาจมองเห็นได้ของพระองค์ตั้งแต่การเนรมิตสร้างโลกก็ถูกมองเห็นอย่างชัดเจน โดยถูกเข้าใจโดยสรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา คือ ฤทธานุภาพอันนิรันดร์ของพระองค์และความเป็นพระเจ้า ดัง

นั้นเขาทั้งหลายจึงปราศจากข้อ
แก้ตัว

21 เพราะว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้
รู้จักพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็มิได้
ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ใน
ฐานะเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบ
พระคุณไม่ แต่ได้กลายเป็นผู้ที่
ไร้สาระในบรรดาจินตนาการของ
พวกเขา และใจอันโง่เขลาของ
พวกเขาก็มืดไป

22 โดยอ้างตัวเองว่ามีสติปัญญา
พวกเขาจึงได้กลายเป็นคนโง่-
เขลา

23 และได้เปลี่ยนสง่าราศีของ
พระเจ้าผู้ซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ให้
เป็นเหมือนรูปมนุษย์ซึ่งรู้เปื่อย
เน่า และเหมือนรูปนกทั้งหลาย
และเหมือนรูปสัตว์สี่เท้าต่าง ๆ
และเหมือนรูปพวกสัตว์เลื้อย-
คลาน

24 เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงได้
ทรงมอบพวกเขาไว้แก่ความเป็น
มลทินผ่านทางบรรดาราคะตัม-
หาแห่งใจของพวกเขาเอง เพื่อที่
จะหยามเกียรติร่างกายของพวก
เขาเองระหว่างพวกเขา

25 ผู้ซึ่งได้เปลี่ยนความจริงของ
พระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้
นมัสการและปรนนิบัติสิ่งทีพระ

องค์ได้ทรงสร้างไว้มากกว่าพระ
องค์ผู้ทรงเนรมิตสร้าง ผู้ทรง
ได้รับการถวายสักการเป็นนิตย์
เอเมน

26 เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงได้
ทรงมอบพวกเขาไว้แก่กิเลสอัน
ต่ำช้า ด้วยว่าแม้แต่พวกผู้หญิง
ของพวกเขาได้เปลี่ยนการใช้งาน
แบบธรรมชาติ ให้กลายเป็นสิ่ง
ซึ่งผิดธรรมชาติไป

27 และเช่นกันพวกผู้ชายก็เลิก
การสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตาม
ธรรมชาติด้วย เราร้อนในไฟแห่ง
ราคะตัณหาของพวกเขาที่มีต่อ
กัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประ-
กอบกักอันชั่วช้าน่าละอาย และ
ได้รับผลอันสมควรแก่ความผิด
ของพวกเขาในตัวพวกเขาเอง

28 และเพราะว่าพวกเขาไม่
เห็นชอบที่จะจดจำพระเจ้าไว้ใน
ความรู้ของพวกเขา พระเจ้าจึงได้
ทรงมอบพวกเขาไว้แก่จิตใจที่ใช้
ไม่ได้ เพื่อกระทำการเหล่านั้นซึ่ง
ไม่เหมาะสม

29 โดยเต็มไปด้วยบรรดาการ
อธรรม การล่วงประเวณี ความ
ชั่วร้าย ความโลภ ความมั่งร้าย
เต็มไปด้วยความอิจฉา การ
ฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง

การคิดร้าย พวกคนชอบนิทา
30 บรรดาผู้ส่อเสียด เหล่าผู้
เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย
จงหอง บรรดาผู้อวดตัว เหล่า
ผู้ประติขัรผู้สิ่งทั้งหลายที่ชั่วร้าย
ไม่เชื่อฟังบิดามารดา

31 ปราศจากความเข้าใจ บรรดา
ผู้ละเมิดพันธสัญญา ปราศจาก
ความรักตามธรรมชาติ ไม่ยอม
คืนดีกัน ไร้ความเมตตา

32 ผู้ซึ่งรู้การพิพากษาของพระ
เจ้า ว่าคนทั้งหลายที่กระทำสิ่ง
เหล่านั้นสมควรจะตาย ก็ไม่
เพียงกระทำสิ่งเดียวกันนั้น แต่มี
ความเพลิดเพลินในคนทั้งหลาย
ที่กระทำสิ่งเหล่านั้น

บทที่ 2

1 เหตุฉะนั้นท่านไม่มีข้อแก้ตัว
เลย โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านผู้ใดก็
ตามที่กล่าวโทษ เพราะเมื่อท่าน
กล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็พิพากษา
ตัวท่านเอง เพราะว่าท่านที่กล่าว
โทษก็ยังกระทำสิ่งเดียวกันเหล่านี้นั้น

2 แต่พวกเราแน่ใจว่าการ
พิพากษาของพระเจ้าเป็นตาม
ความจริงต่อคนทั้งหลายซึ่งกระทำ
สิ่งต่าง ๆ เช่นนั้น

3 และท่านคิดสิ่งนี้หรือ โอ

มนุษย์เอ๋ย ผู้ที่กล่าวโทษคนเหล่านี้นั้นซึ่งกระทำสิ่งต่าง ๆ เช่นนั้น และยังกระทำอยู่เช่นกัน ว่าท่านจะพ้นการพิพากษาของพระเจ้าได้

4 หรือท่านเหยียดหยามความ
มั่งคั่งบริบูรณ์แห่งความดี และ
ความอดกลั้นพระทัย และความ
อดทนของพระองค์ โดยไม่ทราบ
ว่าความดีของพระเจ้านั้นชักนำ
ท่านให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่

5 แต่หลังจากความแข็งกระด้าง
และใจซึ่งไม่สำนึกผิดของท่านได้
สำ สมพระพิโรธให้แก่ตัวเอง
สำหรับวันแห่งพระพิโรธและการ
เปิดเผยแห่งการพิพากษาอัน
ชอบธรรมของพระเจ้านั้น

6 ผู้ซึ่งจะประทอนแก่ทุกคนตาม
บรรดาการกระทำของเขา

7 แก่คนเหล่านั้นที่โดยความ
ต่อเนืองอันอดทนในการกระทำ
ความดี แสวงหาสง่าราศี และ
เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น
จะประทอนชีวิตนิรันดร์

8 แต่แก่คนเหล่านั้นซึ่งชอบโต้
เถียงกัน และไม่เชื่อฟังความจริง
แต่เชื่อฟังความอธรรม จะประ-
ทอนความเตี อดตาลและพระ
พิโรธ

9 ความยากลำบากและความเจ็บปวดรวดร้าวจะมีแก่จิตใจทุกดวงของมนุษย์ที่กระทำความชั่วร้ายของพวกยิวก่อนและของพวกคนต่างชาติด้วย

10 แต่สง่าราศี เกียรติ และสันติสุขจะมีแก่ทุกคนที่กระทำดีแก่พวกยิวก่อนและแก่พวกคนต่างชาติด้วย

11 เพราะว่าไม่มีการเห็นแก่หน้าของผู้ใดกับพระเจ้าเลย

12 ด้วยว่าทุกคนที่ได้ทำบาปโดยปราศจากพระราชบัญญัติก็จะพิพากษาโดยปราศจากพระราชบัญญัติเช่นกัน และทุกคนที่ได้ทำบาปในพระราชบัญญัติก็จะถูกพิพากษาโดยพระราชบัญญัติ

13 (เพราะว่าไม่ใช่บรรดาคนที่ฟังพระราชบัญญัติจะเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่บรรดาคนที่กระทำตามพระราชบัญญัติจะถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม

14 เพราะเมื่อพวกคนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติกระทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติอย่างเปิดเผย คนเหล่านี้ซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวพวกเขา

เอง

15 ซึ่งแสดงการงานแห่งพระราชบัญญัติที่จารึกอยู่ในใจของพวกเขา จิตสำนึกของพวกเขาก็เป็นพยานด้วย และบรรดาความคิดของพวกเขากล่าวโทษหรือแก้ตัวต่อกันและกัน)

16 ในวันเมื่อพระเจ้าจะทรงพิพากษาบรรดาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้านั้น

17 ดุเถิด ท่านถูกเรียกว่าเป็นยิว และฟังพระราชบัญญัติ และอดตัวของท่านเกี่ยวกับพระเจ้า

18 และทราน้ำพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งทั้งหลายที่ยอดเยียมกว่า โดยถูกสอนจากพระราชบัญญัติ

19 และมั่นใจว่า ท่านเองเป็นผู้นำทางของคนตาบอด เป็นความสว่างของคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในความมืด

20 เป็นผู้สอนของคนโง่เขลา เป็นครูของพวกเด็กทารก ซึ่งมีแบบอย่างของความรู้และของความจริงในพระราชบัญญัตินั้น

21 ฉะนั้นท่านซึ่งสอนคนอื่น ท่านไม่สอนตัวเองหรือ ท่านที่เทศนาว่ามนุษย์ไม่ควรลัทธิ

ตัวท่านเองลัทธิหรือเปล่า
 22 ท่านที่กล่าวว่ามนุษย์ไม่ควร
 เล่นซู้ ตัวท่านเองเล่นซู้หรือเปล่า
 ท่านที่รังเกียจบรรดารูปเคารพ
 ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า
 23 ท่านที่กระทำการโหดของ
 ท่านในพระราชบัญญัติ โดยการ
 ละเมิดพระราชบัญญัติ ตัวท่าน
 เองลบหลู่พระเกียรติพระเจ้า
 หรือเปล่า
 24 ด้วยว่า ‘พระนามของพระ
 เจ้าถูกหมิ่นประมาทในท่ามกลาง
 พวกคนต่างชาติโดยทางพวก
 ท่าน’ ตามที่มีเขียนไว้แล้ว
 25 เพราะว่าการเข้าสู่หน้ก็เป็น
 ประโยชน์จริง ถ้าท่านรักษาพระ
 ราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านเป็นผู้
 ละเมิดพระราชบัญญัติ การเข้า
 สู่หน้ของท่านนั้นก็ถูกทำให้
 เป็นการไม่เข้าสู่หน้เสียแล้ว
 26 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้า
 สู่หน้รักษาความชอบธรรมแห่ง
 พระราชบัญญัติแล้ว การที่ไม่ได้
 เข้าสู่หน้ของเขานั้นจะไม่ถูกนับ
 ว่าเป็นการเข้าสู่หน้แล้วหรือ
 27 และผู้ที่ไม่เข้าสู่หน้ซึ่งเป็น
 ตามธรรมชาติอยู่แล้ว ถ้าผู้นั้น
 ได้ทำให้พระราชบัญญัตินั้นสำ-
 เร็จ จะไม่ปรับโทษท่านหรือ ผู้ซึ่ง

โดยตัวอักษรและการเข้าสู่หน้
 ยังละเมิดพระราชบัญญัตินั้น
 28 เพราะว่าผู้นั้นมิได้เป็นยิวแท้
 ซึ่งเป็นยิวแต่ภายนอก และการ
 เข้าสู่หน้แต่ก็ไม่ใช้การเข้าสู่-
 หน้ซึ่งอยู่ภายนอกในเนื้อหนัง
 29 แต่ผู้นั้นเป็นยิวแท้ ซึ่งเป็น
 ยิวภายใน และการเข้าสู่หน้แท้
 นั้นก็เป็นการเข้าสู่หน้ของใจ
 ในจิตวิญญาณ และมีใช้ในตัว
 อักษร ผู้ซึ่งค้ายกย่องของเขาไม่
 ได้มาจากมนุษย์ แต่จากพระเจ้า

บทที่ 3

1 ดังนั้น พวกยิวจะได้เปรียบ
 อะไร หรือการเข้าสู่หน้มันจะมี
 ประโยชน์อะไร
 2 มีมากในทุกทาง อย่างสำคัญ
 ที่สุด เพราะว่าบรรดาพระดำรัส
 ของพระเจ้าได้ถูกมอบให้แก่
 พวกยิว
 3 ด้วยว่าถ้าบางคนไม่เชื่อจะเป็น
 อย่างไร ความไม่เชื่อของพวกเข
 นั้นจะทำให้ความเชื่อนั้นของ
 พระเจ้าไร้ผลหรือ
 4 ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่น
 นั้นเลย ใช่แล้ว ขอให้พระเจ้า
 ทรงสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคน
 เป็นคนพุดมูสาเถิด ตามที่มี
 เขียนไว้แล้วว่า ‘เพื่อพระองค์จะ

ทรงชอบธรรมในพระดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และจะทรงเอาชนะเมื่อพระองค์ทรงถูกตัดสิน'

5 แต่ถ้าความชอบธรรมของเราสำแดงความชอบธรรมของพระเจ้าให้เห็น พวกเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าผู้ทรงลงพระอาชญา ทรงไม่ยุติธรรมหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์)

6 ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร

7 ด้วยว่าถ้าความจริงของพระเจ้ามีมากยิ่งขึ้นโดยทางคำมูสาของข้าพเจ้า เพื่อให้เกิดสง่าราศีของพระองค์แล้ว ทำไมข้าพเจ้ายังถูกพิพากษาว่าเป็นคนบาปด้วยเล่า

8 และไม่เป็นเช่นนั้นแทน (ตามที่พวกเราได้ถูกรายงานอย่างใส่ร้าย และตามที่บางคนยืนยันว่าพวกเราทำ) “พวกเราทำความชั่วร้ายกันเถอะ เพื่อความดีจะได้เกิดขึ้น” ผู้ซึ่งพระอาชญาของพวกเขาก็ยุติธรรมแล้ว

9 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ

เปล่าเลย เพราะว่าพวกเราได้พิสูจน์ก่อนหน้านี้นี้ว่า ทั้งพวกยิวและพวกคนต่างชาติ พวกเขาอยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน

10 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ไม่มีคนที่ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย

11 ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า

12 พวกเขาทุกคนหลงทางไปหมด พวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าด้วยกันทั้งสิ้น ไม่มีคนที่ทำดีสักคนเดียว ไม่มีเลย

13 ลำคอของพวกเขาเป็นหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ ด้วยลิ้นของพวกเขา พวกเขาได้ใช้การหลอกลวงพิษของงูร้ายอยู่ใต้ริมฝีปากของพวกเขา

14 ผู้ซึ่งปากของพวกเขาเต็มไปด้วยคำแข่งด่าและคำขมขื่น

15 เท้าของพวกเขาวิ่งไวที่จะทำให้เลือดไหล

16 การทำลายและความทุกข์ระทมอยู่ในทางทั้งหลายของพวกเขา

17 และทางแห่งสันติสุข พวกเขาไม่รู้จัก

18 ไม่มีความรักกมลพระเจ้า ต่อหน้าสายตาของพวกเขา'

19 บัดนี้ พวกเราทราบแล้วว่า สิ่งใดก็ตามที่ พระราชบัญญัติ กล่าวนั้น พระราชบัญญัติก็กล่าว แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราช บัญญัติ เพื่อปิดปากทุกปาก และ เพื่อทั้งโลกจะกลายเป็นผู้มีความ ผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า

20 เพราะฉะนั้น โดยการกระทำ เหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะ ไม่มีเนื้อหนังใด ๆ ถูกนับว่าชอบ ธรรมในสายพระเนตรของพระ องค์ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัติ นั้นคือความรู้เกี่ยวกับบาป

21 แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของ พระเจ้าโดยปราศจากพระราช บัญญัติได้ถูกสำแดงแล้ว โดย พระราชบัญญัติกับพวกผู้พยา- กรณ์เป็นพยานอยู่

22 คือความชอบธรรมนั้นของ พระเจ้า ซึ่งเป็นโดยความเชื่อ แห่งพระเยซูคริสต์ ที่มายังทุก คนและมีแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะ ว่าไม่มีความแตกต่างกัน

23 เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และ ขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า

24 โดยถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของ พระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มี อยู่ในพระเยซูคริสต์

25 ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้ เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดย ทางความเชื่อในพระโลหิตของ พระองค์ เพื่อประกาศความชอบ ธรรมของพระองค์สำหรับการ ทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านพ้นไป แล้ว โดยความอดกลั้นพระทัย ของพระเจ้า

26 ข้าพเจ้ากล่าวว่า เพื่อ ประกาศความชอบธรรมของพระ องค์ ณ เวลานี้ เพื่อพระองค์จะ ทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรง กระทำให้คนที่ เชื่อในพระเยซู เป็นผู้ชอบธรรม

27 แล้วการไถ่รอดอยู่ที่ไหนเล่า มันถูกตัดออกไปเสียแล้ว โดย บัญญัติใดเล่า แห่งการกระทำ หรือ ไม่ใช่ แต่โดยบัญญัติแห่ง ความเชื่อ

28 เหตุฉะนั้น เราทั้งหลายจึง สรุปลงได้ว่า มนุษย์คนใดจะเป็นผู้ ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ โดย ปราศจากบรรดาการกระทำของ พระราชบัญญัติ

29 พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ของพวกยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของ คนต่างชาติด้วยหรือ ใช่แล้ว ของ คนต่างชาติด้วย

30 โดยเห็นว่าเป็นพระเจ้าองค์เดียว ซึ่งจะโปรดให้คนที่เข้าสู่หน้ตเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อตุงกัน

31 เช่นนั้นแล้ว พวกเราทำให้พระราชบัญญัติเป็นโมฆะโดยทางความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ใช้แล้ว พวกเราทำให้พระราชบัญญัติมันคงต่างหาก

บทที่ 4

1 เช่นนั้นแล้ว พวกเราจะว่า อับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเราเกี่ยวกับเนื้อหน้ง ได้พบอะไรเล่า

2 เพราะว่าถ้าอับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มีใช้ต่อพระพักตร์พระเจ้า

3 ด้วยว่าพระคัมภีร์กล่าววว่าอย่างไร *‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และความเชื่อนั้นทรงถือวว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’*

4 บัดนี้ คนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือวว่าบำเหน้จที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือวว่า เป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ

5 แต่สำหรับคนที่ไม้อาศัยการ

กระทำ แต่เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นก็ถูกนับวว่าเป็นความชอบธรรม

6 เหมือนกับที่ดาวิดเช่นกันก็พรรณนาถึงความสุขของคน ผู้ซึ่งพระเจ้าโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำ

7 โดยกล่าววว่า *‘คนทั้งหลายซึ่งได้โปรดยกความชั่วช้ำของพวกเขาแล้ว และได้ทรงปกปิดบาปทั้งหลายของพวกเขาแล้ว ก็ได้รับพร’*

8 *มนุษย์ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงถือโทษบาปนั้น ก็ได้รับพร’*

9 เช่นนั้นแล้ว ความสุขนี้มีแก่พวกที่เข้าสู่หน้ตพวกเดียวหรือหรือว่ามีแก่พวกที่มีได้เข้าสู่หน้ตด้วย เพราะพวกเรากล่าววว่า “ความเชื่อถูกนับวว่าเป็นความชอบธรรมแก้อับราฮัม”

10 มันถูกนับเช่นนั้นอย่างไร เมื่อท่านเข้าสู่หน้ตแล้วหรือ หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต มิใช่เมื่อเข้าสู่หน้ตแล้ว แต่เมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต

11 และท่านได้รับเครื่องหมายแห่งการเข้าสู่หน้ต เป็นตราแห่ง

ความชอบธรรมของความเชื่อซึ่งท่านได้มีอยู่เมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หนัด เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของพวกเขาทุกคนที่เชื่อ ถึงแม้ว่าพวกเขายังไม่ได้เข้าสู่หนัด เพื่อความชอบธรรมจะถูกยกให้แก่พวกเขาเช่นกัน

12 และเป็นบิดาแห่งการเข้าสู่หนัดแก่คนเหล่านั้นผู้ซึ่งมิได้เข้าสู่หนัดเท่านั้น แต่เป็นผู้ซึ่งดำเนินในรอยเท้าเหล่านั้นแห่งความเชื่ออันของอับราฮัมบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หนัดด้วย

13 เพราะพระสัญญาที่ว่า ท่านจะได้เป็นทายาทของทั้งพิภพ มิได้มีแก่อับราฮัม หรือแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่าน โดยทางพระราชบัญญัติ แต่โดยทางความชอบธรรมแห่งความเชื่อ

14 เพราะว่าถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ถูกทำให้เป็นโมฆะไป และพระสัญญาก็ถูกทำให้ไร้ผล

15 เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้พระพิโรธ ด้วยว่าที่ใดที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีการละเมิด

16 เหตุฉะนั้น การเป็นทายาทจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อการเป็นทายาทจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนที่มี ความเชื่ออันของอับราฮัม ผู้เป็นบรรพบุรุษของพวกเราทุกคน

17 (ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เรา ได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย’) ต่อพระพักตร์พระองค์ผู้ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้า ผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งของเหล่านั้น ที่มีได้เป็นราวกับว่าพวกมันเป็น

18 ผู้ซึ่งไม่มีความหวังก็ยังได้เชื่อในความหวัง เพื่อท่านจะได้กลายเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามสิ่งซึ่งได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น’

19 และไม่ได้อ่อนแอในความเชื่อ ท่านมิได้ถือว่าร่างกายของท่านเองตายแล้วตอนนี้ เมื่อท่านมีอายุประมาณหนึ่งร้อยปีแล้ว และมีได้ถือว่าครรภ์ของนางซาราห์เป็นหมัน

20 ท่านมิได้หวั่นไหวต่อพระสัญญา

ญาของพระเจ้าโดยความไม่เชื่อ แต่เข้มแข็งในความเชื่อ โดยถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า

21 และโดยมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่า สิ่งใดที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้แล้ว พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำให้สำเร็จด้วย

22 และเพราะเหตุนั้น ได้ทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน

23 บัดนี้ มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียวว่า ‘ทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’

24 แต่สำหรับพวกเราด้วย ผู้ซึ่งจะทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่พวกเรา ถ้าพวกเราเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงให้พระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราเป็นขึ้นมาจากความตาย

25 ผู้ได้ทรงถูกมอบไว้เพราะเหตุบรรดาการละเมิดของพวกเรา และได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมามากเพื่อให้พวกเราเป็นคนชอบธรรม

บทที่ 5

1 เหตุฉะนั้น เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของ

ของพวกเรา

2 ซึ่งโดยพระองค์ พวกเราได้มีทางเข้าโดยความเชื่อเข้าไปในพระคุณนี้ที่พวกเรายืนอยู่ข้างในนี้ด้วย และปิติยินดีในความหวังแห่งสง่าราศีของพระเจ้า

3 และไม่ใช้อย่างนี้เท่านั้น แต่พวกเราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากต่าง ๆ ด้วย โดยทราบว่าการทุกข์ยากทำให้เกิดความอดทน

4 และความอดทนทำให้เกิดประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดความหวัง

5 และความหวังมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลออกมาในใจของพวกเรา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งได้ประทานให้แก่พวกเราแล้ว

6 เพราะว่าเมื่อพวกเรายังปราศจากกำลัง ในเวลาอันเหมาะสม พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม

7 ด้วยว่าไม่มีใครจะมีคนตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีเพื่อคนดี อาจมีบางคนกล้าที่จะตายด้วยซ้ำ

8 แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือ

ขณะที่พวกเขายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา

9 แล้วยิ่งกว่านั้น บัดนี้เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ พวกเราจะรอดจากพระพิโรธโดยทางพระองค์

10 เพราะว่าถ้าขณะที่พวกเขายังเป็นศัตรูกัน พวกเราได้ถูกทำให้กลับคืนดีกันกับพระเจ้าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อได้ถูกทำให้กลับคืนดีแล้ว พวกเราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์

11 และไม่ใช่ออย่างนี้เท่านั้น แต่เราทั้งหลายยังปีติยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วย ซึ่งโดยทางพระองค์นั้นบัดนี้พวกเราจึงได้รับการไถ่โทษ

12 เหตุฉะนั้น โดยมนุษย์คนเดียวบาปได้เข้ามาในโลกฉันทิและ ความตายก็เกิดมาโดยบาปนั้น และ ความตายจึงได้แผ่ไปถึงมนุษย์ทุกคนฉันทิ เพราะทุกคนได้ทำบาปแล้ว

13 (ด้วยว่าจนกระทั่งมีพระราชบัญญัติ บาปได้มีอยู่ในโลกแล้ว

แต่บาปไม่ถูกถือโทษเมื่อไม่มีพระราชบัญญัติ

14 อย่างไรก็ตาม ความตายก็ได้ครอบงำตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้แต่เหนือคนทั้งหลายที่มีได้ทำบาปตามแบบอย่างแห่งการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่เสด็จมาภายหลัง

15 แต่ไม่เหมือนความผิดนั้นฉันทิ ของประทานอันไม่คิดค่านั้นก็เป็นฉันทิด้วย เพราะว่าถ้าโดยทางความผิดของคน ๆ เดียวนั้น คนเป็นอันมากต้องตาย มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณ ซึ่งเป็นโดยผู้เดียวนั้นคือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมากแล้ว

16 และไม่เหมือนโดยคน ๆ เดียวที่ได้ทำบาปฉันทิ ของประทานนั้นก็เป็นฉันทิ เพราะว่าการพิพากษาที่เป็นโดยคน ๆ เดียวซึ่งนำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานอันไม่คิดค่านั้นเป็นมาเนื่องด้วยความผิดมากมายซึ่งนำไปสู่การนับว่าชอบธรรม

17 เพราะว่าถ้าโดยความผิดของคนนั้นคนเดียว ความตายจึงได้ครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว

มากยิ่งขึ้นกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับความอุดมสมบูรณ์แห่งพระคุณ และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะครอบครองในชีวิตโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์)

18 เหตุฉะนั้น โดยความผิดของคน ๆ เดียว การพิพากษาซึ่งนำไปสู่การลงโทษได้มาถึงมนุษย์ทุกคนฉันใด โดยความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียว ของประทานอันไม่คิดค่าได้มาถึงมนุษย์ทุกคนซึ่งนำไปสู่การนับว่าชอบธรรมแห่งชีวิตฉันนั้น

19 เพราะว่าโดยการไม่เชื่อฟังของคน ๆ เดียว คนเป็นอันมากได้ถูกทำให้เป็นคนบาปฉันใด โดยการเชื่อฟังของพระองค์ผู้เดียว คนเป็นอันมากก็จะถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมฉันนั้น

20 ยิ่งกว่านั้น พระราชบัญญัติได้เข้ามา เพื่อความผิดนั้นจะปรากฏมากมาย แต่ที่ใดที่บาปได้ปรากฏมากมาย พระคุณก็ได้ปรากฏมากมายยิ่งขึ้นที่นั่น

21 เพื่อว่าบาปได้ครอบครองไปสู่ความตายฉันใด พระคุณก็จะได้ครอบครองโดยทางความชอบธรรมไปสู่ชีวิตนิรันดร์ โดยพระ

เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

บทที่ 6

1 เช่นนั้นแล้วพวกเราจะว่าอะไร พวกเราจะดำรงอยู่ในบาปต่อไป เพื่อให้พระคุณปรากฏมากมาย หรือ

2 ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะดำรงชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้

3 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า พวกเราหลายคนที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมาเข้าในความตายของพระองค์

4 เหตุฉะนั้น พวกเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เพื่อเหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยสง่าราศีของพระบิดาอย่างไร พวกเราก็จะได้ดำเนินในชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น

5 เพราะว่าถ้าพวกเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในลักษณะที่เหมือนกับความตายของพระองค์ พวกเราก็จะเป็นขึ้นมาในลักษณะที่เหมือนกับการทรงเป็น

ขึ้นมาจากความตายของพระองค์
ด้วย

6 โดยทราบสิ่งนี้แล้วว่า มนุษย์
เก่าของพวกเรานั้นถูกตรึงไว้กับ
พระองค์แล้ว เพื่อร่างกายแห่ง
บาปนั้นจะถูกทำลายเสีย เพื่อต่อ
จากนี้ไปพวกเราจะไม่รับใช้บาป

7 เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็เป็นผู้
อิสระจากบาป

8 บัดนี้ ถ้าพวกเราตายแล้วกับ
พระคริสต์ พวกเราก็เชื่อว่าพวก
เราจะดำรงชีวิตอยู่กับพระองค์
ด้วย

9 โดยทราบว่า พระคริสต์ที่ทรง
ถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว
นั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายไม่
มีการครอบงำเหนือพระองค์อีก
ต่อไป

10 ด้วยว่าในการที่พระองค์ได้
ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตาย
ต่อบาปคนเดียว แต่ในการที่
พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระ
องค์ทรงดำรงชีวิตต่อพระเจ้า

11 ในทำนองเดียวกัน พวกท่าน
จงถือว่า พวกท่านเองได้ตายต่อ
บาปอย่างแท้จริง แต่ดำรงชีวิต
อยู่ต่อพระเจ้า โดยทางพระเยซู
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

12 เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบ
ครองในร่างกายที่ต้องตายของ
พวกท่าน เพื่อพวกท่านจะต้อง
เชื่อฟังร่างกายนั้นในบรรดาราคะ
ตัมหาของร่างกายนั้น

13 และอย่ายอมให้บรรดา
อวัยวะของพวกท่านเป็นเครื่อง
ใช้ทั้งหลายแห่งการอธรรมต่อ
บาป แต่จงถวายตัวพวกท่านเอง
แต่พระเจ้า เหมือนคนเหล่านั้น
ที่มีชีวิตโดยเป็นขึ้นมาจากความ
ตายแล้ว และจงยอมให้บรรดา
อวัยวะของพวกท่านเป็นเครื่อง
ใช้ทั้งหลายแห่งความชอบธรรม
ถวายแต่พระเจ้า

14 เพราะว่าบาปจะไม่มีการ
ครอบงำเหนือพวกท่าน เพราะว่า
พวกท่านไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ
แต่อยู่ใต้พระคุณ

15 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร
พวกเราจะทำบาปเพราะพวกเรา
ไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่
อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอ
พระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้น
เลย

16 ท่านทั้งหลายไม่ทราบหรือ
ว่าพวกท่านจะยอมให้ตัวเองเป็นผู้
รับใช้เพื่อจะเชื่อฟังผู้ใด พวก
ท่านก็เป็นผู้รับใช้ของผู้ที่พวก

ท่านเชื่อฟังนั้น ไม่ว่าจะเป็นอย่าง
บาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือ
เป็นของความเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่
ความชอบธรรม

17 แต่ขอขอบคุณพระเจ้าว่า
พวกท่านเคยเป็นพวกผู้รับใช้
ของบาป แต่พวกท่านได้เชื่อฟัง
จากใจ คือรูปแบบแห่งหลักคำ
สอนนั้นซึ่งได้ถูกมอบไว้แก่พวก
ท่าน

18 โดยถูกทำให้เป็นไทจากบาป
แล้ว พวกท่านได้กลายเป็นพวก
ผู้รับใช้ของความชอบธรรม

19 ข้าพเจ้าพูดตามแบบของ
มนุษย์ เพราะเหตุความอ่อน
กำลังแห่งเนื้อหนังของพวกท่าน
เพราะพวกท่านเคยยอมให้บรรดา
อวัยวะของพวกท่านเป็นพวก
ผู้รับใช้ของความโสโครกและ
ของความชั่วช้าซ้อนความชั่วช้า
ฉันทได้ บัดนี้จึงยอมให้บรรดา
อวัยวะของพวกท่านเป็นพวก
ผู้รับใช้ของความชอบธรรมซึ่งนำ
ไปสู่ความบริสุทธิ์ฉันทนั้น

20 เพราะว่าเมื่อพวกท่านเคย
เป็นพวกผู้รับใช้ของบาป พวก
ท่านก็เป็นไทจากความชอบธรรม

21 ขณะนั้นพวกท่านได้ผลอะไร
บ้างในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้พวก

ท่านก็ละอาย ด้วยว่าที่สุดปลาย
ของสิ่งเหล่านั้นก็คือความตาย

22 แต่บัดนี้ พวกท่านได้เป็นไท
จากบาป และกลายเป็นพวกผู้รับ
ใช้ของพระเจ้าแล้ว พวกท่านได้
ผลของพวกท่านไปสู่ความบริ
สุทธิ์ และที่สุดปลายคือชีวิต
นิรันดร์

23 ด้วยว่าค่าจ้างของบาปคือ
ความตาย แต่ของประทานของ
พระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์โดยทาง
พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า
ของเรา

บทที่ 7

1 พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านไม่
ทราบหรือ (ด้วยว่าข้าพเจ้าพูด
กับคนทั้งหลายที่รู้จักพระราช
บัญญัติแล้ว) ว่าพระราชบัญญัติ
นั้นมีการครอบงำเหนือมนุษย์
คนหนึ่งคนใดตราบเท่าที่เขายังมี
ชีวิตอยู่

2 เพราะว่า ผู้หญิงซึ่งมีสามีก็
ถูกผูกมัดโดยพระราชบัญญัติต่อ
สามีของนางตราบเท่าที่เขายังมี
ชีวิตอยู่ แต่ถ้าสามีตายแล้ว นาง
ก็ถูกปลดปล่อยจากพระราชบัญญัติ
แห่งสามีของนาง

3 ดังนั้น ถ้าขณะที่สามีของนาง
ยังมีชีวิตอยู่ นางไปแต่งงานกับ

ชายอีกคน นางก็จะถูกเรียกว่า เป็นหญิงเล่นชู้ แต่ถ้าสามีของ นางตายแล้ว นางก็เป็นไทจาก พระราชบัญญัตินั้น ดังนั้นนาง จึงไม่เป็นหญิงเล่นชู้ ถึงแม้ว่า นางไปแต่งงานกับชายอีกคนก็ ตาม

4 ดังนั้น พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า พวกท่านได้กลายเป็นคนที่ ตายแล้วต่อพระราชบัญญัติโดย ทางพระกายของพระคริสต์ด้วย เพื่อว่าพวกท่านจะแต่งงานกับ อีกคน คือกับพระองค์ผู้ทรงถูก ชูบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย แล้ว เพื่อพวกเราจะได้เกิดผล ถวายแด่พระเจ้า

5 เพราะว่าเมื่อพวกเราเคยอยู่ใน เนื้อหนัง บรรดาการกระทำแห่ง บาปต่าง ๆ ซึ่งเป็นมาโดยพระ ราชบัญญัติได้ทำงานในบรรดา อวัยวะของพวกเรา เพื่อเกิดผล ให้นำไปสู่ความตาย

6 แต่บัดนี้พวกเราได้รับการช่วย ให้พ้นจากพระราชบัญญัติแล้ว โดยได้ตายต่อสิ่งที่พวกเราเคย ถูกชังไว้ในนั้น เพื่อพวกเราจะได้ รับใช้ในความใหม่แห่งวิญญูณ และไม่ใช่ในความเก่าแห่งตัว อักษร

7 เช่นนั้นแล้วพวกเราจะว่าอะไร พระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอ พระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้น เลย มิใช่ ข้าพเจ้าคงไม่ได้รู้จัก บาป เว้นแต่โดยพระราชบัญญัติ เพราะว่าข้าพเจ้าคงไม่ได้รู้จัก ความโลภ เว้นแต่พระราชบัญญัติ ได้กล่าวไว้ว่า “เจ้าอย่าโลภ”

8 แต่บาป ซึ่งถือโอกาสโดยทาง พระบัญญัตินั้น ได้กระทำให้เกิด ราคะตณหาทุกอย่างในตัวข้าพ เจ้า เพราะว่าโดยปราศจากพระ ราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว

9 เพราะว่าครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคย ดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระ ราชบัญญัติ แต่เมื่อพระบัญญัติ มาแล้ว บาปก็กลับมีขึ้นอีกและ ข้าพเจ้าก็ตาย

10 และพระบัญญัตินั้นซึ่งได้ถูก แต่งตั้งไว้เพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้า พบว่ากลับเป็นเหตุให้ถึงความ ตาย

11 เพราะว่าบาป ซึ่งถือโอกาส โดยทางพระบัญญัตินั้น ได้ หลอกหลวงข้าพเจ้า และโดยพระ บัญญัตินั้นได้ประหารข้าพเจ้า เสีย

12 เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึง บริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริ-

สุทธิ และยุติธรรม และดี
 13 แล้วสิ่งที่ดีถูกทำให้เป็นความ
 ตายแก่ข้าพเจ้าหรือ ขอพระเจ้า
 ออวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่
 บาบ เพื่อบาปนั้นจะปรากฏว่า
 เป็นบาปจริง ได้ทำให้เกิดความ
 ตายในตัวข้าพเจ้าโดยใช้สิ่งที่ดี
 นั้น เพื่อบาปโดยทางพระบัญญัติ
 นั้นจะได้กลายเป็นบาปที่ชั่วร้าย
 ยิ่งนัก
 14 เพราะว่าพวกเราทราบว่
 พระราชบัญญัตินั้นอยู่ฝ่ายจิตวิญ
 ญาณ แต่ข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง
 ถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป
 15 ด้วยว่าสิ่งซึ่งข้าพเจ้ากระทำ
 ข้าพเจ้าก็ไม่อนุญาต เพราะว่าสิ่ง
 ดีที่ข้าพเจ้าประสงค์ สิ่งนั้นข้าพ
 เจ้าก็ไม่กระทำ แต่สิ่งที่ข้าพเจ้า
 เกลียดชัง สิ่งนั้นข้าพเจ้ากระทำ
 16 ดังนั้น ถ้าข้าพเจ้ากระทำสิ่ง
 ซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์ ข้าพเจ้า
 ก็เห็นด้วยกับพระราชบัญญัติว่า
 พระราชบัญญัตินั้นดี
 17 ฉะนั้นบัดนี้ ไม่ได้เป็นข้าพ
 เจ้าซึ่งกระทำสิ่งนั้น แต่เป็นบาป
 ซึ่งอาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า
 18 ด้วยว่าข้าพเจ้าทราบว่าในตัว
 ข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพ
 เจ้า) ไม่มีความดีประการใด

อาศัยอยู่เลย เพราะว่าความประ
 สงค์ก็อยู่กับข้าพเจ้า แต่จะกระ
 ทำการดีนั้นอย่างไร ข้าพเจ้าหา
 พบไม่
 19 ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้า
 ประสงค์กระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้
 กระทำ แต่การชั่วร้ายซึ่งข้าพเจ้า
 ไม่ประสงค์กระทำ ข้าพเจ้ายังทำ
 อยู่
 20 บัดนี้ ถ้าข้าพเจ้ายังกระทำสิ่ง
 ซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์ ก็ไม่ใช่ตัว
 ข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำสิ่งนั้น แต่
 เป็นบาปที่อาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า
 21 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพบบัญญัติ
 อย่างหนึ่ง คือว่า เมื่อข้าพเจ้า
 ประสงค์กระทำความดี ความชั่ว
 ร้ายก็อยู่กับข้าพเจ้า
 22 เพราะว่าข้าพเจ้าชื่นชมยินดี
 ในพระราชบัญญัติของพระเจ้า
 ตามมนุษย์ซึ่งอยู่ในนั้น
 23 แต่ข้าพเจ้าเห็นบัญญัติอีก
 อย่างหนึ่งอยู่ในบรรดาอวัยวะ
 ของข้าพเจ้า ซึ่งทำสงครามกับ
 บัญญัติแห่งจิตใจของข้าพเจ้า
 และนำข้าพเจ้าเข้าสู่การตกเป็น
 เกลียดต่อบัญญัติแห่งบาปซึ่งอยู่
 ในบรรดาอวัยวะของข้าพเจ้า
 24 โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเข็ญใจ
 จริง ผู้ใดจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้น

จากร่างกายแห่งความตายนี้ได้
25 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า
โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้
เป็นเจ้าของพวกเรา ตั้งนั้นด้วย
จิตใจข้าพเจ้าเองรับใช้พระราช
บัญญัติของพระเจ้า แต่ด้วยเนื้อ
หนังก็รับใช้บัญญัติแห่งบาป

บทที่ 8

1 เหตุฉะนั้นบัดนี้ จึงไม่มีการ
ปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ใน
พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งไม่ดำเนิน
ตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญ
ญาณ

2 เพราะว่าบัญญัติของพระวิญ
ญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์
ได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นไทจากบัญ
ญัติแห่งบาปและความตาย

3 เพราะวาลิ่งซึ่งพระราชบัญญัติ
ทำไม่ได้ ในการที่พระราชบัญ
ญัติอ่อนกำลังโดยทางเนื้อหนัง
นั้น การที่พระเจ้าทรงส่งพระ
บุตรของพระองค์มาในสภาพ
เหมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อ
ไถ่บาป ได้ทรงปรับโทษบาปที่
อยู่ในเนื้อหนัง

4 เพื่อความชอบธรรมแห่งพระ
ราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวก
เรา ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง
แต่ตามพระวิญญาณ

5 เพราะว่าคนทั้งหลายที่ตาม
เนื้อหนังก็ใส่ใจสิ่งต่าง ๆ ของ
เนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่ตาม
พระวิญญาณก็ใส่ใจสิ่งต่าง ๆ
ของพระวิญญาณ

6 ด้วยว่าการใส่ใจในฝ่ายเนื้อ
หนังคือความตาย แต่การใส่ใจ
ในฝ่ายพระวิญญาณคือชีวิตและ
สันติสุข

7 เพราะว่าใจที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง
คือความเป็นศัตรูต่อพระเจ้า
เพราะใจนั้นไม่อยู่ใต้บังคับพระ
ราชบัญญัติของพระเจ้า และที่
จริงจะอยู่ใต้บังคับนั้นไม่ได้

8 ดังนั้น คนทั้งหลายที่อยู่ในเนื้อ
หนังจะเป็นที่ ชอบพระทัยพระ
เจ้าก็หาไม่ได้

9 แต่พวกท่านไม่ได้อยู่ในเนื้อ
หนัง แต่ในพระวิญญาณ ถ้าหาก
ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรง
สถิตอยู่ในพวกท่าน บัดนี้ถ้าผู้ใด
ไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์
ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์

10 และถ้าพระคริสต์ทรงสถิต
อยู่ในพวกท่านแล้ว ร่างกายก็
ตายไปเพราะเหตุบาป แต่จิต
วิญญาณก็มีชีวิตเพราะเหตุความ
ชอบธรรม

11 แต่ถ้าพระวิญญาณของพระ

องค์ ผู้ได้ทรงชุบพระเยซูให้เป็น
ขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่
ในพวกท่าน พระองค์ผู้ได้ทรง
ชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นมาจาก
ความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำ
ให้ร่างกายที่ต้องตายของพวก
ท่านเป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระ
วิญญาณของพระองค์ที่ทรงสถิต
อยู่ในพวกท่าน

12 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย
พวกเราจึงเป็นลูกหนี้ มิใช่ต่อ
เนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อ
หนัง

13 เพราะว่าถ้าพวกท่านดำเนิน
ชีวิตตามเนื้อหนัง พวกท่านจะ
ต้องตาย แต่ถ้าพวกท่านโดยทาง
พระวิญญาณได้ทำลายกิจการทั้ง
หลายของร่างกายเสีย พวกท่านก็
จะดำรงชีวิตได้

14 ด้วยว่าทุกคนที่ถูกลำพาโดย
พระวิญญาณของพระเจ้า คน
เหล่านั้นก็เป็นบุตรทั้งหลายของ
พระเจ้า

15 เพราะว่าพวกท่านไม่ได้รับ
วิญญาณแห่งการเป็นทาสอีกซึ่ง
นำไปสู่ความกลัว แต่พวกท่าน
ได้รับพระวิญญาณแห่งการทรง
รับเป็นบุตร ซึ่งโดยพระวิญญาณ
นี้พวกเราถือว่า “อับบา” คือ

พระบิดา

16 พระวิญญาณนั้นเองทรงเป็น
พยานร่วมกับจิตวิญญาณของ
พวกเราว่า พวกเราเป็นลูกทั้ง
หลายของพระเจ้า

17 และถ้าเป็นลูกทั้งหลายแล้ว
จึงเป็นทายาท คือเป็นทายาท
ของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วม
กับพระคริสต์ ถ้าหากว่าพวก
เราทนทุกข์ด้วยกันกับพระองค์
พวกเราก็จะได้สง่าราศีด้วยกัน
กับพระองค์ด้วย

18 เพราะข้าพเจ้านับว่า บรรดา
ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุ-
บันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไป
เปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิด
เผยในเราทั้งหลาย

19 ด้วยว่าความคาดหวังอันจริง
จังของสิ่งทรงสร้างนั้นคอยทำ
การสำแดงของบุตรทั้งหลายของ
พระเจ้า

20 ด้วยว่าสิ่งทรงสร้างนั้นต้อง
เข้าอยู่ใต้อำนาจของอนิจจัง ไม่
ใช้อย่างเต็มใจ แต่เป็นโดยเหตุ
ผลของพระองค์ผู้ได้ทรงบันดาล
ให้สิ่งทรงสร้างอันเดียวกันนั้น
เข้าอยู่ในความหวัง

21 เพราะว่าสิ่งทรงสร้างนั้นเอง
จะได้รับการช่วยให้รอดพ้นจาก

การเป็นทาสแห่งความเปื่อยเน่า
เข้าสู่เสรีภาพอันเปี่ยมสง่าราศี
แห่งลูกทั้งหลายของพระเจ้าด้วย

22 ด้วยว่าพวกเราทราบอยู่ว่า
สิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้น กำลัง
คร่ำครวญและทนทุกข์ในความ
เจ็บปวดจนถึงเวลานี้

23 และไม่ใช่สิ่งทรงสร้างทั้ง
หมดเท่านั้น แต่พวกเราเองด้วย
ซึ่งได้รับบรรดาผลแรกของพระ
วิญญาณ แม้แต่พวกเราเองก็ยัง
คร่ำครวญภายในตัวเราเอง โดย
รอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือ
การทรงใถ่ร่างกายของพวกเรา

24 เพราะว่าพวกเราได้รับความ
รอดโดยความหวัง แต่ความหวัง
ที่มองเห็นนั้นไม่ได้เป็นความ
หวังจริง ด้วยว่าสิ่งใดที่มนุษย์
มองเห็น ทำไมเขายังหวังอยู่ใน
สิ่งนั้นเล่า

25 แต่ถ้าพวกเราหวังในสิ่งที่
พวกเรามองไม่เห็น พวกเราก็รอ
คอยสิ่งนั้นด้วยความอดทน

26 เช่นเดียวกัน พระวิญญาณ
ก็ทรงช่วยความอ่อนแอต่าง ๆ
ของพวกเราด้วย เพราะพวกเรา
ไม่ทราบว่าพวกเราควรจะทำอะไร
ขอ แต่พระวิญญาณเองทรงช่วย

ขอเพื่อพวกเราด้วยความคร่ำ-
ครวญทั้งหลายซึ่งไม่อาจเอ่ยเป็น
คำพูดได้

27 และพระองค์ผู้ทรงตรวจค้น
ใจทั้งหลาย ก็ทรงทราบพระดำริ
ของพระวิญญาณ เพราะว่าพระ
องค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อบรรดา
วิสุทธิชนตามน้ำพระทัยของพระ
เจ้า

28 และพวกเราทราบว่า ทุกสิ่ง
ทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดี
แก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือ
แก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการ
ทรงเรียกตามพระประสงค์ของ
พระองค์

29 เพราะว่าผู้ที่พระองค์ได้ทรง
ทราบล่วงหน้าอยู่แล้ว พระองค์
ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้าให้เป็นตาม
ลักษณะพระฉายของพระบุตร
ของพระองค์ด้วย เพื่อพระบุตร
นั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลาง
พวกพี่น้องเป็นอันมาก

30 ยิ่งกว่านั้น ผู้ที่พระองค์ได้
ทรงตั้งไว้ล่วงหน้านั้น พระองค์
ได้ทรงเรียกคนเหล่านั้นด้วย
และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น
พระองค์ได้ทรงนับว่าคนเหล่า
นั้นชอบธรรมด้วย และผู้ที่พระ
องค์ทรงนับว่าชอบธรรมแล้วนั้น

พระองค์ก็โปรดให้คนเหล่านั้นมี
สง่าราศีแล้วด้วย

31 แล้วพวกเขาจะว่าอย่างไร
เรื่องสิ่งเหล่านี้ ถ้าพระเจ้าทรงอยู่
ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้าน
พวกเราได้

32 พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระ
บุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรง
มอบพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเรา
ทุกคน พระองค์พร้อมกับพระ
บุตรนั้น จะไม่โปรดประทาน
สิ่งสารพัดแก่พวกเราอย่างเต็มที่
หรือ

33 ใครเล่าจะฟ้องสิ่งใด ๆ ต่อ
คนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรง
เลือกไว้แล้ว คือพระเจ้าผู้ทรง
นับว่าชอบธรรม

34 ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก
คือพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระ
ชนม์แล้ว ไซ้แล้ว ผู้ได้ทรงคืน
พระชนม์แล้วต่างหาก ผู้ซึ่งทรง
สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของ
พระเจ้า ผู้ซึ่งทรงอธิษฐานขอ
เพื่อพวกเราด้วย

35 ใครจะแยกพวกเราออกจาก
ความรักของพระคริสต์เล่า จะ
เป็นความยากลำบาก หรือความ
ทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการ
กีดกันอาหาร หรือการเปลือย

กาย หรือการถูกโศภนภัย หรือ
การถูกคมดาบหรือ

36 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า
'เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระ
องค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยัง
ค่ำ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับว่า
เป็นเหมือนแกะสำหรับการเอา
ไปฆ่า'

37 ไม่เลย ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้
พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิต
โดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวก
เรา

38 เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า
แม้แต่ความตาย หรือชีวิต
หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรร-
ดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร
หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือ
สิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้
หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภาย
หน้า

39 หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือ
สิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น
จะไม่สามารถแยกพวกเราออก
จากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่
ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้าของพวกเราได้

บทที่ 9

1 ข้าพเจ้ากล่าวความจริงในพระ
คริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา จิต

สำนึกของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่าย
ข้าพเจ้าในพระวิญญูณบริสุทธิ
ด้วย

2 ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก
และความโศกเศร้าในใจของข้าพ
เจ้าเสมอ

3 เพราะข้าพเจ้าอยากขอให้ข้าพ
เจ้าเองถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจาก
พระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้อง
ของข้าพเจ้า คือญาติพี่น้องของ
ข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง

4 ผู้ซึ่งเป็นคนอิสราเอล ซึ่งการ
ทรงรับเป็นบุตรเป็นของพวกเขา
ทั้งสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา
และการประทานพระราชบัญญัติ
และการรับใช้พระเจ้า และ
พระสัญญาทั้งหลาย

5 ซึ่งบรรพบุรุษทั้งหลายเป็นของ
พวกเขา และซึ่งตามเนื้อหนัง
พระคริสต์ได้ทรงถือกำเนิดมา
จากพวกเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่
เหนือสิ่งสารพัด พระเจ้าผู้ทรง
รับการถวายสักการเป็นนิตย์
เอเมน

6 แต่มิใช่ราวกับว่าพระวจนะ
ของพระเจ้าได้ไร้ประโยชน์ไป
เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เป็นคน
อิสราเอลทุกคน ซึ่งมาจากอิส-
ราเอล

7 และไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาเป็น
เชื้อสายของอับราฮัม พวกเขา
ทุกคนจึงเป็นลูกทั้งหลายแท้ของ
ท่านด้วย แต่ *‘เชื้อสายของเจ้าจะ
ถูกเรียกในอิสอัค’*

8 คือว่า เขาทั้งหลายซึ่งเป็นลูก
ทั้งหลายตามเนื้อหนัง คนเหล่านี้
ก็ไม่จำเป็นว่าเป็นลูกทั้งหลายของ
พระเจ้า แต่ลูกทั้งหลายแห่งพระ
สัญญานั้นจึงจะนับว่าเป็นเชื้อ-
สายได้

9 เพราะนี่คือถ้อยคำแห่งพระ
สัญญาว่า *‘คราวนี้เราจะมาและ
นางซาร่าห์จะมีบุตรชาย’*

10 และมีใช้สิ่งนี้เท่านั้น แต่เมื่อ
นางเรเบคาห์ได้มีครรภ์กับชาย
คนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบรรพ-
บุรุษของพวกเรา

11 (ด้วยว่าเมื่อลูกเหล่านั้นยังไม่
บังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำดี
หรือชั่วร้ายใด ๆ เพื่อพระประ-
สงค์ของพระเจ้าตามการทรง
เลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ใช่
แห่งบรรดาการกระทำ แต่ของ
พระองค์ผู้ทรงเรียก)

12 มีการกล่าวเช่นนี้แก่นางนั้น
ว่า *‘พี่จะรับใช้น้อง’*

13 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า *‘เรา
ได้รักยาโคบ แต่เราได้เกลียดชัง’*

เอชาว'

14 เช่นนั้นแล้วพวกเราจะว่าอะไร มีความไม่ชอบธรรมอยู่กับพระเจ้าหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย

15 เพราะพระองค์ตรัสแก่โมเสสว่า 'เราประสงค์จะเมตตาผู้ใดเราก็จะเมตตาผู้นั้น และเราประสงค์จะกรณณาผู้ใด เราก็จะกรณณาผู้นั้น'

16 ดังนั้นจึงไม่ได้เป็นของผู้ที่มีความประสงค์ หรือของผู้ที่วิ่งแข่ง แต่เป็นของพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระเมตตา

17 เพราะพระคัมภีร์กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า 'เพราะเหตุนี้เองเราจึงได้ให้เจ้ามีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะแสดงฤทธานุภาพของเราในเจ้า และเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วแผ่นดินโลก'

18 เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีความเมตตาต่อผู้ที่พระองค์ประสงค์มีความเมตตา และผู้ที่พระองค์ประสงค์ประสงค์ พระองค์ก็ทรงทำให้มีใจแข็งกระด้าง

19 แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "ทำไมพระองค์จึงยังทรงดำเนิน เพราะว่ามีผู้ใดได้ขัดขืนพระประสงค์ของพระองค์เล่า"

20 ไม่เลย แต่ โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านคือผู้ใดเล่าที่จะโต้ตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกสร้างขึ้นแล้วนั้นจะกล่าวแก่ผู้ที่สร้างสิ่งนั้นได้ หรือว่า "ทำไมท่านได้สร้างข้าพเจ้าอย่างนี้"

21 ช่างหม้อไม่มีอำนาจเหนือดินเหนียวหรือ คือจากก้อนเดียวกันที่จะทำภาชนะอันหนึ่งให้มีเกียรติ และอีกอันหนึ่งให้ไร้เกียรติ

22 ถ้าพระเจ้า ซึ่งทรงประสงค์จะสำแดงพระพิโรธของพระองค์และเพื่อทรงให้ฤทธิเดชของพระองค์เป็นที่รู้จัก ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานกับบรรดาภาชนะแห่งพระพิโรธ ซึ่งจัดเตรียมไว้สำหรับความพินาศ

23 และเพื่อพระองค์จะทรงให้ความอุดมสมบูรณ์แห่งสง่าราศีของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่บรรดาภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วให้เข้าสู่สง่าราศี

24 คือพวกเราเอง ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกแล้ว มิใช่เป็นของพวกเขาียวพวกเขาเดียว แต่เป็นของพวกเขาคนต่างชาติด้วย

25 ตามที่พระองค์ตรัสไว้ในพระ

คัมภีร์โฮเซยาด้วยว่า ‘เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนไม่ได้เป็นชนชาติของเรา และจะเรียกนางว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนไม่ได้เป็นที่รัก

26 และต่อมาในสถานที่ซึ่งได้ทรงกล่าวแก่พวกเขาว่า “เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา” ในที่นั้นเองพวกเขาจะถูกเรียกว่าเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่’

27 ท่านอิสยาห์ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า ‘ถึงแม้ว่าจำนวนของลูกหลานของอิสราเอลจะเป็นเหมือนเม็ดทรายแห่งทะเล คนที่เหลืออยู่จะรอด

28 ด้วยว่าพระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนพิภพนี้’

29 และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้เมื่อก่อนว่า ‘นอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้เราบ้าง พวกเราก็จะได้เป็นเหมือน

เมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์’

30 เช่นนั้นแล้วพวกเราจะว่าอะไร คือว่าพวกคนต่างชาติซึ่งไม่ได้ติดตามความชอบธรรมก็ได้ถึงความชอบธรรมแล้ว คือความชอบธรรมซึ่งเป็นของความเชื่อ

31 แต่พวกอิสราเอล ซึ่งได้ติดตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ไม่ได้ถึงพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น

32 เพราะเหตุใดเล่า เพราะว่าพวกเขามิได้แสวงหาความชอบธรรมนั้นโดยความเชื่อ แต่เสมือนแสวงหาความชอบธรรมนั้นโดยบรรดาการกระทำแห่งพระราชบัญญัติ ด้วยว่าพวกเขาได้สะดุดที่หินสะดุดก้อนนั้น

33 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ดูเถิด เราได้วางหินสะดุดก้อนหนึ่งและศิลาแห่งการขัดเคืองใจไว้ในศิโยน และผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะไม่อับอาย’

บทที่ 10

1 พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาแห่งใจของข้าพเจ้าและคำอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขาทั้งหลาย

รอด

2 ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกเขาว่า พวกเขามีความกระตือรือร้นในเรื่องพระเจ้า แต่ไม่ได้เป็นตามความรู้

3 เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า

4 เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ

5 เพราะว่าโมเสสได้บรรยายถึงความชอบธรรมซึ่งมาโดยพระราชบัญญัติว่า ‘มนุษย์คนใดซึ่งกระทำสิ่งเหล่านั้นจะดำรงชีวิตโดยการกระทำเหล่านั้น’

6 แต่ความชอบธรรมซึ่งมาโดยความเชื่อนั้น กล่าวอย่างนี้ว่า “อย่าพูดในใจของเจ้าว่า ผู้ใดจะขึ้นไปยังสวรรค์” (คือเพื่อจะนำพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน)

7 หรือ “ผู้ใดจะลงไปยังที่ลึก” (คือเพื่อจะนำพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก)

8 แต่ความชอบธรรมนั้นกล่าวว่าอะไร “ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน

คืออยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน” คือถ้อยคำแห่งความเชื่อซึ่งพวกเราประกาศอยู่นั้น

9 คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชูประองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด

10 เหตุว่าด้วยใจมนุษย์จึงเชื่อไปสู่ความชอบธรรม และด้วยปากเขาจึงยอมรับไปสู่ความรอด

11 เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะไม่อับอาย’

12 เหตุว่าไม่มีความแตกต่างกันระหว่างพวกยิวและพวกกรีก ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันซึ่งทรงอยู่เหนือทุกคน โปรตอย่างบริบูรณ์แก่ทุกคนที่ร้องทูลต่อพระองค์

13 เพราะว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’

14 แล้วเขาทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์ในผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เชื่ออย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เคยได้ยินอย่างไรได้ และ

เขาทั้งหลายจะได้ยินโดยปราศ-
จากผู้ประกาศอย่างไรได้

15 และเขาทั้งหลายจะประกาศ
อย่างไรได้นอกจากว่าพวกเขาถูก
ส่งออกไป ตามที่มีเขียนไว้แล้ว
ว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประ-
ภาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข
และนำข่าวประเสริฐแห่งสิ่งทั้ง
หลายที่ดีมา กิ่งามสักเท่าใด’

16 แต่พวกเขาทุกคนไม่ได้เชื่อ
ฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะท่าน
อิสยาห์กล่าวว่า ‘พระองค์เจ้า
ข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่ได้ยินจาก
พวกเรา’

17 ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการ
ได้ยิน และการได้ยินก็มาโดย
พระวจนะของพระเจ้า

18 แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า “เขาทั้ง
หลายไม่ได้ยินหรือ” ใช่แล้ว
อย่างแท้จริง ‘เสียงของพวกเขา
ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และ
บรรดาถ้อยคำของพวกเขาไปถึง
ที่สุดปลายพิภพ’

19 แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า “คน
อิสราเอลไม่ได้ทราบหรือ” ตอน
แรกโมเสสกล่าวว่า ‘เราจะช่วย
พวกเขาให้ริษยาโดยคนเหล่านั้น
ที่ไม่ใช่ชนชาติหนึ่งชนชาติใด
และโดยประชาชาติที่โหดเขลา

เราจะทำให้พวกเขาเจ้าโมโห’

20 แต่ท่านอิสยาห์กล่าวหาญมาก
และกล่าวว่า ‘เราได้ถูกพบโดย
คนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเรา
เราได้ปรากฏแก่คนเหล่านั้นที่มี
ได้ถามหาเรา’

21 แต่แก่คนอิสราเอล ท่าน
กล่าวว่า ‘ตลอดวันเราได้ยื่นมือ
ทั้งสองของเราออกต่อชนชาติ
หนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและมักกบฏ’

บทที่ 11

1 ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “พระเจ้า
ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์
แล้วหรือ” ขอพระเจ้าอวยยอม
ให้เป็นเช่นนั้นเลย ด้วยว่าข้าพ
เจ้าเองก็เป็นคนอิสราเอล เป็น
เชื้อสายของอับราฮัม เป็นเผ่า
เบนยามิน

2 พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชน
ชาติของพระองค์นั้นซึ่งพระองค์
ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว พวกท่าน
ไม่ทราบหรือว่าพระคัมภีร์กล่าว
อะไรเรื่องท่านเอลียาห์ คือท่าน
ทูลขอต่อพระเจ้าโดยกล่าวโทษ
พวกอิสราเอลว่า

3 ‘พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้
ฆ่าพวกผู้พยากรณ์ของพระองค์
และได้ขุดทำลายบรรดาแท่นบูชา
ของพระองค์ลงเสีย และข้าพระ

องค์เหลืออยู่แต่คนเดียว และพวกเขาแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์'

4 แต่คำตอบของพระเจ้ากล่าวอะไรแก่ท่าน 'เราได้สงวนเจ็ดพันคนไว้สำหรับเรา ผู้ซึ่งมิได้คุกเข่าลงต่อรูปพระบาอัล'

5 แล้วบัดนี้ก็ยังมีความที่เหลืออยู่เช่นกันตามการทรงเลือกไว้แห่งพระคุณ

6 และถ้าเป็นโดยพระคุณ การทรงเลือกไว้นั้นจึงหาได้เป็นโดยบรรดาการกระทำไม่ มิฉะนั้นพระคุณก็ไม่ใช่พระคุณจริงอีกต่อไป แต่ถ้าการทรงเลือกไว้นั้นเป็นโดยบรรดาการกระทำแล้ว มันก็หาได้เป็นโดยพระคุณอีกต่อไปไม่ มิฉะนั้นการกระทำก็ไม่เป็นการกระทำจริงอีกต่อไป

7 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร คนอิสราเอลไม่ได้รับสิ่งซึ่งเขาแสวงหา แต่การทรงเลือกไว้ก็ได้รับสิ่งนั้น และพวกที่เหลือนั้นก็ถูกบังตา

8 (ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'พระเจ้าได้ประทานวิญญานแห่งการเชื่อซึ่งซึ่มแก่พวกเขา ตาเพื่อพวกเขาจะมองไม่เห็น และหูเพื่อพวกเขาจะไม่ได้ยิน') จนถึงทุก

วันนี้

9 และดาวิดกล่าวว่า 'ขอให้สำหรับของพวกเขากลายเป็นบ่วงแร้ว และกับดัก และเป็นหินสะดุด และเป็นการตอบสนองแก่พวกเขา

10 ขอให้ตาของพวกเขามืดไปเพื่อพวกเขาจะมองไม่เห็น และให้หลังของพวกเขาถูกงอค่อมตลอดไป'

11 ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า "พวกเขาได้สะดุดเพื่อพวกเขาจะหกล้มหรือ" ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ตรงกันข้ามโดยการหกล้มของพวกเขา ความรอดจึงได้มาถึงพวกคนต่างชาติ เพื่อจะช่วยเหลือพวกเขาให้ริษยา

12 บัดนี้ถ้าการหกล้มของพวกเขา นำไปสู่ความอุดมสมบูรณ์ของทั้งโลก และถ้าการพ่ายแพ้ของพวกเขานำไปสู่ความอุดมสมบูรณ์ของคนต่างชาติ ความสมบูรณ์ของพวกเขาจะยิ่งมากกว่าเดิมสักเท่าใด

13 ด้วยว่าข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่าน พวกคนต่างชาติ เพราะเหตุข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพวกคนต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า

14 ถ้าโดยวิธีใดก็ตาม ข้าพเจ้าอาจกระตุ้นพวกเขาซึ่งเป็นเนื้อหาของข้าพเจ้าให้เลียนแบบและอาจช่วยบางคนในพวกเขาให้รอด

15 เพราะว่าถ้าการทอดทิ้งพวกเขาเป็นเหตุให้มีการกลับคืนดีกันของโลก การทรงรับพวกเขากลับมาก็จะเป็นอะไร นอกจากเป็นการเป็นขึ้นมาจากความตาย

16 ด้วยว่าถ้าผลแรกบริสุทธิ์ ทั้งก่อนก็บริสุทธิ์ด้วย และถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหลายก็บริสุทธิ์ด้วย

17 แต่ถ้ากิ่งบางกิ่งถูกหักออกเสียแล้ว และตัวท่านที่เป็นต้นมะกอกป่า ถูกต่อกิ่งเข้าไปท่ามกลางกิ่งเหล่านั้น และพร้อมกับกิ่งเหล่านั้นเข้าส่วนของรากและความอ้วนพีของต้นมะกอกนั้น

18 อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ท่านไม่ได้เลี้ยงรากนั้น แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน

19 แล้วท่านก็จะกล่าวว่า “กิ่งเหล่านั้นได้ถูกหักออกเสียแล้วก็เพื่อข้าพเจ้าจะได้ถูกต่อกิ่งเข้าไป”

20 ถูกแล้ว เพราะเหตุความไม่เชื่อกิ่งเหล่านั้นจึงได้ถูกหักออก

เสีย และท่านก็อยู่ได้โดยความเชื่อ อย่าอวดตัวไปเลย แต่จงเกรงกลัว

21 เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษก็งตามธรรมชาติเหล่านั้น จงระวังให้ดีเกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน

22 เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูความดีและความเข้มงวดของพระเจ้า สำหรับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงมีความดี ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในความดีของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย

23 และเขาทั้งหลายด้วย ถ้าพวกเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป ก็จะถูกต่อกิ่งเข้าไป เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะต่อกิ่งพวกเขาเข้าอีกได้

24 เพราะว่าถ้าท่านถูกหักออกจากต้นมะกอกป่าซึ่งเป็นต้นไม้ป่าตามธรรมชาติ และถูกต่อกิ่งเข้ากับต้นมะกอกพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติอยู่แล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นกิ่งตามธรรมชาติมาต่อกิ่งเข้ากับต้นมะกอกของมันเอง ก็จะไปกว่านั้นสักเท่าใด

25 ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้พวกท่านขาดความรู้เกี่ยวกับข้อความลึกซึ้งนี้ เกรงว่าพวกท่านจะอวดรู้ในความคิดทั้งหลายของตัวเอง ที่ความมืดบอดได้เกิดขึ้นกับบางคนในพวกอิสราเอล จนกว่าความสมบูรณ์ของพวกคนต่างชาติจะเข้ามา

26 และดังนั้น อิสราเอลทั้งหมด ก็จะได้รับพรอด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าช่วยให้รอดพ้นจะเสด็จออกมาจากเมืองศิโยน และจะทรงหันความอธรรมไปเสียจากยาโคบ

27 เพราะว่าเป็นพันธสัญญาของเรากับเขาทั้งหลาย เมื่อเราจะเอาบาปทั้งหลายของพวกเขาไปเสีย’

28 เกี่ยวกับชาวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นบรรดาศัตรู เพราะเห็นแก่พวกท่าน แต่เกี่ยวกับการทรงเลือกไว้ พวกเขาก็เป็นที่รักเพราะเห็นแก่บรรพบุรุษ

29 เพราะวบบรรดาของประทาน และการทรงเรียกของพระเจ้า นั้น ก็ปราศจากการเปลี่ยนพระทัย

30 ด้วยว่าพวกท่านในสมัยก่อน

มิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับความเมตตาโดยทางความไม่เชื่อของพวกเขาฉันใด

31 บัดนี้พวกเขาก็มิได้เชื่อเช่นกัน เพื่อว่าโดยทางความเมตตาของพวกท่าน พวกเขาจะได้รับความเมตตาด้วยฉันนั้น

32 เพราะว่าพระเจ้าทรงนับว่า พวกเขาทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระเมตตาแก่พวกเขาทุกคน

33 โอ ความล้าลึกแห่งความอุดมสมบูรณ์ของทั้งพระปัญญาและความรู้ของพระเจ้า นั้นมีมากสักเท่าใด คำตัดสินของพระองค์ นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางทั้งหลายของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้

34 เพราะว่า ‘ผู้ใดเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือผู้ใดเล่าเป็นที่ปรึกษาของพระองค์

35 หรือผู้ใดเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแด่พระองค์ก่อน และจะทรงตอบแทนสิ่งนั้นแก่เขอีก’

36 ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของพระองค์ และโดยทางพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

บทที่ 12

1 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายร่างกายของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน

2 และอย่าทำเหมือนกับชาวโลกนี้ แต่พวกท่านจงรับการเปลี่ยนแปลงโดยให้ความคิดของพวกท่านเปลี่ยนใหม่เถิด เพื่อพวกท่านจะได้พิสูจน์ว่าอะไรเป็นน้ำพระทัยนั้นของพระเจ้าที่ดีและเป็นที่ยอมรับพระทัย และสมบูรณ์แบบ

3 ข้าพเจ้าขอกล่าว โดยพระคุณซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว แก่ทุกคนที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านว่า อย่าคิดถือตัวเกินกว่าที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุขุม ตามที่พระเจ้าได้โปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคนตามขนาดแห่งความเชื่อ

4 เพราะว่าพวกเรามีอวัยวะหลายอย่างในร่างกายเดียว และอวัยวะทั้งหมดมิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด

5 พวกเรา ผู้เป็นหลายคน ยังเป็นกายเดียวกันในพระคริสต์ และทุกคนเป็นอวัยวะทั้งหลายแก่กันและกันฉันนั้น

6 เมื่อมีบรรดาของประทานที่แตกต่างกันตามพระคุณที่ได้ประทานให้แก่พวกเรา ถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จงให้พวกเราพยากรณ์ตามสัดส่วนแห่งความเชื่อ

7 หรือการรับใช้ ก็จงให้พวกเราทำการรับใช้ของพวกเรา หรือผู้ที่สั่งสอน ก็จงสั่งสอน

8 หรือผู้ที่เตือนสติ ก็จงเตือนสติผู้ที่ทำทาน ก็จงให้เขาทำสิ่งนั้นด้วยความจริงใจ ผู้ที่ครอบครอง ก็จงทำด้วยความขยันขันแข็ง ผู้ที่แสดงความเมตตา ก็จงทำด้วยความเบิกบานใจ

9 จงให้ความรักเป็นอยู่โดยปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่วร้าย จงยึดมั่นอยู่กับสิ่งที่ดี

10 จงรักกันและกันด้วยความรักฉันพี่น้อง ในการให้เกียรติ จงแสดงความเคารพต่อกันและกัน

11 อย่าเกียจคร้านในการทำงาน จงกระตือรือร้นในจิตวิญญาณ จงรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า

12 จงปีติยินดีในความหวัง จง

อดทนในความยากลำบาก จง
ข่มขี้เม้มันต่อไปในการอธิษฐาน
13 จงแจกจ่ายให้แก่ความจำ-
เป็นของพวกวิสุทธิชน จงมีน้ำใจ
อริยาศย์ไมตรี

14 จงอวยพรคนเหล่านั้นซึ่งข่ม
เหงพวกท่าน จงอวยพรและอย่า
แข่งด่าเลย

15 จงปีติยินดีกับคนทั้งหลาย
ที่ปีติยินดี จงร้องไห้กับคนทั้ง
หลายที่ร้องไห้

16 จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันต่อ
กันและกัน อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อม
ใจลงสู่คนที่มิฐานะต่ำต้อย อย่า
ถือว่าตัวฉลาดในบรรดาความคิด
ของพวกท่านเอง

17 อย่าทำความชั่วร้ายตอบแทน
ความชั่วร้ายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย
‘แต่จงมุ่งกระทำสิ่งทั้งหลายที่ชื่อ
สัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง’

18 ถ้าเป็นไปได้ มากเท่ากับที่
อยู่ในพวกท่าน จงอยู่อย่างสงบ-
สุขกับทุกคน

19 พวกที่รักอย่างยิ่ง อย่า
แก้แค้นให้ตัวพวกท่านเอง แต่
จงเปิดทางให้แก่พระพิโรธดีกว่า
เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้น
เป็นของเรา เราจะตอบสนอง”

20 เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่าน
ทิว จงให้อาหารแก่เขา ถ้าเขา
กระหาย จงให้เขาดื่ม เพราะว่า
โดยการทำอย่างนั้นท่านจะสุ่ม
ถ่านทั้งหลายแห่งไฟไว้บนศีรษะ
ของเขา’

21 อย่าถูกเอาชนะด้วยความชั่ว
ร้าย แต่จงเอาชนะความชั่วร้าย
ด้วยความดี

บทที่ 13

1 จงให้ทุกคนยอมอยู่ใต้บังคับ
ของบรรดาผู้ที่มีอำนาจสูงกว่า
เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่ไม่
ได้มาจากพระเจ้า และบรรดาผู้
ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดย
พระเจ้า

2 เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ต่อต้าน
อำนาจนั้นก็ต่อต้านบัญญัติของ
พระเจ้า และคนทั้งหลายที่ต่อ
ต้าน จะได้รับพระอาชญามาสูดน
เอง

3 เพราะว่าบรรดาผู้ครอบครอง
นั้นไม่น่าหวาดกลัวต่อการทำงานทั้ง
หลายที่ดี แต่ต่อความชั่วร้าย
แล้วท่านไม่ประสงค์ที่จะกลัว
อำนาจนั้นหรือ จงกระทำสิ่งซึ่งดี
และท่านจะได้รับการสรรเสริญ
จากผู้มีอำนาจนั้น

4 เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็น

ผู้รับใช้ของพระเจ้าแก่ท่านสำหรับความดี แต่ถ้าท่านกระทำสิ่งซึ่งชั่วร้าย ก็จงกลัวเถิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้ อย่างเปล่าประโยชน์ไม่ ด้วยว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แก้แค้นเพื่อลงพระพิโรธแก่ผู้ที่กระทำความชั่วร้าย

5 เหตุฉะนั้นพวกท่านจะต้องอยู่ใต้บังคับบัญชา มิใช่เพราะเหตุพระพิโรธเท่านั้น แต่เพราะเห็นแก่จิตสำนึกด้วย

6 เพราะว่าด้วยเหตุนี้เองพวกท่านจงจ่ายส่วยอากรด้วย เพราะว่าบรรดาผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้า ซึ่งคอยรับใช้อย่างต่อเนื่องในสิ่งนี้เอง

7 เหตุฉะนั้นจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาสมควรได้รับ ส่วยอากรจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับส่วยอากร ภาษีจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับภาษี ความยำเกรงจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับความยำเกรง เกียรติยศจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับเกียรติยศ

8 อย่าเป็นหนี้สิ่งใด ๆ แก่มนุษย์คนใดเลย ยกเว้นที่จะรักซึ่งกันและกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว

9 ด้วยว่าคำตรัสนี้ ‘เจ้าอย่าเล่นชู้ เจ้าอย่าฆ่าคน เจ้าอย่าลักทรัพย์ เจ้าอย่าเป็นพยานเท็จ เจ้าอย่าโลภ’ และถ้ามีพระบัญญัติอื่นใด มันก็ถูกเข้าใจอย่างย่อ ๆ ในถ้อยคำนี้คือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’

10 ความรักไม่ทำอันตรายแก่เพื่อนบ้านของตนเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นการทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว

11 และนี่แหละ โดยทราบกาลสมัยว่า บัดนี้เป็นเวลาที่ควรจะตื่นจากการหลับแล้ว เพราะว่าบัดนี้ความรอดของพวกเราใกล้ใกล้กว่าเมื่อพวกเราได้รับเชื่อนั้น

12 กลางคืนล่วงไปมากแล้ว กลางวันก็มาใกล้แล้ว เหตุฉะนั้นจงให้พวกเราอดทิ้งการงานเหล่านั้นแห่งความมืด และจงให้พวกเราสวมเครื่องอาวุธแห่งความสว่าง

13 จงให้พวกเราดำเนินอย่างซื่อสัตย์ เหมือนอย่างในเวลากลางวัน มิใช่ในการสนุกสนานเฮฮา และการมึนเมา มิใช่ในการลามก และการหยาบโลน มิใช่ในการวิวาทและการริษยากัน

14 แต่ท่านทั้งหลายจงสวมตัว

ด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่า
จัดเตรียมอะไรไว้สำหรับเนื้อ-
หนัง เพื่อสนองบรรดาราคะ
ตัณหาของเนื้อหนังนั้น

บทที่ 14

1 คนที่อ่อนแอในความเชื่อนั้น
พวกท่านจงรับไว้ แต่มิใช่เพื่อ
การโต้เถียงต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วย
ข้อสงสัย

2 ด้วยว่าคนหนึ่งเชื่อว่าตน
สามารถกินทุกสิ่งได้ แต่อีกคน
หนึ่ง ผู้ซึ่งอ่อนแอ ก็กินแต่พวก
ผัก

3 อย่าให้คนที่กินนั้นเหยียด
หยามคนที่ไม่กิน และอย่าให้
คนที่ไม่กินกล่าวโทษคนที่กิน
เพราะว่าพระเจ้าได้โปรดรับเขา
ไว้แล้ว

4 ท่านเป็นใครเล่าที่กล่าวโทษ
ผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้คนนั้น
จะยืนอยู่หรือจะล้มจมนั้นแล้วแต่
นายของเขา ใช้แล้ว เขาจะถูก
พยุขึ้น เพราะว่าพระเจ้าทรง
ฤทธิ์สามารถที่จะทำให้เขายืนอยู่
ได้

5 คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีก
วันหนึ่ง อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวัน
เหมือนกัน จงให้ทุกคนมีความ
เชื่อมั่นอย่างเต็มที่ในความคิด

เห็นของตนเถิด

6 ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติ
แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไม่
ถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติ
แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็
กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระ
ผู้เป็นเจ้า เพราะเขาขอบพระคุณ
พระเจ้า และผู้ที่ไม่กินก็ไม่กิน
เพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้
เป็นเจ้า และขอบพระคุณพระ
เจ้า

7 เพราะว่าไม่มีผู้ใดในพวกเรา
มีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว
และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่าย
เดียว

8 ด้วยว่าไม่ว่าพวกเราจะมีชีวิตอยู่
พวกเราก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า และไม่ว่าพวกเราตาย
พวกเรา ก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็น
เจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกเรามี
ชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม พวก
เราก็เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า

9 เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึง
ทั้งได้ทรงสิ้นพระชนม์ และได้
ทรงเป็นขึ้นมา และได้ทรงกลับ
คืนพระชนม์อีก เพื่อพระองค์จะ
ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของ
ทั้งคนตายและคนเป็น

10 แต่เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษ

พี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉน ท่านจึงเหยียดหยามพี่น้องของท่าน เพราะว่าพวกเราทุกคนจะยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์

11 เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “หัวเข่าทุกหัวเข่าจะคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะสารภาพต่อพระเจ้า”

12 ดังนั้น ทุกคนในพวกเราจึงจะทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า

13 เหตุฉะนั้นอย่าให้เราเถียงกันและกันอีกต่อไปเลย แต่จงตัดจิตใจเสียดีกว่า อย่าให้ผู้ใดวางหินสะดุด หรือโอกาสที่จะล้มลงไว้ขวางทางพี่น้องของตน

14 ข้าพเจ้าทราบและเชื่อมั่นโดยองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวมันเองเลย แต่สำหรับผู้ที่ถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน มันก็เป็นมลทินแก่เขา

15 แต่ถ้าพี่น้องของท่านโศกเศร้าด้วยอาหารของท่าน บัดนี้ท่านก็ไม่ได้ดำเนินในความรัก อย่าทำลายคนนั้นด้วยอาหารของ

ท่าน ผู้ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขาแล้ว

16 ฉะนั้นอย่าให้การดีของท่านเป็นที่ถูกกล่าวร้ายได้

17 ด้วยว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ได้เป็นอาหารและเครื่องดื่ม แต่เป็นความชอบธรรม และสันติสุข และความปิตินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์

18 เพราะว่าผู้ที่ในสิ่งเหล่านี้รับใช้พระคริสต์ก็เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า และเป็นที่ยอมรับของมนุษย์

19 เหตุฉะนั้นจงให้เราติดตามสิ่งทั้งหลายซึ่งทำให้เกิดสันติสุข และสิ่งเหล่านั้นซึ่งคนหนึ่งสามารถใช้เสริมสร้างอีกคนหนึ่งให้เจริญขึ้นได้

20 อย่าทำลายงานของพระเจ้า เพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างก็บริสุทธิ์จริง แต่เป็นการชั่วร้ายสำหรับผู้นั้นที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้หลงผิด

21 เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใด ๆ ที่เป็นเหตุให้พี่น้องของท่านสะดุด หรือหลงผิด หรือถูกทำให้อ่อนแอ

22 ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึด

ไว้ให้มันสำหรับตนเองต่อพระ
พักตร์พระเจ้า ผู้ใดที่ไม่กล่าว
โทษตนเองในสิ่งซึ่งตนอนุญาต
แล้วนั้นก็มีความสุข

23 และผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ก็ถูก
ลงพระอาชญาถ้าเขากิน เพราะ
ว่าเขามิได้กินด้วยความเชื่อ ด้วย
ว่าสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดย
ความเชื่อก็เป็นบาป

บทที่ 15

1 ดังนั้น พวกเราที่แข็งแรงควร
จะแบกรับความอ่อนไหวเหล่านี้นั้น
ของคนที่ย่อแอ และไม่ทำให้
ตัวเราเองพอใจ

2 จงให้พวกเราทุกคนกระทำ
ให้เพื่อนบ้านของตนพอใจ ให้
เป็นประโยชน์สำหรับเขาเพื่อการ
เสริมสร้างให้จำเริญขึ้น

3 เพราะว่าแม้แต่พระคริสต์ก็
มิได้ทรงกระทำให้พระองค์เอง
พอพระทัย แต่ตามที่มีเขียนไว้
แล้วว่า *‘คำติเตียนต่าง ๆ ของ
บรรดาคนที่ได้ติเตียนพระองค์
ได้ตกอยู่บนข้าพระองค์แล้ว’*

4 เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่ได้ถูก
เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นได้ถูก
เขียนไว้เพื่อการเรียนรู้ของพวก
เรา เพื่อว่าพวกเรา โดยความ
อดทนและการปลอบประโลมใจ

แห่งพระคัมภีร์ จะได้มีความหวัง
5 บัดนี้ ขอพระเจ้าแห่งความ
อดทนและการปลอบประโลมใจ
โปรดช่วยพวกท่านให้มีน้ำหนึ่ง
ใจเดียวต่อกันและกันตามอย่าง
พระเยซูคริสต์

6 เพื่อพวกท่าน ด้วยใจอันเดียว
กันและปากอันเดียวกัน จะถวาย
สง่าราศีแด่พระเจ้า คือพระบิดา
ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้าของพวกเรา

7 เหตุฉะนั้น พวกท่านจงต้อนรับ
กันและกัน เหมือนอย่างທີ່
พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับพวก
เราเพื่อสง่าราศีของพระเจ้า

8 บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระเยซู
คริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้แห่ง
พวกที่เข้าสู่หนัดเพื่อความจริง
ของพระเจ้า เพื่อยืนยันบรรดา
พระสัญญาที่ได้ทรงกระทำไว้กับ
บรรพบุรุษทั้งหลาย

9 และเพื่อที่พวกคนต่างชาติ
จะได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า
เพราะเหตุพระเมตตาของพระ
องค์ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า
*‘เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์จะสาร-
ภาพต่อพระองค์ในท่ามกลาง
ประชาชาติทั้งหลาย และร้อง
เพลงสรรเสริญแด่พระนามของ*

พระองค์’

10 และพระองค์ตรัสอีกว่า ‘พวกเจ้า ประชาชาติทั้งหลาย เอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชากรของพระองค์’

11 และตรัสอีกว่า ‘พวกเจ้า ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด และพวกเจ้า ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงยกย่องพระองค์’

12 และท่านอัสยาห์กล่าวอีกว่า ‘จะมีรากอันหนึ่งของเจสซี และพระองค์ที่จะทรงขึ้นมาเพื่อครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติ ในพระองค์นั้นบรรดาประชาชาติจะวางใจ’

13 บัดนี้ ขอพระเจ้าแห่งความหวังโปรดให้พวกท่านบริบูรณ์ด้วยความปิติยินดีและสันติสุขในการเชื่อ เพื่อพวกท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวัง โดยทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

14 และข้าพเจ้าเองมีความเชื่อมั่นเรื่องพวกท่านด้วย พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ว่าพวกท่านเช่นกันก็บริบูรณ์ด้วยความดีเปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามีมารดาเตือนสติกันและกันได้ด้วย

15 แต่อย่างไรก็ตาม พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้เขียนด้วยใจกล้ามากขึ้นถึงพวกท่านในบางเรื่อง เพื่อเตือนความจำของพวกท่าน เพราะเหตุพระคุณที่ได้ประทานแก่ข้าพเจ้าจากพระเจ้า

16 เพื่อข้าพเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ต่อพวกคนต่างชาติ โดยรับใช้ชาวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายเป็นคนต่างชาตินั้นจะได้เป็นที่ขอบพระทัย โดยถูกแยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

17 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีที่จะอวดได้โดยทางพระเยซูคริสต์ในสิ่งเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า

18 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้าจะอ้างถึงสิ่งใด ๆ เหล่านั้นซึ่งพระคริสต์ไม่ได้ทรงกระทำโดยทางข้าพเจ้า เพื่อทำให้พวกคนต่างชาติเชื่อฟัง โดยทางถ้อยคำและกิจการ

19 ผ่านทางบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณของพระเจ้า ดังนั้นตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็ม และอ้อมไปยังเมืองอิลลิริคุม ข้าพเจ้าจึงได้ประกาศ

ข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างเต็มที่

20 ใช้แล้ว ข้าพเจ้าได้พยายามอย่างหนักเช่นนั้นที่จะประกาศข่าวประเสริฐ ไม่ใช่ในที่ซึ่งพระนามของพระคริสต์ได้ถูกเอ่ยแล้ว เกรงว่าข้าพเจ้าจะก่อสร้างขึ้นบนรากฐานของอีกคนหนึ่ง

21 แต่ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ พวกเขาจะได้เห็น และคนทั้งหลายที่ไม่เคยได้ยินก็จะเข้าใจ’

22 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ถูกขัดขวางอย่างมากจากการมาหาพวกท่านด้วย

23 แต่บัดนี้ เมื่อไม่มีการงานในแคว้นเหล่านี้ต่อไปแล้ว และเพราะมีความปรารถนาอย่างยิ่งเป็นเวลาหลายปีนี้จะมาหาพวกท่าน

24 เมื่อไรก็ตามที่ข้าพเจ้าทำการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าจะได้เห็นพวกท่านในการเดินทางของข้าพเจ้า และจะถูกส่งไปตามทางของข้าพเจ้าโดยพวกท่าน ถ้าตอนแรกข้าพเจ้าจะได้รับความ

บันเทิงใจกับพวกท่านบ้างแล้ว

25 แต่บัดนี้ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับใช้พวกวิสุทธิชน

26 เพราะว่าพวกศิษย์แห่งแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอากายาเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์บางส่วนให้แก่พวกวิสุทธิชนที่ยากจน ซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม

27 การกระทำสิ่งนี้ได้ทำให้พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจจริง ๆ และพวกเขาก็เป็นลูกหนี้ของวิสุทธิชนเหล่านั้น เพราะว่าถ้าคนต่างชาติได้ถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนในสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายจิตวิญญาณของพวกวิสุทธิชน หน้าที่ของพวกเขาก็คือการรับใช้พวกวิสุทธิชนในสิ่งของต่าง ๆ ฝ่ายเนื้อหนังด้วย

28 เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งนี้เรียบร้อยแล้ว และได้ส่งผลนี้ มอบให้แก่พวกเขาเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็จะแวะมาหาพวกท่านในการเดินทางไปประเทศสเปนนั้น

29 และข้าพเจ้าแน่ใจว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาในความเต็มเปี่ยมด้วยพระพรแห่งข่าวประเสริฐของพระคริสต์

30 บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้า และเพราะเห็นแก่ความรักของพระวิญญูณว่าพวกท่านจะพยายามอย่างหนักด้วยกันกับข้าพเจ้าในการอธิษฐานต่าง ๆ ของพวกท่านต่อพระเจ้าเพื่อข้าพเจ้า

31 เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้พ้นจากคนเหล่านั้นในแคว้นยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อการรับใช้ของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้ากระทำเพื่อกรุงเยรูซาเล็ม จะเป็นหัวใจของพวกวิสุทธิชน

32 เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาพวกท่านด้วยความปีติยินดีโดยน้ำพระทัยของพระเจ้า และจะได้รับความสดชื่นกับพวกท่าน

33 บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขโปรดสถิตอยู่กับพวกท่านทุกคน เอเมน

บทที่ 16

1 ข้าพเจ้าขอแนะนำน้องสาวของพวกเราให้แก่พวกท่าน คือเฟบีผู้ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของคริสตจักรซึ่งอยู่ที่เมืองเคนเคเรีย

2 ขอพวกท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้สมกับเป็นพวกวิสุทธิชน และขอให้พวกท่าน

ช่วยเหลือนางในกิจการใดก็ตามที่นางต้องการจากพวกท่าน เพราะนางได้เป็นผู้ที่ช่วยเหลือของคนมากมาย และของข้าพเจ้าเองด้วย

3 จงทักทายปราศรัยปรัสเซียลลา และอาควิลลา เหล่าผู้ช่วยเหลือของข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์

4 ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของพวกเขาเองเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าขอขอบคุณ และมีใช้ข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้น แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกคนต่างชาติด้วย

5 เช่นเดียวกัน จงทักทายปราศรัยคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขาทั้งสอง ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รักอย่างยิ่งของข้าพเจ้า ผู้เป็นผลแรกของแคว้นอากายาถวายแด่พระคริสต์

6 จงทักทายปราศรัยมารีย์ ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อพวกเรา

7 ขอฝากความคิดถึงมายังอันโตรนิคัสและยูนิอัสผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า และบรรดาผู้เป็นนักโทษร่วมกับข้าพเจ้า ผู้มีชื่อเสียงดีในท่ามกลางพวกอัครทูต ผู้ที่ได้อยู่ในพระคริสต์ก่อน

ข้าพเจ้าด้วย

8 จงทักทายปราศรัยอัมพลีอัส
ที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้
เป็นเจ้า

9 ขอฝากความคิดถึงมายัง
อูรบานัส ผู้ร่วมงานกับพวกเรา
ในพระคริสต์ และสทาคิสที่รัก
ของข้าพเจ้า

10 ขอฝากความคิดถึงมายัง
อาเปิลเลสผู้เป็นที่พอพระทัยใน
พระคริสต์ ขอฝากความคิดถึงมา
ยังคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในครัวเรือน
ของอาร์ิสโทบูลัส

11 ขอฝากความคิดถึงมายัง
เฮโรดิโอนผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า
จงทักทายปราศรัยคนทั้งหลาย
แห่งครัวเรือนของนารซิสสัส ผู้
ซึ่งอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

12 ขอฝากความคิดถึงมายัง
ตรีเฟนาและตรีโฟสา ผู้ตรากร
ตราทำงานในองค์พระผู้เป็นเจ้า
ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซีส
ที่รัก ผู้ซึ่งได้ตรากรตราทำงาน
หนักในองค์พระผู้เป็นเจ้า

13 ขอฝากความคิดถึงมายังรุฟัส
ผู้ที่ถูกเลือกไว้ในองค์พระผู้เป็น
เจ้า และมารดาของเขาและของ
ข้าพเจ้า

14 ขอฝากความคิดถึงมายัง

อาสินครีทัส ฟเลโกน เฮอร์มาส
ปัทโรปัส เฮอร์เมส และบรรดา
พี่น้องซึ่งอยู่กับเขาเหล่านั้น

15 ขอฝากความคิดถึงมายัง
ฟีโลโลกัส และยูเลีย เนเรอัส
และน้องสาวของเขา และโอลิม-
ปัส และบรรดาวิสุทธิชนซึ่งอยู่
กับคนเหล่านั้น

16 จงคำนับซึ่งกันและกัน
ด้วยการจูบอันบริสุทธิ์ บรรดา
คริสตจักรของพระคริสต์ขอฝาก
ความคิดถึงมายังพวกท่าน

17 บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวก
ท่าน พี่น้องทั้งหลาย จงคอยดู
คนเหล่านั้น ซึ่งก่อให้เกิดการ
แตกแยกกันและการขัดเคืองใจ
ต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกับหลักคำสอน
ซึ่งพวกท่านได้เรียนรู้มาแล้ว
และจงหลีกเลี่ยงคนเหล่านั้น

18 เพราะว่าคนทั้งหลายที่เป็น
เช่นนั้นไม่ได้รับใช้พระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
แต่รับใช้กระเพาะของตัวเอง
และใช้คำพูดอันดีและวาจาอ่อน
หวานหลอกลวงใจของเหล่าคน
ชั่ว

19 ด้วยว่าความเชื่อฟังของพวก
ท่านได้เลื่องลือไปถึงคนทั้งปวง
แล้ว ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมีความ

ยินดีเพราะเหตุพวกท่าน แต่ข้าพเจ้ายังใคร่ให้พวกท่านเป็นคนฉลาดต่อสิ่งซึ่งดี และไร้เดียงสาเกี่ยวกับความชั่วร้าย

20 และในไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงกระทำให้ชาติานฟักข้าได้ฝ่าเท้าของพวกท่าน ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

21 ทิโมธีผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า และลูลิวัส และยาโสน และโสลิปาทอร์ บรรดาญาติของข้าพเจ้า ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน

22 ข้าพเจ้าเทอร์ทิวัส ผู้ได้เขียนจดหมายฉบับนี้ ขอฝากความคิดถึงมายังพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า

23 กายอัสผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมด ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน เอรัสทัสสมุหบัญชีของนครนี้ ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน ทั้งควารัทสพี่น้องคนหนึ่ง

24 ขอพระคุณของพระเยซู

คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา จงดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน

25 บัดนี้ขอสง่าราศีจงมีแต่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถที่จะตั้งพวกท่านให้มั่นคง ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า และตามการประกาศของพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยแห่งข้อความลึกลับนั้น ซึ่งได้ถูกเก็บไว้เป็นความลับตั้งแต่เริ่มสร้างโลก

26 แต่บัดนี้ ได้ถูกทำให้ปรากฏแจ่มแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของพวกผู้พยากรณ์ ตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ได้ทำให้เป็นที่รู้จักแก่ประชาชาติทั้งปวงเพื่อการเชื่อฟังแห่งความเชื่อ

27 ขอสง่าราศีจงมีแต่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่องค์เดียวโดยทางพระเยซูคริสต์ สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

[เขียนถึงชาวโรมจากเมืองโครีนธ์ และส่งโดยเพบี ผู้รับใช้แห่งคริสตจักรที่เมืองเคนเคเรีย]